

രജന്മാരവ്വികൾ

വി. കിളിയീരല

രജതരശ്മികൾ

[Malayalam]

RAJATHA RASMIKAL

(BIOGRAPHICAL SKETCHES)

By

V. Kilichimala

First Published, October 1990

Publishers

S. H. League, Alwaye-683103

Kerala, India

Copies 1500

Price Rs. 12

Cover: Raju

Copyright

V. Kilichimala

Printed at

J. M, Press, Alwaye-3

രജതരശ്മികൾ

വി. കിളിച്ചിമല

പ്രസാധകർ

എസ്. എച്ച്. ലിംഗ്,
ആലുവാ-688 103

വില 12 രൂ.

വി. കിളിച്ചീമലയുടെ കൃതികൾ

അന്നം പാലേ കടിച്ചിട്ടു (സാഹിത്യലേഖനങ്ങൾ)

പുലരിപ്പൂക്കൾ (കവിതാസമാഹാരം)

മാർ ഈവാനിയോസ്, ഒരു പഠനം

വി. ജോൺ വിയാനി (ജീവചരിത്രം)

മോൺ. വടശ്ശേരി (..)

വി. ബർണർദീത്താ (..)

ആദർശദീപങ്ങൾ (ജീവിതചിത്രീകരണം)

രജതരശ്മികൾ ..

വിശ്രമവും വിചിന്തനവും (പ്രബന്ധങ്ങൾ)

എക്യുമെനിസം (പ്രബന്ധം)

ഐക്യത്തിന്റെ വിളി ..

അന്ത്യോക്യയോ റോമ്മയോ? ..

കണ്ണുതുറപ്പിച്ചു വട്ടിപ്പണം (കഥാപ്രസംഗം)

പ്രസ്താവന

തൻകാര്യം കാണലിനോടൊപ്പം ആർത്തത്രാണനം; തൻകാര്യത്തിനുവേണ്ടി അന്യകാര്യഹനനം; തൻകാര്യം വെടിഞ്ഞുപോലും പരസേവനം — പല തരക്കാരാണ് ആളുകൾ. ഒന്നും രണ്ടും ഗണത്തിൽ ഏറെപ്പേരുകാണം. മൂന്നാം നിരക്കാർ ചുരുങ്ങും. അത്തരം ആറുപേരുടെ ചിത്രീകരണമാണ് “രജതരശ്മികൾ”. കേരളത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടവരാണെല്ലാം. ഈ മണ്ണിൽ പിറന്നു വളർന്നവരത്രേ രണ്ടുപേർ; ഭാരതപൗരത്വം സ്വീകരിക്കയും കേരളത്തിൽ ജീവിക്കയും ചെയ്തു ഫിസ്താനിയാക്കാരാണ് ഇരുവർ; സന്ദർശനംകൊണ്ടു കേരളത്തെ ധന്യമാക്കിയ വിശ്വപ്രസിദ്ധരായ രണ്ടു പോളണ്ടുകാരത്രേ ശേഷിക്കുന്നവർ.

പ്രചോദനമരുളുന്നതാണ് ഓരോ ചിത്രവും. ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ അന്യാഭൂത, ആത്മാഹുതിയുടെ അനർഘത, ആധ്യാത്മികോദ്ധ്യതിയുടെ ഉത്തുംഗത, അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ വശ്യത, ധാർമ്മികസംഹലിംഗത്തിന്റെ ചാരുത, രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ സാഹസികത തുടങ്ങി ഉദാത്തതയുടെ കഥ ഓരോ ചിത്രവും പറയും.

ഭാവഗംഭീരതയുടെ ഉടമകളാണ് അണിനിരക്കുന്നത്. “വിമാനത്തിൽ പറന്നുയരുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തോടു സമീപസ്ഥമാകുമെന്നു ഒരുവൻ; “വിശുദ്ധജീവിതം ഭൃത്യരമല്ലെന്നു അപരൻ; “ആധ്യാത്മികത കൂടാതെ ഭൗതികത മുറുകയില്ലെന്നു മൂന്നാമൻ; സർവ്വ്യാതിശാ

യിയായ സൗഹൃദവാദി ഇനിയൊരുവൻ; സാമ്പത്തിക ക്രമം നേരിടുന്ന ഭീഷണിയാണ് ഇന്നത്തെ വിപത്തെന്നു കരുതുന്ന രൂലികായോധൻ; കടലും കരയും നാട്ടാർക്കുവേണ്ടി താണ്ടുന്നതു് അധികപ്പറല്ലെന്നു കാട്ടുന്ന കർമ്മസീലൻ — ധീരമതികളുടെ സജീവസാന്നിധ്യം ഓരോ ചിത്രത്തേയും ജീവത്താക്കും.

സ്റ്റാലിൻ ലീഡർ മാതൃ സിറിയക്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചതന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃസഹോദരനായ ഫാ. ജോസഫ് വടക്കേക്കരയാണ്. അന്യഥാ ലഭ്യമല്ലാതിരുന്ന രേഖകൾ നല്കിയതിനു ആ പ്രിയ സുഹൃത്തു് അർഹിക്കുന്നതു ചെറിയ കടപ്പാടല്ല.

ആലുവാ ജെ. എം. പ്രസ്സിന്റെ മുദ്രണകശലത ഇക്കൂതിയുടെ ആകൃതിഭംഗിയെ തലോടിയിട്ടുണ്ടു്.

ആദർശചിത്രങ്ങൾ ആരാധനവക്ട് “രജതരശ്മികൾ” സൗഹൃദമേകട്ടെ!

ഗ്രന്ഥകർത്താ

പൊന്തിഫിക്കൽ സെമിനാരി
ആലുവാ-683 103
12-10-1990

ഉള്ളടക്കം

	പേജ്
പ്രസ്താവന	v
1. സ്താഡ്രൺ ലീഡർ മാത്യു സിറിയക്സ്	9
2. മാക്സിമില്യൻ കോരമ്പേ	43
3. മലയാളക്കരയെ സ്നേഹിച്ച രണ്ടു ദൈവദാസന്മാർ	58
4. ഫാ. സക്കറിയോസ്, അന്തരജനദൂതൻ	66
5. ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവ	79
6. മാർ യൗസേപ്പ് കരിയാറി	93

I

സംക്യാഡ്രൺ ലീഡർ
മാത്യു സിറിയക്*

ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ ഒരു സംഭവവിവരണം

I രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അനുശോചനം

“ന്യൂഡൽഹി
നവംബർ 5, 1979

പ്രിയ ശ്രീമതി മാത്യു,

വിമാനദുരന്തത്തിൽനിന്നു കഷ്ടിച്ചു രക്ഷപ്പെടു
ഞാൻ തിരച്ചെത്തിയതേയുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനു
ആ അപകടക്കണിയിൽനിന്നു വിടുതൽ കിട്ടിയില്ല.
ആ ധീരയുവാവിനു ജീവത്യാഗം ചെയ്യേണ്ടി വന്നു.
മരണം മടിയിലെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പു ആ സാഹസികനു
സംഭവിച്ചതെല്ലാം നേരിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ കൂടെ
യുണ്ടായിരുന്നു. നികത്താനാവാത്ത ആ നഷ്ടത്തെപ്പറ്റി

---

* പ്രേഷിതകേരളം 1989 ജൂലൈ, ആഗസ്റ്റ്, സെപ്റ്റംബർ,
ഒക്ടോബർ, ഡിസംബർ ലക്കങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരി
ച്ചത്.

യറിഞ്ഞു നിങ്ങളും കുടുംബവും അനുഭവിച്ച വേദനയുടെ കഠോരത എങ്ങനെ കുറയ്ക്കും? ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആശ്വാസവാക്കുകൾ എത്ര അപര്യാപ്തം! ആത്മാർത്ഥമായ അനുശോചനവും സഹതാപവും അറിയിക്കാനേ എനിക്കു സാധിക്കൂ. വിധിയുടെ നീക്കത്തോടു ചേർന്നു പോകാതെ ഗത്യന്തരമില്ലല്ലോ. നിങ്ങളോടുള്ള സഹതാപസൂചകമായി 10000/- രൂപയുടെ ചെക്ക് ഇതോടൊപ്പം അയയ്ക്കുന്നു. സദയം സ്വീകരിക്കുക.

ആത്മാർത്ഥതയോടെ,

മൊറാർജിദേശായി”

ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ സാന്ത്വനസന്ദേശമാണിത്. രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി ത്യാഗത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിനു മുമ്പിൽ വീരമരണം ഏറ്റെടുത്തിയ ഒരു ധീരരുവാവിന്റെ സാഹസികതയാണ് ഇവിടെ എടുത്തുകാട്ടുന്നത്. അതുമൂലം അകാലവൈധവ്യം പ്രാപിച്ച മധ്യവയസ്സായ സാധുവിന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും പേക്കു രാഷ്ട്രനേതാക്കന്മാരുടെ അനുശോചനങ്ങൾ ഒഴുകി. ശ്രീമതി ഇന്ദിരാഗാന്ധി എഴുതി:

“പരിചയസമ്പന്നനും നല്ലവനുമായ വൈമാനികനായിരുന്നു സ്കാലൂൺ ലീഡർ മാത്യുസിറിയക്. ആ വിമാനാപകടം ഞങ്ങളെ ഞെട്ടിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമരണം ആരെയാണ് ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്താതിരിക്കുക! നിങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ വാക്കുകൾക്കു ആവില്ല. രാജ്യം മുഴുവൻ നിങ്ങളുടെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നു. നിങ്ങളെപ്രതി, നിങ്ങളുടെ മക്കളെപ്രതി ഈ ദുഃഖം സഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കട്ടെയെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

“വിമാനത്തിൽ പറന്നുയരുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തോടും ദൈവത്തോടും സമീപസ്ഥമാകുകയാണ്. അവിടെനിന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്താൻ എളുപ്പമാണ്”

സ്റ്റാലിൻ ലീഡർ മാത്യു സിറിയക്.

നിങ്ങൾക്കും കുടുംബത്തിനും ആത്മാർത്ഥമായ അനുശോചനങ്ങൾ.

ഇന്ദിരാഗാന്ധി''

കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിനിടയിലെ ധീരമരണം. വീരോചിതമെന്നാണു അതു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. വീരന്മാരുടെ പാരമ്പര്യം മുറുകെപ്പിടിക്കുകയാണ് സ്റ്റാലിയൻ ലീഡർ മാത്യു ചെയ്തതെന്നത്രേ ഇന്ത്യാഗവർണ്മേന്റിന്റെ സംസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിണി ശ്രീമതി രേണുകാദേവി ബർകടകി അനുശോചനസന്ദേശത്തിലൂടെ പ്രസ്താവിച്ചത്.

“ഭക്താവിന്റെ മരണം എന്തൊരു നഷ്ടമാണ് നിങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ഒരു സ്ത്രീയെന്നനിലയിൽ എനിക്കറിയാം. ഈ അഗാധദഃഖം താങ്ങുന്നതിനുള്ള ശക്തി സർവ്വേശ്വരൻ നല്കട്ടെ! ആ രാജ്യസ്നേഹിയുടെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി ലഭിക്കട്ടെ!

സമർത്ഥനായ ഒരു യോദ്ധാവായിരുന്നു സ്റ്റാലിയൻ ലീഡർ മാത്യു. ചുമതലാനിർവ്വഹണത്തിനിടയിലാണ് ആ സാഹസികൻ മരണം കൈവരിച്ചത്. അതുമൂലം ഈ രാജ്യത്തെ വീരന്മാരുടെ പാരമ്പര്യം ആ യുവസിംഹം മുറുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ആകസ്മിക നിര്യാണവാർത്ത എനെയും കുടുംബത്തെയും ഞെട്ടിച്ചു.

രേണുകാദേവി ബർകടകി''

കമാൻഡിംഗ് ഓഫീസർ ക്യാപ്റ്റൻ മൽഹോത്ര (Malhotra) രേഖപ്പെടുത്തിയത് നികത്താനാവാത്ത ഒരു നഷ്ടം രാജ്യത്തിനു മൊത്തത്തിൽതന്നെ ശ്രീ. മാത്യുവിന്റെ തിരോധാനം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നത്രേ.

“പ്രിയ മിസിസ് മാത്യു,

ഈ സ്തോത്രാനിശ്ചൈ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും പേരിൽ ആത്മാർത്ഥമായ അനുശോചനം അറിയിക്കട്ടെ! കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിനിടയിലെ ധീരമായ ജീവത്തുറപ്പിനായിട്ടും. സേവനരംഗത്തിന്റെ നല്ല പാരമ്പര്യം അനുഷ്ഠിക്കലത്രേ ഉദാത്തമായ ഈ ജീവിതസമർപ്പണം.

നിങ്ങൾക്കോ ഞങ്ങൾക്കോ ഇൻഡ്യൻ എയർലൈൻ ട്രാൻസ്പോർട്ടേഷൻ കമ്പനിയിൽ ഓരോരോ തന്നെ ഈ യുവയോദ്ധാവിന്റെ വിധേയം ഒരു തീരാൻഷ്യമാണ്.

അദ്ദേഹത്തെ ഞങ്ങൾ എന്നും ഓർമ്മിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കും. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ട മനോധൈര്യം ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്യാപ്റ്റൻ മൽഹോത്ര”

II ഓർക്കാപ്പുറത്തുണ്ടായ ഷോക്ക്

അപ്രതീക്ഷിത ദുരന്തം — അതത്രെ മിസ്സിസ് കാതറിൻ മാത്യുവിന്റെ വേദനയെ ഏറെ ദുർബ്ബലമാക്കിയത്. അന്നവൾ ന്യൂഡൽഹിയിൽ ബി. എഡിനു പഠിക്കുകയാണ്. അവിടെ വി. ഐ. പി. സ്തോത്രാനിലാണ് മാത്യുവിനു ജോലി. ആ ദമ്പതികൾക്കു രൂപ എന്ന ഏക മകൾ മാത്രമാണുള്ളത്. രൂപയുടെ അഞ്ചാംപിറന്നാൾ നവംബർ 6-നാണ് ആഘോഷിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. ആ സന്തോഷത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ പുത്രീവത്സലനായ പ്രിയപിതാവു ഇല്ലാതെ പോയി. രണ്ടുദിവസം മുമ്പുള്ള വേർപിരിയൽ!

പൈലറിംഗിൽ വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു മാത്യു. രാഷ്ട്രപതി, പ്രധാനമന്ത്രി തുടങ്ങിയവരെ വ്യോമസേനാ വിമാനത്തിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ആ പൈലററിക്കർ. ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ പൈലററായി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുമാർ 43 ദിവസംമുമ്പു സെപ്റ്റംബർ 22-ാം തീയതി പ്രധാനമന്ത്രി മൊറാർജി ദേശായി കേരളം സന്ദർശിച്ചു. അന്നു വിമാനം പൈലററു ചെയ്തിരുന്നതു് മാത്യുസ് ആയിരുന്നു. തദ്വസരത്തിൽ ആ യുവാവു മുക്കടയുള്ള സ്വവസതിയിലെത്തുകയും മാതാപിതാക്കന്മാരെ കാണുകയും ചെയ്തു. അതു അന്ത്യസന്ദർശനമായിരുന്നുവെന്നു മാതാപിതാക്കന്മാരോ കേരളദേശമോ കരുതിയിരുന്നില്ല.

27 ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞു മാത്യുസിന്റെ 36-ാം ജന്മദിനം ആഘോഷിക്കേണ്ടിയിരുന്നതാണ്. അതു സംഭവിച്ചില്ല. ഭൂമിയിലെ ആഘോഷങ്ങളിൽ ഇനി സംബന്ധിക്കേണ്ടതില്ല, സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ളതുമതി എന്ന സ്ഥിതിയിൽ ധീരനായ ആ പൈലററു് എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

III ജോർഹട്ടു് വിമാനദുരന്തം

ആസാമിനടുത്താണ് ജോർഹട്ടു്. 1977 നവംബർ 4-ാം തീയതി അവിടെ വിമാനാപകടം ഉണ്ടായി. ഇന്ത്യയെ ഞെട്ടിച്ച ആ ദുരന്തം. പ്രധാനമന്ത്രി മൊറാർജിദേശായി സഞ്ചരിച്ച വിമാനമാണ് അപകടത്തിൽ പെട്ടതു്. ആ വാർത്ത മാധ്യമങ്ങളെല്ലാം ആവർത്തിച്ചു. “ജോർഹട്ടു് വിമാനാപകടം”, “വിമാനം നശിച്ചു”, “അഞ്ചു് ജീവനക്കാർ മരിച്ചു”, “ചതുപ്പുപാടത്തിൽ

വിമാനം ഇടിച്ചിറങ്ങി' — എന്നെല്ലാമാണ് വാർത്തകൾ ഉയർന്നത്.

വടക്കുകിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിനാണ് ശ്രീ. ദേശായി ഡൽഹിയിൽനിന്നും തിരിച്ചത്. ആറു ദിവസത്തേക്കായിരുന്നു പരിപാടി. വൈകിട്ട് 6.45-നു പ്രധാനമന്ത്രിയും സംഘവും ജോർഹട്ട് വിമാനത്താവളത്തിൽ എത്തുമെന്നായിരുന്നു കണക്കുകൂട്ടൽ. വിമാനത്തിനു അവിടെ ഇറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രതികൂല കാലാവസ്ഥയായിരുന്നു കാരണം. റൺവേ വിട്ടുപാഞ്ഞ വ്യോമയാനം ഒരു ചതുപ്പുപാടത്തിൽ ഇടിച്ചിറങ്ങി. ടെട്ടലഗോണിലായിരുന്നു ആ ചതുപ്പുപാടം. വിമാനത്തിന്റെ യന്ത്രത്തകരാർ ജീവനക്കാർ കണ്ടുപിടിച്ചു. പ്രധാനമന്ത്രിയേയും സംഘത്തേയും രക്ഷിക്കാൻ ക്രാഷ് ലാൻഡുചെയ്തൽ മാത്രമേ നിർവ്വാഹമുള്ളൂ എന്നവർ തീരുമാനിച്ചു. ആ തീരുമാനം ഗ്രൗണ്ടുകൺട്രോളിനെ അവർ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

നാട്ടുന്പറഞ്ഞെ ദ്രക്സാക്ഷികൾ ഈ അപകടത്തെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നു: ജോർഹട്ട് വിമാനത്താവളത്തിലെ റൺവേയിലിറങ്ങാൻ വിമാനത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അകലെ ഇടിച്ചിറങ്ങുന്നതിനുമുമ്പായി വിമാനം രണ്ടു പ്രാവശ്യം വിമാനത്താവളത്തെ ചുറ്റിപ്പറന്നു. അതിനിടയിൽ ഒരു മരത്തിലിടിച്ചു വിമാനത്തിന്റെ ഒരു ചിറകു തകർന്നു. തുടർന്നു നിലത്തേക്കു ഇടിച്ചിറങ്ങിയ വിമാനം ചതുപ്പായ നെൽപ്പാടത്തിലൂടെ കുറെ ദൂരം പാഞ്ഞോടി; നിബിഡമായ ഒരു മുള്ളുകാടിനടുത്തു ചെന്നുനിന്നു. വിമാനത്തിന്റെ കോക്കുപിറുത്ത് ആകെ തകർന്ന നിലയിലായി. ഇടിച്ചിറങ്ങിയ ഉടൻ വിമാനത്തിന്റെ ഒരു വശത്തു തീപിടിത്തമുണ്ടായി. ഉടനെതന്നെ ജീവന

ക്കാർ അതു കെടുത്തി; എമർജൻസിക്വാടങ്ങൾ തുറന്നു അകത്തുണ്ടായിരുന്നവരെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ സഹായിച്ചു.

ഇന്ത്യയിൽ ഒരു പ്രധാനമന്ത്രി ഉൾപ്പെട്ട വിമാനാപകടം മുന്പുണ്ടായിട്ടില്ല. ഡബ്ല്യു പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന സർദാർ പട്ടേലിന് ഒരനുഭവമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1948-ലാണത്. ജയപൂരിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്കു സർദാർ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന വിമാനം ഇടിച്ചിറങ്ങേണ്ടിവന്നു. 1965-ൽ ഗുജറാത്തു മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന ബൽവന്തറോയിമേത്ത വിമാനാപകടത്തിൽ മരിച്ചു. ഇന്ത്യാ-പാക് യുദ്ധം നടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. വെടിയേറ്റാണത്രേ ആ വിമാനം തകർന്നത്. കേന്ദ്രമന്ത്രിയായിരുന്ന മോഹൻ കുമാരമംഗലം മദ്രാസിൽനിന്നു ഡൽഹിക്കു ഇന്ത്യൻ എയർലൈൻസു വിമാനത്തിൽ പറന്നു. ഡൽഹിയിലെത്തുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പു വിമാനം തകന്നു. ജോർഹട്ടു അപകടം ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമാണു്. ഇന്ത്യൻ എയർഫോഴ്സിന്റെ പ്രത്യേക വിമാനമാണതു്. പ്രസിഡണ്ടിനോ പ്രധാനമന്ത്രിക്കോ മാത്രം യാത്രചെയ്യാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതാണു വിമാനം. ടി. യു. 124 മോഡലിലുള്ള ഈ വിമാനം സോവ്യറ്റു യൂണിയനിൽ നിമ്മിച്ചതാണു്. എൻജിൻ തകരാറത്രേ അപകടഹേതുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ജോർഹട്ടിലെ കാലാവസ്ഥ വളരെ മോശമായിരുന്നെന്നതും കാരണമാണു്.

ജോർഹട്ടു വിമാനത്താവളവുമായുള്ള റേഡിയോ ബന്ധം വിമാനത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. അപകടസ്ഥിതി മണത്തറിഞ്ഞ ഐ. എ. എഫ്. ഹെലികോപ്റ്റർ ഉടൻ തന്നെ ജോർഹട്ടിൽനിന്നു വിമാനംതേടി പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആസാം മുഖ്യമന്ത്രി എസ്. സി. സിൻഹ

യും മന്ത്രിമാരും ചീഫ് സെക്രട്ടറി ഭടന്മാരും മറ്റു സീനിയർ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അപകട സ്ഥലത്തേക്കു പാഞ്ഞെത്തി.

IV അത്ഭുതകരമായ രക്ഷപ്പെടൽ

“ഭേശായിയുടെ രക്ഷപ്പെടൽ”, “എങ്ങും ആശ്വാസം” എന്ന വാർത്തയാണ് എവിടെയും മുഴങ്ങിക്കേട്ടത്. ടെട്ടലഗോണിലെ ചതുപ്പുപാടത്തിൽ ഇടിച്ചുവീണ വിമാനത്തിൽനിന്നു ഭേശായി രക്ഷപ്പെട്ടു; നെൽപ്പാടത്തിലൂടെ കുറച്ചു ദൂരം നടന്നു. നാലഞ്ചു ഗ്രാമീണർ ചേർന്നു അദ്ദേഹത്തെ അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലെത്തിച്ചു. മുറിവേററു ചുണ്ടിൽനിന്നു ചോര വാർത്താലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യാതൊരു പരിശ്രമവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ഗ്രാമവസതിയിൽ എത്തിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുണ്ടു കഴുകിവൃത്തിയാക്കി; അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മരുന്നുപുരട്ടി. അദ്ദേഹത്തെ ഭക്ഷണത്തിനു അവർ ക്ഷണിച്ചു. “പഴവർഗ്ഗങ്ങളാണ് തന്റെ ആഹാരം” എന്നു പറഞ്ഞ് ക്ഷണം അദ്ദേഹം കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം നിരാകരിച്ചു. ജോർഹട്ട് ഏയർഫോഴ്സ് ആശുപത്രിയിൽ ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു.

അത്യത്ഭുതകരമായി രക്ഷപ്പെട്ട പ്രധാനമന്ത്രിക്കു രാഷ്ട്രപതിയും കേന്ദ്രമന്ത്രിമാരും ആയിരക്കണക്കിനു ആരാധകരുംചേർന്ന് ഡൽഹിയിൽ ആവേശോജ്വലമായ സ്വീകരണം നല്കി. പത്രലേഖകരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹം മറുപടി നല്കി: “എനിക്കു പൂർണ്ണസുഖം തോന്നുന്നു.”

“വിമാനം നിലത്തു ഇടിച്ചിറങ്ങിയപ്പോൾ അങ്ങേയ്ക്കു എന്തു തോന്നി?” ഒരാൾ ചോദിച്ചു.

“എനിക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവും തോന്നിയില്ല.” മറുപടി.

“അപകടം എങ്ങനെയാണായി?”

“ഇപ്പോഴാകും ഒന്നും പറയാനാവില്ല. അതൊരു അപകടമായിരുന്നു. ...ദൈവാനുഗ്രഹം രക്ഷിച്ചു. ഇതു എനിക്കു മറ്റൊരു പരീക്ഷണമായിരുന്നു.”

അപകടത്തിൽ മരിച്ച അഞ്ചുപേരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ നേതാവിന്റെ കണ്ണുമിടി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “അവർ ധീരന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കു ഗവൺമെന്റു എല്ലാ സഹായവും ചെയ്യും.”

അപകടത്തെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായ അന്വേഷണം എയർചീഫ് മാർഷൽ എച്ച്. മൾഗാവ്കർ നടത്തി. യാതൊരു അട്ടിമറിയും അപകടത്തിന്റെ പിന്നിലില്ലെന്നത്രേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂചിത്തിരമായ അഭിപ്രായം.

V സമാചാർലേഖകന്റെ ദ്യക്സാക്ഷി വിവരണം

സമാചാർ ലേഖകനായ എൻ. വി. ആർ. സ്വാമി പ്രധാനമന്ത്രി മൊറാർജിദേശായിയോടൊപ്പം വിമാനത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. വിമാനാപകടത്തെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം നല്ലൊരു വിവരണം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

“ന്യൂഡൽഹി, നവംബർ 6

വൈകിട്ട് അഞ്ചുമണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പാലം വിമാനത്താവളത്തിൽനിന്നു പുഷ്പക് ജറു യാത്രതിരിച്ചു. തികച്ചും സാധാരണമായിട്ടാണ് വിമാനം പറന്നുപൊങ്ങിയത്. വരാനിരിക്കുന്ന അപകടത്തെക്കുറിച്ചു

യാതൊരു സൂചനയുമില്ലായിരുന്നു. മിനിറ്റുകൾക്കകം അതു ഒൻപതിനായിരം മീറ്റർ ഉയരത്തിലെത്തി. ആ കാശവാണിയിലെ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയും ഞാനും പിന്നിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“സന്ധ്യ രാത്രികളു വഴിമാറി. ഗംഗാസമതലവും ബ്രഹ്മപുത്രാതാഴ്വരയും പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞു; ഏഴരമണിയായപ്പോൾ സീററബൽററ മുറുക്കാൻ നിദ്ദേശം കിട്ടി. 15 മിനിറ്റിനകം വിമാനം ജോർഹട്ടിൽ ഇറങ്ങുമെന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ.

“പെട്ടെന്നു വിമാനമൊന്നു കുലുങ്ങി. താഴോട്ടുള്ള ഇറക്കത്തിനിടയ്ക്കു വിമാനം ചാഞ്ചാടുന്നതുപോലെ തോന്നി. അതിൽ അസാധാരണത്വമൊന്നും ചിന്തിച്ചില്ല. പുറത്തു കുററാക്കുരിരുട്ടു്. അതിനിടയ്ക്കു നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ ജോർഹട്ടുപട്ടണത്തിലെ വിളക്കുകൾ.

“വിമാനം നിലത്തെത്തുന്നതുംകാത്തു ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു. പെട്ടെന്നതു മേലോട്ടുപൊങ്ങി. ഉടനെ വീണ്ടും കീഴ്പ്പോട്ടുതന്നെ പ്രയാണം തുടന്നു.

“പരുക്കൻമട്ടിൽ കുലുങ്ങിത്തൊറിച്ചുകൊണ്ടു് ഞൊടിയിടയിൽ വിമാനം നിലംതൊട്ടു. ഇരുവശത്തേക്കും അതു ചാഞ്ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലഗ്നേജുറാക്കിലിരുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം താഴെവീണു. വിമാനത്തിലെ വിളക്കുകൾ അണഞ്ഞു. ഞാൻ അന്തഃവിട്ടിരുന്നു. എന്റെ കണ്ണട തൊറിച്ചുപോയി.

“പുറത്തുകടക്കൂ..... പിന്നിൽനിന്നും ഈ ആക്രമം കേട്ടു. ഒരു വിമാനജോലിക്കാരൻ പിൻവാതിൽ തുറന്നുതന്നു. ഞങ്ങൾ പുറത്തേക്കുചാടി. ചെളിയിലാണു

വീണതും. ഏതാനും അടി മുന്നോട്ടുവെച്ചപ്പോൾ അരുണാചൽ മുഖ്യമന്ത്രി പ്രേംതുംഗന്റെ ഞരക്കം കേട്ടു. അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചെടുത്തുപിടിച്ചപ്പോഴാണ് പ്രധാനമന്ത്രി എവിടെയെന്നു ഞങ്ങളോർത്തതും.

“പിന്തിരിഞ്ഞുനോക്കി. വിമാനം കിടക്കുന്നിടത്തു തീ കണ്ടു. ഇൻറലിജൻസുബ്യൂറോ ജോയിന്റു ഡയറക്ടർ ജോൺ ലോബോയും പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ രക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ എം. എൻ. ജെമ്മിയും ചേർന്നു മൊറാർജിയെ താഴെ ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. വി. ഐ. പി. സീറിലിരുന്നു ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാന്തിലാൽ ദേശായിയെ ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ ലോബോ വിമാനത്തിനടുത്തേക്കു തിരിച്ചുപോയി.

“കാന്തിലാലിനെ ലോബോ സീറുബൽറോടെ തന്നെ വലിച്ചു പുറത്തെടുത്തു. ജെമ്മി കൈപിടിച്ചു നടത്തിക്കൊണ്ടുവരികയായിരുന്ന പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ മറോക്കൈയിൽപിടിച്ചു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ നടക്കാൻ സഹായിച്ചു. ചെളിനിറഞ്ഞ പാടത്തും തുംഗൻ ഇരിക്കുന്നതിനടുത്തേക്കു മൊറാർജിയെ എത്തിച്ചു.

“വിമാനത്തിനടുത്തുകണ്ട തീ അപ്പോഴേക്കും കെട്ടിരുന്നു. അപകടം പറ്റാതിരുന്ന വിമാനജോലിക്കാർ ചേർന്നു അകത്തുള്ള മറ്റു യാത്രക്കാരെ ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി.

“മൊറാർജി ശാന്തനും അക്ഷോഭ്യനുമായിരുന്നു. മറ്റു യാത്രക്കാരെക്കുറിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ഉൽക്കണ്ഠ. ഏഴുനേരുന്നിൽക്കാൻ വിഷമിക്കുന്ന സർവ്വോദയ നേതാവായ നാരായൺദേശായിയെ പരിചരിക്കുന്നു.

തിരക്കിലായിരുന്നു ആകാശവാണി ലേഖകനായ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി."

സമാചാർ ലേഖകൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് സ്വന്തം ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു കിട്ടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വാർത്തയാണീ സംഭവമെന്നത്രേ. ഇതു ലോകസമക്ഷം എത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറാൻ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറയുന്നത്.

"ശ്വാസം വീണ്ടുകിട്ടിയപ്പോൾ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയും ഞാനും അതിപ്രധാനമായ ജോലി ചെയ്തതീർന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചാണ് ആദ്യം ഓർത്തത്. ഞങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു കിട്ടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വാർത്ത ലോകസമക്ഷം അറിയിക്കേണ്ടതാണ്."

"ഒരു യുവാധ്യാപകനേയും മറ്റൊരു ഗ്രാമീണനേയും ഞങ്ങൾക്കു കൂട്ടുകിട്ടി. ഒരു അർമി സ്റ്റോഴ്സ് ഡിപ്പോയിൽ അവർ ഞങ്ങളെ എത്തിച്ചു. വഴക്കുന്ന വഴിയരികിലൂടെ നൂറു മിനിറ്റു നടക്കേണ്ടിവന്നു. സൈനിക ക്ഷേത്രം ആയി പിന്നത്തെ യാത്ര. അങ്ങനെ വ്യോമസേനാ ഫോസ്റ്റിറിലെത്തി. അവിടെനിന്നു കൽക്കത്തയ്ക്കു ഞാൻ ഒരു ഫോൺകോൾ ചെയ്തപ്പോഴേക്കും വ്യോമസേനാംഗങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു ചായയും സിഗററ്റും തന്നു."

ടി. വി. ആർ. ഷേണായ് എന്ന വാർത്താലേഖകൻ വിമാനാപകടത്തിന്റെ കാരണങ്ങളിലേക്കു തുറന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനങ്ങൾ കേൾക്കുക:

“പുഷ്പകം ജറു” അത്യുന്നതഭരണാധികാരികൾക്കായി പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇത്തരം എയർഫോഴ്സു വിമാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അട്ടിമറി സാധാരണയായി ഉണ്ടാവാറിടയില്ല. രക്ഷാനടപടികൾ അത്ര പൂർണ്ണമാണതിൽ. ആകാശത്തു പൊട്ടിത്തരി എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായതായി അറിവില്ല. അപ്പോൾ ബോംബുസഫോടനവും നടന്നിട്ടില്ലെന്നു പറയാം. യന്ത്രത്തകരാർ എന്തോ ആയിരുന്നെന്നു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു.....യുക്തിപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചാൽ അട്ടിമറിയെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയേ തീരൂ.

ജോർഹട്ടിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ സാധാരണ രാത്രികാലത്തു വിമാനം പറപ്പിക്കാറില്ല. സിവിലിയൻ വിമാനങ്ങൾക്കോ എയർഫോഴ്സുവിമാനങ്ങൾക്കുതന്നെയോ പ്രത്യേക ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമേ രാത്രി പറക്കാൻ അനുവാദം ലഭിക്കൂ.

ഇതിനു രണ്ടു കാരണങ്ങളാണുള്ളതു്. ഒന്നു്, ഈ പ്രദേശത്തു് കാലാവസ്ഥ എപ്പോഴും മോശമാണു്. മഴയും കാറ്റും മിക്കപ്പോഴുമുണ്ടാകും. അന്തരീക്ഷം മേഘാവൃതമാകയാൽ ശരിക്കു കാഴ്ച കിട്ടുകയില്ല.

രണ്ടു്, ഇവിടെയുള്ള വിമാനത്താവളങ്ങളെല്ലാം ചെറുതാണു്. ആധുനികഉപകരണങ്ങൾ അവിടെയില്ല.

വിമാനം സുരക്ഷിതമായി ജോർഹട്ടിൽ എത്തിയെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അവിടെയാകട്ടെ, കാലാവസ്ഥ വളരെ മോശവുമായിരുന്നു.

ചിന്നീടു എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്നു വ്യക്തമല്ല. അണ്ടർകാര്യേജു തുറക്കുകയോ ചക്രങ്ങൾ പുറത്തുവരിക

യോ ചെയ്തില്ലെന്നതാണ് കഴപ്പമെന്ന സംശയിക്കപ്പെടുന്നു. വിമാനത്തിന്റെ അടിഭാഗം മുട്ടിച്ചിറങ്ങലാണ് പിന്നീടുള്ള പോംവഴി. ജോർഹട്ട് വിമാനത്താവളം അതു സാധ്യമാക്കിയില്ല. അങ്ങനെ ഇറങ്ങിയാലുണ്ടാവുന്ന ഉരസൽ വളരെ അപകടകരമാകുമായിരുന്നു. അല്ലാതെ മാർട്ടിൻലൂഥർ സ്ഥലം നോക്കി “നിയന്ത്രിതമായ ഇടിച്ചിറങ്ങലി”നു പൈലറ്റ് തീരുമാനമെടുത്തത് അതുകൊണ്ടാണ്.

അതുമാത്രമായിരുന്നു അപ്പോഴത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ആശങ്ക വഴിനല്കുന്നത്. കോക്പിറ്റിലുണ്ടായിരുന്ന വൈമാനികർ — അഞ്ച് വിമാനജീവനക്കാർ — ഇടിച്ചിറങ്ങലിന്റെ ഭാരം സ്വയം താങ്ങി. അവരെല്ലാം ജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ചു.

വിമാനത്തിലെ റേഡിയോ - റാഡർ സംവിധാനങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. അവ പ്രവർത്തനരഹിതമായതു തകർച്ചയ്ക്കു മുമ്പോ പിമ്പോ എന്നു വ്യക്തമല്ല.

രണ്ടു കാര്യം മാത്രമേ തൽക്കാലം പ്രസക്തമായുള്ളൂ. മൊറാർജി രക്ഷപ്പെട്ടതിലുള്ള ആഘാതം. വൈമാനികരുടെ മരണത്തിലുള്ള അഗാധ ദുഃഖം.

VI തൃഗതത്തിന്റെ ബലിവേദിയിൽ

മൊറാർജി ദേശായി ദൈവഗത്യാ രക്ഷപ്പെട്ടു. അല്ല, ധീരജവാന്മാരുടെ ആത്മത്യാഗം പ്രധാനമന്ത്രിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. ധീരോദാത്തരുടെ ഉജ്ജ്വലാധ്യായമാണ് ആത്മാഹുതിയിലൂടെ അഞ്ചു രാജ്യസ്നേഹികൾ ര

ചിട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യൻ വ്യോമസേനയുടെ ചരിത്രത്തിൽ രക്തചിഹ്നങ്ങളിൽ ലേഖനം ചെയ്യേണ്ട സന്ദർഭം. സ്കാലൂൺ ലീഡർ മാത്യു സിറിയക്സിനോടൊപ്പം ഈ ധീരതയ്ക്കു നടുനായകത്വം വഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ വിംഗ് കമാൻഡർ സി. ജെ. ഡിലിമ, വിംഗ് കമാൻഡർ ജോഗിന്ദർസിംഗ്, സ്കാലൂൺ ലീഡർ വി. വി. എസ്. ശങ്കർ, ഫ്ളൈംഗ് ലഫ്റ്റനന്റ് ഒ. പി. അറോറ എന്നിവരാണ്. വിമാനത്തകർച്ചയുടെ റിപ്പോർട്ടു നല്കുന്ന സമാചാർ ലേഖകൻ എൻ. വി. ആർ. സ്വാമി ഇവരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്:

“അപ്പോഴാണ് പൈലറ്റിനേയും മറ്റു വൈമാനികരേയുംപറ്റി ഞങ്ങൾ ഓർത്തതു്. തകന്നുകിടക്കുന്ന കോക്കപിറിലായിരുന്നു അവർ. ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെട്ടിറങ്ങിയ വയലിൽ ഒരു മീറ്റർ ഉയരത്തിൽ നെൽച്ചെടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ ഒന്നും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കമാൻഡർ ഡിലിമയെ എഴുന്നേല്പിച്ചുനിർത്തുവാൻ ലോബോ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ, ആ പൈലറ്റിനു മാതൃകമായ മുറിവേറ്റിരുന്നു.

“അപ്പോഴേക്കും ചില ഗ്രാമവാസികൾ ഒരു ബഞ്ചു കൊണ്ടുവന്നു. പൈലറ്റിനെ അതിൽ കിടത്തി. ലോബോയും മറ്റും ചേർന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെഞ്ചു തടവിക്കൊടുത്തു. കൃത്രിമശ്വാസോച്ഛ്വാസം നല്കാൻ ലോബോ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് ജീവൻ ആ ശരീരത്തെ വിട്ടുപോകുന്നു.

“കൈയും കാലും ചതഞ്ഞ സ്കാലൂൺ ലീഡർ മാത്യു സിറിയക്സ് താഴെ മരിച്ചുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു. ആസമീസുഭാഷ അറിയാവുന്ന ആഭ്യന്തരമന്ത്രാലയ

ത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ എം. എൽ. കമ്പാനി ആ സമയത്തു രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിനുവേണ്ടി അധികൃതരെ വിവരമറിയിക്കാൻ പാടുപെടുകയായിരുന്നു."

അത്യപൂർവ്വമായ ഒരനുഭവമാണ് ഈ വിമാനദുരന്തം ഉളവാക്കിയത്. കോക്കപിററിലുണ്ടായിരുന്ന വൈമാനികർ ഒന്നടങ്കം കൊല്ലപ്പെട്ടു. യാത്രക്കാർ ഇരുപത്തിയഞ്ചുപേരും സുരക്ഷിതരായി, രണ്ടുമൂന്നുപേർക്കു പരിക്കുപറ്റിയെന്നുമാത്രം. വിമാനം മൂക്കു (Nose) കുത്തി വീഴാൻ ഇടവരുത്തിയതിന്റെ ഫലമാണിത്. വൈമാനികർ പൊട്ടുന്നനെ സ്വീകരിച്ച തീരുമാനം! അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണീ നിശ്ചയമെടുത്തത്. അതവരെ അപകടത്തിൽപ്പെടുത്തി, ആ ആത്മത്യാഗംകൊണ്ടുമാത്രമേ മൊറാർജി ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രമുഖരുടെ സംഘത്തെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുവെന്നവർ കരുതി. സ്വന്തം ജീവൻ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുപോലും രാഷ്ട്രനേതാവിനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള ത്യാഗധീരത്വം വിമാനത്തിന്റെ പുച്ഛം (tail) കുത്തി നിലംപതിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഫലം നേരെമറിച്ചാകുമായിരുന്നു. കോക്കപിററിലുള്ളവർക്ക് സുരക്ഷിതത്വമേറ്റും, വിമാനബോർഡിലുള്ളവർക്ക് അപകടസാധ്യത വർദ്ധിക്കും.

അസാധാരണസാഹചര്യങ്ങളിൽ ക്രാഷ്ലാന്ഡു ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ സാധാരണഗതിയിൽ വിമാനം പള്ളയടിച്ചാണിറങ്ങാറ്. ഇവിടെ നേരെ വിപരീതമായി മൂക്കുകുത്തി വിമാനം ഇടിച്ചിറങ്ങിയത് വൈമാനികരുടെ മനപ്പൂർവ്വമായ കരുതൽകൊണ്ടുതന്നെ. എയർ ചീഫ് മാർഷൽ മുൻഗാവ്കർ ഈ അഭിപ്രായമാണു പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇടിച്ചിറങ്ങുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആഘാതം കോക്കപിററിനകത്തുമാത്രം ഒതുക്കിനിർത്തണം;

എങ്കിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയെ ഏതുവിധവും രക്ഷപ്പെടുത്താനായേക്കും—വൈമാനികരെ നയിച്ച ചിന്ത ഇതായിരിക്കണം. ആ സാഹസികപരിശ്രമത്തിൽ അവർ ജീവനർപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രനേതാവിനുവേണ്ടി വീരമൃത്യു! ഇന്ത്യൻ വ്യോമസേന, അഭിമാനിക്കൂ! സ്വന്തം കാര്യത്തിനുവേണ്ടി അന്യനെ ഹനിക്കുന്നവൻ മാത്രമല്ല ലോകത്തിലുള്ളതു്.

വൈമാനികരുടെ ഈ ആത്മാർപ്പണം അന്നത്തെ വിമാനസഞ്ചാരികൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അപകടത്തിൽ പരിക്കുപറ്റിയ ശ്രീ നാരായണദേശായി എഴുതാനുള്ള സ്വാധീനം ലഭിച്ചപ്പോൾ ആദ്യമായി സ്മരിച്ചതു് ഈ വീരാഗ്രണികളുടെ ത്യാഗത്തെയാണ്, സ്കാലൂൺ ലീഡർ മാത്യൂ സിറിയക്കിന്റെ കുടുംബത്തിനു് അദ്ദേഹമെഴുതി:

“പ്രിയ സുഹൃത്തുക്കളേ,

നവംബർ 4-ാംതീയതി ഭൂമിയിൽ ഞാൻ വിമാനത്തിൽ ഞാനും ഒരു യാത്രക്കാരനായിരുന്നു. ജോർഹട്ടിലുള്ള വ്യോമസേനാശുപത്രിയിൽനിന്നു ഞാൻ തിരിച്ചെത്തിയതേയുള്ളൂ. പേന രണ്ടുകൈകൊണ്ടും പിടിച്ചാണ് ഞാനിവിടെ പേരെഴുതി ഒപ്പിടുന്നതു്. അപകടത്തിനുശേഷം ഇദംപ്രഥമമായി ഞാൻ എഴുതുന്നതു് നിങ്ങൾക്കാണ്. നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവർ തങ്ങളുടെ മഹനീയമായ ത്യാഗത്താൽ ഇപ്പോൾ രാജ്യത്തിനു മുഴുവൻ പ്രിയങ്കരരായിരിക്കുന്നു. ആ അഞ്ചു മഹാനാറെക്കുറിപ്പോർക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ എനിക്കു വാക്കുകളില്ല. എന്റെ ഹൃദയം ഗമമായ അനുശോചനങ്ങൾ ദയവായി സ്വീകരിക്കുക.

ആത്മാർത്ഥതയോടെ, നാരായണ ദേശായി.”

ഈ വികാരവായ്പുതന്നെയാണ് രാഷ്ട്രം ഒന്നടങ്കം പ്രകടമാക്കിയത്. ധീരജവാന്മാരുടെ മൃതദേഹങ്ങൾക്കു നല്കപ്പെട്ട ആദരാഞ്ജലി ഇതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക വിമാനമാറ്റം മൃതദേഹങ്ങൾ അഞ്ചും നവംബർ 6-ാം തീയതി ന്യൂഡൽഹിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ശോകമൂകമായ അന്തരീക്ഷം ഡൽഹി വിമാനത്താവളമാകെ തളംകെട്ടിനിന്നു. വ്യോമസേനയുടെ വി. ഐ. പി. കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻസ് സ്കവാഡ്രൺ അംഗങ്ങൾ തോക്കു തിരിച്ചുപിടിച്ചു തങ്ങളുടെ സഹപ്രവർത്തകരുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തിട്ടു കരുത്തുപെട്ടിരിക്കുന്ന സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന മൃതദേഹങ്ങൾ വിമാനത്തിൽനിന്നു പുറത്തെടുത്തപ്പോഴേക്കും കൂടിനിന്ന എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു. എയർ ചീഫ്മാർഷൽ മുൽഗാവ്കറും മറ്റും ആഫീസർമാരും നിരവധി പത്രലേഖകരും ദുഃഖമടക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു.

സമ്പൂർണ്ണസൈനികബഹുമതികളാണ് മൃതിയടഞ്ഞ ആഫീസർമാർക്ക് അർപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. വ്യോമസേനയുടെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളും അതിൽ ഒത്തുചേർന്നു. രാഷ്ട്രപതിക്കുവേണ്ടി മൃതദേഹങ്ങളിൽ ആദ്യം റീത്തുകൾ സമർപ്പിച്ചത് മുൽഗാവ്കറാണ്; പ്രധാനമന്ത്രിക്കുവേണ്ടി ഇൻറലിജൻസ് ബ്യൂറോ ജോയിന്റ് ഡയറക്ടർ ജോൺ ലോബോ; പ്രതിരോധമന്ത്രിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത വ്യോമസേനാ ഉപമേധാവി എയർമാർഷൽ ലത്തീഫ്. മൃതിയടഞ്ഞ ആഫീസർമാരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും റീത്തുകൾ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കുടുംബാംഗങ്ങൾ ദുഃഖമടക്കാൻ കഴിയാതെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. മുൽഗാവ്കറുടെ മാതാവു സുലോചനാ മുൽഗാവ്കറും പത്നി താതാമുൽഗാവ്കറും അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

ശോകമുകുന്ദന്റെ ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു കോൺഗ്രസ് അധ്യക്ഷൻ കെ. ബ്രഹ്മാനന്ദറെസ്സി മാറിനിന്നില്ല. അപകടത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ വ്യോമസേനാ വിമാനജീവനക്കാരുടെ ധീരതയേയും ത്യാഗമനോഭാവത്തേയും അദ്ദേഹം പ്രകീർത്തിച്ചു. അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും ചെയ്തു.

ഈ ദുഃഖത്തിൽ രാജ്യം മുഴുവൻ പങ്കുചേരുന്നവെന്നത്രെ പ്രതിരോധവകുപ്പുമന്ത്രി ശ്രീ ജഗജീവൻ റാം മുതിപ്പെട്ട സൈനികരുടെ ബന്ധുക്കളെ അറിയിച്ചത്. മിസിസ് മാത്യുവിന് അദ്ദേഹമെഴുതി:

“Ministry of Defence, India, New Delhi,
2th November 1977

പ്രിയ മിസിസ് മാത്യു,

ജോർഹട്ടിനടുത്തുവെച്ചു വിമാനാപകടത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് സ്കാലിൻ ലീഡർ ശ്രീ മാത്യു സിറിയക്കിന്റെ അകാലനിര്യാണത്തിൽ എന്റെ അഗാധമായ അനുശോചനം അറിയിക്കട്ടെ. നികത്താനാവാത്ത ഈ നഷ്ടം സഹിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ധൈര്യം നിങ്ങൾക്കും കുടുംബത്തിനും ദൈവം നല്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ദുഃഖത്തിൽ രാജ്യമാസകലം പങ്കുചേരുന്ന കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഏവരേയും എന്റെ അനുശോചനം ദയവായി അറിയിക്കുക.

ആത്മതപ്താപൂർവ്വം, ജഗജീവൻറാം.

രാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആത്മത്യാഗമെന്ന പരിഗണന മരിച്ചവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കു എക്സ്ട്രാ നഷ്ടപരിഹാരം നിണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ഗവണ്മെന്റിനെ

പ്രേരിപ്പിച്ചു. സാധാരണയിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു പരിഹാരത്തുകയ്ക്കാണ് സർക്കാർ സന്നദ്ധമായത്. മരണമടഞ്ഞ അഞ്ചു ധീരജവാന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും ഒരുലക്ഷം രൂപാവീതം എക്സ്ട്രാ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നതിനാണ് പ്രതിരോധമന്ത്രി ജഗജീവൻറാം അനുമതിയായത്. സാധാരണയായി 41000 ക. യാണ് ഇത്തരം അപകടങ്ങളിൽപ്പെടുന്നവർക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം.

മരിച്ചവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു ലഭിക്കേണ്ടുന്ന മറ്റൊല്ലാ ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കും പുറമേയായിരിക്കുമിതെന്നു പ്രതിരോധമന്ത്രാലയം ഒരു പത്രക്കുറിപ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തി. മരണിട്ടയർമെൻറ്, ഗ്രാൻപിററി, പ്രത്യേക കുടുംബപെൻഷൻ, കുട്ടികൾക്കുള്ള അലവൻസ് എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം പുറമേയായിരിക്കും ഒരുലക്ഷം രൂപാവീതം നഷ്ടപരിഹാരം ലഭിക്കുന്നത്. വിമാനജോലിക്കാരെല്ലാവരും 60000 രൂപാവീതം ഗ്രൂപ്പ് ഇൻഷുറൻസ് എടുത്തിരുന്നു. വിങ്ക്മാൻഡർമാക്ക് 6000 ക. യും സ്ക്വാഡ്രൺ ലീഡർമാക്ക് 4000 ക. യും ഫ്ളൈറ്റ് ലഫ്ടനൻറ്മാക്ക് 2670 ക. യും വീതവും കുടുംബഗ്രാൻപിററിക്ക് അർഹതയുണ്ട്.

പത്രങ്ങളുമാസത്തെ ശമ്പളത്തിനു തുല്യമായ സംഖ്യയാണ് ഓരോ കുടുംബത്തിനും മരണിട്ടയർമെൻറ് ഗ്രാൻപിററിയായി ലഭിക്കുക.

VII ഞെട്ടിച്ച വാർത്ത

സ്ക്വാഡ്രൺ ലീഡർ മാത്യുവിനെ പുത്രനെന്നു വി. ജി. സിറിയക്കും പൗത്രനെന്നു ഷെവ. വി. സി. ജോർജും 'കുടുംബശ്രീ'യെന്നു വടക്കേക്കരത്തറവാടും ദേ

ശരിയെങ്കിലും എന്ന് കുറവിലൊട്ടും അഭിമാനിക്കുന്നു. പല ജില്ലകളിലും കലക്ടറായി ജോലി ചെയ്തിട്ടുള്ളവനാണ് ശ്രീ സിറിയക്; റവന്യൂബോർഡ് സെക്രട്ടറിയായും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഷെ. വി. സി. ജോജ്ജ് കത്തോലിക്കാകോൺഗ്രസ് പ്രസിഡണ്ടായും ചരിത്ര ഗവേഷകനായും വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണനായും പ്രകീർത്തിതനത്രേ. പൗരന്റെ കർമ്മകയറ്റത്തിൽ പിതാമഹനും പിതാമഹന്റെ യശോധവളിമയിൽ പൗരനും പരസ്പരം ധന്യത നേടി.

പുളിങ്കുന്ന് പഴയപറമ്പിൽ തൊമ്മിച്ചന്റെ പുത്രി ചാച്ചിയമ്മ (കാതറൈൻ) യാണ് മാത്യുവിന്റെ സഹധർമ്മിണി; ആ ദാമ്പത്യവല്ലരിയിൽ ഒരു സന്താനവുമുണ്ട്.

ശ്രീ സിറിയക്കിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പുത്രനാണ് മാത്യു. അദ്ദേഹത്തിന് മൂന്നു സഹോദരന്മാരും നാലു സഹോദരിമാരുമുണ്ട്. ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ ബാബു അന്നു തൃശൂർ ഡി. വൈ. ഏസ്. പി. യാണ്. ഡോമിനിക്കും ജോസഫും അനുജന്മാർ. ഡോമിനിക്കും അമ്മേരിക്കയിലെ ബിസിനസ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷനിൽ പഠനം നടത്തുന്നു. ജോസ് നാട്ടിലുണ്ട്. ഇൻഡ്യാനായ്ക്കുണ്ടി വേഷ്സിറ്റി ലക്ചറർ ജോസഫിന്റെ ഭാര്യയാണ് മുത്തസഹോദരി ലീലമ്മ. അടുത്ത സഹോദരി പോത്തന്നൂരിലെ കോൺവെൻറിൽ കന്യാസ്ത്രീയാണ്. സൗദി അറേബ്യയിൽ ഡോക്ടറായ ഏബ്രഹാമിന്റെ സഹധർമ്മിണിപദം അലങ്കരിക്കുന്നു മൂന്നാമത്തെ സഹോദരി അൽഫോൻസാ. തിരുവനന്തപുരം വിമൻസ് കോളജിൽ വിദ്യാർത്ഥിനിയായ പുഷ്പ ഏറ്റം ഇളയ സഹോദരിയാണ്.

ശ്രീ മാത്യു വീട്ടുകാർക്കു പ്രിയങ്കരനായി, സഹപാഠികൾക്കു കണ്ണിലുണ്ണിയായി; എയർഫോഴ്സുകാർക്കു ആശാകാരണമായി.

ശ്രീ സിറിയക്കു റിട്ടയർമെന്റുജീവിതം നയിച്ചിരുന്നതു തിരുവനന്തപുരത്താണ്, മുട്ടടയുള്ള വസതിയിൽ. തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട ലോകമലയാളസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ 92-കാരനായ ഷെ. വ. വി. സി. ജോർജ്ജ് എത്തിയിരുന്നു. നവംബർ 4-ാംതീയതി അദ്ദേഹം കുറവിലങ്ങാട്ടിനു മടങ്ങി. പിറേന്നാണ് ജോർജ്ജുക്കു സ്റ്റോപ്പ് പ്രസ്സായി പത്രത്തിൽ വന്നതു്. വീട്ടുകാർ പരിഭ്രാന്തരായി. ന്യൂഡൽഹിയിലെ എയർഫോഴ്സ് ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സുമായി അവർ ബന്ധം പുലർത്തി. പത്രവാർത്ത സ്ഥിരീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അറിയിപ്പാണുണ്ടായതു്. കേരള മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ എ. കെ. ആന്റണി അന്നു ഡൽഹിയിലുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്ഥാന ആഭ്യന്തരമന്ത്രി ശ്രീ കെ. എം. മാണി, ചീഫ് സെക്രട്ടറി മി. ഭാസ്കരൻനായർ തുടങ്ങിയവർ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു വിവരമെത്തിക്കുവാൻ സത്വരനടപടികൾ സ്വീകരിച്ചു. ശോകമുകുണ്ടായ ഭിന്നങ്ങളാണ് തുടന്നുണ്ടായതു്. ഉറക്കമില്ലാത്ത ഭിന്നരാത്രങ്ങൾ!

VIII വിരപുത്രൻ ആദരാഞ്ജലി

മുട്ടടയുള്ള ശ്രീ സിറിയക്കിന്റെ ഭവനത്തിൽ മരണത്തിന്റെ കരിനിഴൽ പരന്നു. അവിടെ സന്ദർശകർ നിറഞ്ഞു. നാട്ടുകാരും കൂറുകാരും കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ആധ്യാത്മികആചാര്യന്മാരും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരും അവിടെ പാഞ്ഞെത്തി.

അനുശോചനസന്ദേശങ്ങൾ നാടിന്റെ നാലുഭാഗത്തുനിന്നുമൊഴുകി. പ്രധാനമന്ത്രി മൊറാർജി ദേശായി, ശ്രീമതി ഇന്ദിരാഗാന്ധി, ഡിഫൻസ് മിനിസ്റ്റർ ജഗജീവൻ റാം, ഡിഫൻസ് മന്ത്രാലയത്തിന്റെ സംസ്ഥാനമന്ത്രി ഷെർസീങ്ങ്, എയർ ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സിൽ നിന്നും എം. എം. തക്ലെ (Tkle), എയർ ചീഫ് മാർഷൽ കെ. മുൽഗവ്കർ, നാഷണൽ പീപ്പിൾസ് കമ്മിറ്റി ജനറൽ സെക്രട്ടറി നാരായൺ ദേശായി, ബ്രഗേഡ് ഫീൽഡ് എം. എൽ. വിഗ്, കമാൻഡിംഗ് ഓഫീസർ ക്യാമ്പ് റെഗ്മെന്റ് മൽഹോത്ര, വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സംസ്ഥാനമന്ത്രിണി ശ്രീമതി രേണുകാദേവി തുടങ്ങിയവരുടെ സന്ദേശങ്ങൾ എടുത്തുപറയേണ്ടവയാണ്.

മാത്യു സിറിയക്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള കൂടുതൽ വാർത്തപത്രത്തിൽ വന്നു. മൃതദേഹം നവംബർ 6-ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച രണ്ടുമണിക്കു ഡൽഹിയിലെത്തുമെന്നും തികളാഴ്ച തിരുവനന്തപുരത്തെത്തുമെന്നുമാണ് വാർത്ത.

തികളാഴ്ച രാവിലെ ഏഴുമണിക്കുതന്നെ ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളും വിമാനത്താവളത്തിലെത്തി. തൊഴിൽമന്ത്രി ഉമ്മൻചാണ്ടി, ചീഫ് സെക്രട്ടറി എൻ. ഭാസ്കരൻനായർ, ജില്ലാ കളക്ടർ എൽ. ഓമനക്കുഞ്ഞമ്മ, പൊളീറ്റിക്കൽ വകുപ്പ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തുടങ്ങിയവർ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. മാത്യുവിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരും സഹോദരീസഹോദരന്മാരും വികാരം നിയന്ത്രിക്കാൻ പാടുപെട്ടു.

പ്രത്യേക ഐ. എ. എഫ്. വിമാനം 7.45-നു എത്തി. നിരവധി എയർഫോഴ്സ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ

മൃതദേഹത്തിന് അകമ്പടി സേവിച്ചു. നാലു സ്കാലാ
[ഡൺ ലീഡർമാർ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ചാച്ചിയ
മ്മയും അഞ്ചുവയസ്സുള്ള പുത്രി രൂപയും മൃതദേഹത്തിന്
അടുത്തുതന്നെ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു.

വിമാനം ആകാശത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോഴേക്കു ജ
നങ്ങൾ വിമ്മിക്കരഞ്ഞു. ആർമിബാൻഡു വിലാപഗാ
നം മുഴക്കി.

വിമാനത്തിൽനിന്നു ചാച്ചിയമ്മയും പുത്രിയും വെ
ളിയിൽ വന്നപ്പോൾ ബന്ധുജനങ്ങളുടെ എല്ലാ നിയന്ത്ര
ണങ്ങളും ഭേദിക്കപ്പെട്ടു. തേങ്ങിക്കരച്ചിൽ ഏറെനേരം
ഉയർന്നുനിന്നു. മകൾ രൂപ എല്ലാം പകച്ചു നോക്കി
ക്കൊന്നുന്നതും ഇടയ്ക്കിടെ ഉറക്കെ നിലവിളികുന്നതും അ
വിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ കണ്ണുകൾ ഇഴുനണിയിച്ചു.

മൃതദേഹം ഏറ്റുവാങ്ങുന്നതിനുള്ള വാൻ സജ്ജമാ
ക്കിയിരുന്നു. വിമാനത്തിൽനിന്നു വാനിലേക്കു മൃതദേഹ
മെത്തിച്ചതു് എയർഫോഴ്സ് സ്കാലാ[ഡൺ ലീഡർ
മാർതന്നെയാണു്. കുറച്ചുപെട്ടിയിൽ അടക്കംചെയ്തു്
റീത്തുകൾകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞാണു് മൃതദേഹം കൊണ്ടു
വന്നതു്.

വിമാനത്താവളത്തിൽനിന്നും നിരവധി വാഹന
ങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെ മൃതദേഹം മുട്ടയുള്ള വസതി
യിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മാഗ്നമധ്യേ ലൂർദ്ദുദേവാല
യത്തിൽവെച്ചു വി. കുർബ്ബാനയും സംസ്കാരശുശ്രൂഷകളും
നടത്തി.

പത്തുമണിയോടെയാണു് മൃതദേഹം മുട്ടയുള്ള വ
3 സതിയിലെത്തിയതു്. ആദരാഞ്ജലികൾക്കായി ഒരു

വലിയ പുരുഷാരം അവിടെ കൂടിയിരുന്നു. കേരള ഗവർണർ, മുഖ്യമന്ത്രി എ. കെ. ആന്റണി, മന്ത്രിമാരായ കെ. എം. മാണി, ഉമ്മൻചാണ്ടി തുടങ്ങിയവരും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, മറ്റു പ്രമുഖവ്യക്തികൾ എന്നിവരും വസതിയിലെത്തി റീത്തു സമർപ്പിച്ചവരിൽപ്പെടുന്നു.

ശവസംസ്കാരവേളയിൽ ആർമി ബാൻഡ്സംഘം വിലാപഗാനം ആലപിച്ചു; സായുധസേനാവിഭാഗം സല്യൂട്ട് നൽകി. തോക്കു തിരിച്ചുപിടിച്ചായിരുന്നു സല്യൂട്ട്. മുട്ടു ഹോളിക്രോസ് പള്ളിയിലാണ് മൃതദേഹം സംസ്കരിച്ചത്. തിരുവനന്തപുരം ആർച്ചുബിഷപ്പ് ബനഡിക്ട് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ചടങ്ങുകൾക്കു നേതൃത്വം നൽകി. പരേതന്റെ സ്യോലൻ ഫാ. മാത്യു പരുത്തിക്കല്ല് ഒരു സംഘം വൈദികരും ചേർന്നു് സമൂഹബലിയർപ്പിച്ചു. മാർ ഇഴവാറിയോസ് കോളെജു പ്രിൻസിപ്പൽ റവ. ഡോ. ഗീവറുഗീസ് പണിക്കരാണ് ഹൃദയസ്സർക്കമായ ചരമപ്രഭാഷണം നടത്തിയതു്.

സായംസൂര്യൻ ചരമാബ്ധിയിലിറങ്ങി; സൂക്യാ [ഡൺലീഡർ മാത്യു നിത്യതയിലിറങ്ങി; ആ വീരചരമം ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിൽ തിളങ്ങി.

IX സഹനധീരത

കദനഭാരം ധീരതയോടെ ഏറ്റെടുവാങ്ങി മാത്യുവിന്റെ ഉറുവർ. “ദൈവം തന്നെ, ദൈവമെടുത്തു്” എന്ന മനോഭാവം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഹൃദയം നറുങ്ങിയ പിതാമഹൻ ഷെവ. ജോർജിനു പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. “ആ അസുലഭകൃസുമം ഉരുവാക്കിയതും വളർത്തിയതും ദൈ

വമത്രേ. അവിടുന്ന് അതു ഇറുത്തെടുത്തെങ്കിൽ കാവൽക്കാരൻ എന്തിനു പരിഭവിക്കണം?" എന്ന ചിന്തയാണു ശ്രീ വി. ജി. സിറിയക്കിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചത്. അനിതരസാധാരണമായ ഈ സഹനധീരത പ്രശംസയ്ക്കുപാത്രമായി. അടുത്തബന്ധുവായ ശ്രീ ടി. കെ. വർക്കി ചേർത്തല 29.12.77_ൽ എഴുതി:

“പ്രിയപ്പെട്ട പാപ്പച്ചാ, തങ്കമ്മേ,

നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ പ്രിയകരനായിരുന്ന മത്തച്ചന്റെ വേദനാജനകമായ വേർപാടു വരുത്തിയ മനപ്രയാസം ഒട്ടശമിച്ചുവരുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ എന്റെ കത്തിനു പാപ്പച്ചൻ എഴുതിയ 26.12.ലെ മറുപടി കിട്ടി. സ്വന്തം കയ്പടയിലെഴുതിയ പാപ്പച്ചന്റെ കത്തു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി വായിച്ചു.

നല്ലവനായ ദൈവം നമ്മളോടു കറച്ചുകൂടിയ കടം കൈയാണു ചെയ്തതെങ്കിലും അതെല്ലാം സഹിച്ചു മുന്നോട്ടുപോകുവാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകകഴിവുകൂടി നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവട്ടെ. ദൈവം കാരണപൂർവ്വം നല്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ അനുഗ്രഹത്തിനു ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ വേർപാടു നാമെല്ലാവർക്കും തീരാത്ത സങ്കടവും നഷ്ടവും വരുത്തിവെച്ചുവെന്നതു നേരുതന്നെ, എങ്കിലും നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി മൊറാർജിദേശായിയെപ്പേലെയുള്ള ഒരു അതിശ്രേഷ്ഠവ്യക്തിക്കുവേണ്ടി സ്വയം ജീവാർപ്പണം ചെയ്യുകയും യാതൊരു പോറലുമേൽക്കാതെ അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവെന്നതു സത്യമല്ലേ? ഇതുമൂലം, എന്നാളും ചരിത്രവും ഭാരതീയരും ന

മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മത്തച്ചനെ അനുസ്മരിക്കുകയും പ്രകീർത്തിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുമോ? ഇതു നിസ്സാരകാര്യമല്ലല്ലോ

ചാച്ചിയമ്മയുടെ മാനസികമായ തളർച്ചയും എത്രയും വേഗം ദൈവം തീർത്തുതരുമാറാകട്ടെ. ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെന്റു മനസ്സറിഞ്ഞു നമ്മളോടു കാണിച്ച ഔദാര്യവും സഹായവാശാനവും നമ്മളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്ര വലുതായി ഗണിക്കാനില്ലെങ്കിലും ഇത്തരം അപകടാവസരങ്ങളിൽ നല്കാറുള്ള ആശ്വാസപ്രവർത്തനങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഇതു തെല്ലുഭേദമാണെന്നും കാണമല്ലോ.....

ടി. കെ. വർക്കി തീയാട്ടുപറമ്പിൽ ചേർത്തല”

X മാത്യുസ്ഥാപനത്തിൽ സ്മാരക ട്രോഫി.

“സ്കാപ്രൺ ലീഡർ മാത്യുവിനെക്കുറിച്ച് ഈ കലാലയം അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു.” മാർ ഈവാനിയോസ് കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ റവ. ഡോ. ഗീവറുഗീസ് പണിക്കരുടെ വാക്കുകളാണിവ. കോളജിലെ ഏറ്റവും നല്ല ഫുട്ബോൾ താരത്തിനു ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു എവർ റോളിംഗ് ട്രോഫി ഉൽഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞതാണിതു്. സ്കാപ്രൺ ലീഡർ മാത്യു സിറിയക്കിന്റെ സ്മരണ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ളതാണീട്രോഫി. ഫാ. പണിക്കർ തുടർന്ന്: “1959 മുതൽ 63 വരെ ഈ കലാലയത്തിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു മാത്യു. എൻ. സി. സി. എയർവിംഗ് കേടറായിരുന്നു ആ വിദ്യാർത്ഥി. വിമാനം പറപ്പിക്കലിൽ അസാ

മാന്യ വിരുതാണു് അന്നവൻ പ്രകടിപ്പിച്ചതു്. തുടച്ചു
യായി എട്ടു മണിക്കൂർവരെ വിമാനം പൈലടുചെയ്യാ
നുള്ള പാടവം! ഒരു കായികതാരമായിരുന്നു മാത്യു, ഫു
ട്ബോൾകളിയിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനും. ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം
ഉന്മേഷം, നല്ല പെരുമാറ്റം, സേവനസന്നദ്ധത എന്നീ ഗുണങ്ങൾ അവനെ എല്ലാവർക്കും പ്രിയങ്കരനാക്കി.

മാത്യുവിന്റെ വ്യോമസേനാപ്രവേശം 1964-ലാ
ണു്. എ. സി. സി പൈലട്ടായിത്തീർന്നു, സ്കാ
ഡ്രൺ ലീഡർപദവിലേക്കുയർന്നു, പ്രമുഖവ്യക്തികളു
ടെ വിമാനം പൈലടുചെയ്യുന്നതിൽ നിയുക്തനായി.
പ്രധാനമന്ത്രി മൊറാർജിദേശായിയേയും വഹിച്ചുകൊ
ണ്ടുള്ള പറക്കലിൽ കാലാവസ്ഥയുടെ പ്രാതികൂല്യം
കൊണ്ടു വിമാനദുരന്തമുണ്ടായി. പ്രധാനമന്ത്രിയെ രക്ഷി
ക്കാനുള്ള വലിയ ബലിയർപ്പണത്തിനിടയിൽ സ്വജീ
വനെ ആ ധീരൻ വെടിയേണ്ടിവന്നു.

ആ സാഹസികനെ ഈ മാതൃകലാലയം അഭിമാ
നപൂർവ്വം സ്തുരിക്കുന്നു.

ഈ സ്മരണ നിലനിത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു ഏ
വർറോളിംഗു ട്രോഫി ഇവിടെ ഉൽപാടനം ചെയ്യുക
യാണു്. പരേതന്റെ സഹോദരൻ അമേരിക്കയിൽ
സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന ശ്രീ ഡോമിനിക്ക സിറിയക്കോ
ണു് ട്രോഫി സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. കോളജിലെ
ഏറ്റവും മികച്ച ഫുട്ബോൾ താരത്തിനു് ഓരോവർഷ
വും ഈ ട്രോഫി സമ്മാനിതമാകുന്നതാണു്.

സ്മര്യപുരുഷനോടുള്ള ബഹുമാനവും ആദരവും
പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു് എല്ലാവരും ഒരു മിനിറ്റു എഴു
നേറ്റുനിൽക്കണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ട്രോഫിയുടെ ഔദ്യോഗികകോൽഘാടനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് സ്റ്റാഡ്രൺ ലീഡർ മാത്യൂ സിറിയക്കിന്റെ വിധവ കാതന്റെ മാത്യൂവിനോടു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.”

മാർ ഇവാന്റിയോസ് കോളജ് ഫുട്ബോൾടീം ക്യാപ്റ്റൻ ശ്രീ പീറ്റർ ബൻജമിൻ അക്കോല്ലം (1979) ട്രോഫി നേടി.

XI തൊട്ടതെല്ലാം സ്വർണ്ണമയം

കലീനതയുടെ ധന്യത പിതൃവഴിയായും മാതൃവഴിയായും മാത്യൂവിനു ലഭിച്ചു. അപ്പൻ വി. ജി. സിറിയക്സ് ഷെവ. വി. സി. ജോർജിന്റെ പുത്രനും കുറവിലങ്ങാട്ടേ പ്രസിദ്ധമായ വടക്കേക്കര കുടുംബത്തിലെ അംഗവുമാണ്. അമ്മ തങ്കമ്മസിറിയക്സ് ചങ്ങനാശ്ശേരി തോട്ടാശ്ശേരി മാത്യൂവിന്റെ പുത്രിയത്രേ. ചങ്ങനാശ്ശേരി മുൻസിപ്പൽ കൗൺസിൽ അംഗം, തിരുവിതാംകൂർ ശ്രീമൂലം അസംബ്ലിമെമ്പർ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രസിദ്ധനായ സമുദായനേതാവായിരുന്നു മാത്യൂ തോട്ടാശ്ശേരി. മാതൃഭവനത്തിലാണ് മാത്യൂ സിറിയക്സ് പിറന്നത്.

മാതാമഹനെ അനുസ്മരിച്ചത്രേ മാത്യൂവെന്ന പേരു പൗത്രനു ലഭിച്ചത്. കുട്ടിയെ മാത്യൂസ് എന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർ ഓമനിച്ചു വിളിച്ചു. അതിനും ന്യായമുണ്ടായി. 1942 ഡിസംബർ 3-ാംതീയതിയാണ് അവന്റെ പിറവി. സെയിന്റു ഗ്രാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ ഭിന്നമാണു്. ആ വിശുദ്ധന്റെ പേരിൽനിന്നു എസ് (S) കൂടി മാത്യൂ എന്നതിനോടു ചേർക്കാൻ അവർക്കു ഇഷ്ടമാ

യി. “സേവ്യർ” പദത്തിന്റെ അന്വർത്ഥം മരണവേളയിലും അവൻ പ്രകടിപ്പിച്ചത് ആശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു.

പുത്രന്റെ ഭാഗ്യം പിതാവിനെയും ഭാഗ്യശാലിയാക്കി. ശ്രീ വി. ജി. സിറിയക്കു ആലപ്പുഴ തഹശീൽ ഓർ ആയി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. പ്രൈമറിപള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായമേ അന്നു മാതൃവിനായിട്ടുള്ളു. ബ. സിസ്റ്റേഴ്സ് നടത്തുന്ന തത്തവള്ളി എൽ. പി. സ്കൂളിൽ അവൻ ചേർക്കപ്പെട്ടു, ഒന്നും രണ്ടും സ്റ്റാൻഡാർഡുകളിൽ അവിടെയാണു പഠിച്ചത്.

ഉദ്യോഗക്കയറ്റംകൊണ്ടു ശ്രീ സിറിയക്കു വീണ്ടും അനുഗൃഹീതനായി, കോട്ടയത്തെ ഡപ്യൂട്ടികളക്ടറും ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സു മജിസ്ട്രേറ്ററും ആയി അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ശ്രീ സിറിയക്കിന്റെ കുടുംബം കോട്ടയത്തേക്കു താമസംമാറി. കോട്ടയം എം. ഡി. സിമനാരിയിലെ മൂന്നാം സ്റ്റാൻഡാർഡു വിദ്യാർത്ഥിയായി പഠനം തുടരുന്നതിനത്രേ തദവസരത്തിൽ മാതൃസിനു സാധിച്ചത്. പിതാമഹൻ പഠിച്ച വിദ്യാലയത്തിൽ പഠനം!

1951-ൽ തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പു നടന്നു. തുടന്നു ശ്രീ എ. ജെ. ജോൺ മുഖ്യമന്ത്രിയായി. കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്ടിലെ പുത്താർ നിയോജക മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നാണ് അദ്ദേഹം വിജയിയായത്. മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പ്രൈവറു സെക്രട്ടറിസ്ഥാനത്തിനു ശ്രീ വി. ജി. സിറിയക്കു നിർദ്ദിഷ്ടനായി; 8-5-1952-ൽ ആ തസ്തിക അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. കുടുംബഹിതം അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തിനു താമസംമാറി. കോട്ടയം എം. ഡി. സിമനാരി പ്രൈമറിസ്കൂ

ളിൽനിന്നു മാത്യുവിന്റെ പഠിത്തം തിരുവനന്തപുരം കോട്ടൺഹിൽ ഗവണ്മെന്റ് ഗേൾസ് സ്കൂളിലേക്കു മാറ്റിപ്പെട്ടു. IV, V, VI, VII, സ്റ്റാൻഡാർഡുകളിൽ അവിടെയാണ് അവൻ പഠിച്ചത്. സ്കൂൾമാറ്റം പിന്നെയും ആവശ്യമായി. കോട്ടൺഹിൽ ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽ ആൺകുട്ടികൾക്കു പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. VIII, IX, X എന്നീ സ്റ്റാൻഡാർഡുകളിൽ തിരുവനന്തപുരം മോഡൽ സ്കൂളിലാണ് മാത്യുസ് പഠിച്ചത്.

കേവലം പുസ്തകപ്പുഴുവായിരുന്നില്ല മാത്യുസ്. ഹൈസ്കൂൾ പഠനകാലത്തു എൻ. സി. സി. പരിശീലനത്തിൽ അവൻ സജീവപങ്കു വഹിച്ചു, മൂന്നുകൊല്ലത്തെ പരിശീലനത്തിനുശേഷം സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ നേടി. അക്കാലയളവിൽ തന്നെ തിരുവനന്തപുരം റൈഫിൾ ക്ലബ്ബു നടത്തിയ റൈഫിൾ ഷൂട്ടിംഗു അഭ്യസനം പൂർത്തിയാക്കിയു. ചെയ്തു.

ആധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലും മാത്യുശ്രദ്ധാലുവായി. കോട്ടൺഹിൽ കമ്മൺ മൗണ്ടിനടുത്തുള്ള താമസം അതിനു സഹായകമായി. സഹോദരിസഹോദരങ്ങളുമൊത്തു മാത്യു കൊവേന്തപ്പള്ളിയിലെ ആരാധനയിൽ പങ്കെടുക്കും; വേദോപദേശക്ലാസ്സിൽ സംബന്ധിക്കും; ഭക്തസംഘടനകളിൽ പ്രവർത്തിക്കും. ഫാ. ബർണാഡിൻ ഒ. സി. ഡി., ഫാ. ആൽബർട്ടു ഒ. സി. ഡി., ഫാ. ബ്രോക്കർഡു ഒ. സി. ഡി എന്നിവരാണ് അവിടുത്തെ ലിറ്ററിൽ ഫുൾവർ സംഘടനയ്ക്കു നേതൃത്വം നൽകിയത്. അരത്താരശുശ്രൂഷകനാകാൻ മാത്യു മടിച്ചില്ല. വേദോപദേശപരീക്ഷകളിൽ അവൻ സമ്മാനാർഹനായി. ഭക്തസംഘടനയുടെ വാർഷികാഘോഷവേളയിലെ കലാപരിപാടികളിലും അവൻ പ്രാമുഖ്യം കാട്ടി.

1959-ൽ മാത്യൂസ് എസ്. എസ്. എൽ. സി. പാസായി. മാർ ഇഴവാനിയോസ് കോളജിലാണ് തുടൻ പഠിച്ചത്. 1960-ൽ പ്രീഡിഗ്രിയും 1963-ൽ ബി. എസ്സി. യും വിജയിച്ചു.

ഒരു മികച്ച കായികതാരമായിരുന്നു മാത്യൂസ്. ഫുട്ബോളിലും നീന്തലിലുമാണ് അവൻ മികവുകാട്ടിയത്. കോളജിലെ ഫുട്ബോൾ ടീമിലും അവന്റെ അംഗത്വം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായി. എൻ. സി. സി. യിലും അവൻ താല്പര്യംകാണിച്ചു; സീനിയർ ഡിവിഷൻ ഏയർ വിംഗിലാണ് പ്രവർത്തിച്ചത്. തിരുവനന്തപുരത്തെ കേരളാ ഫ്ളൈയിംഗ് ക്ലബ്ബിൽ വിമാനം പറപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അതീവസാമർത്ഥ്യം അവൻ വെളിപ്പെടുത്തി.

നാഷണൽ കേഡറ്റ് കോർപ്സിന്റെ ഡയറക്ടർ ബ്രിഗേഡർ എം. എൽ. വിഗ് അക്കാലത്തെക്കുറിച്ചെഴുതി: “കോളജുപഠനകാലത്തു ഞങ്ങളുടെ സംഘടനയിൽപെട്ട ഒരു കേഡറ്റ് ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. സംഘടനയിലെ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും സ്നേഹമാർജ്ജിച്ച ഏറ്റവും നല്ലകുട്ടി. സൂക്ഷ്മമായ അച്ചടക്കവും വിശ്വസ്തതയും ധീരതയും പ്രദർശിപ്പിച്ച ഉത്തമനായ പൈലറ്റ്.”

എൻ. സി. സി. അംഗത്വം, റൈഫിൾ പരിശീലനം, ഫ്ളൈയിംഗ് കൗതുകം—എല്ലാം മാത്യൂവിനെ ചായിച്ചത് മിലിട്ടറിയിലേക്കാണ്. ആ ജീവിതത്തിന്റെ അപകടസാധ്യത സൂചിപ്പിച്ചുവരുണ്ട്. അവൻ കലുങ്ങിയില്ല. പാദചാരിയേയും ഗഗനചാരിയേയും ഒന്നുപോലെ സംരക്ഷിക്കുന്നതു് കാവൽമാലാഖമാരും ദൈവവുമെന്നത്രെ ആ യുവാവിന്റെ ഉറച്ച വിശ്വാസം. ആർമിഓഫീസർതസ്സികയിലേക്കു ഒരു തിര

ത്തെടുപ്പ് ബാംഗ്ലൂർ നടന്നു, മാതൃ അവിടെ അപേക്ഷകനായി, എങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടില്ല. എയർ ഫോഴ്സിലുള്ള ഓഫീസർ തസ്തികയിലേക്കായിരുന്നു അടുത്തശ്രമം. അതിൽ വിജയിയായി. ട്രെയിനിംഗു തുടങ്ങി. കോയമ്പത്തൂർ, പട്ടാല, അലഹബാദ്, ജോസ് പൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലായിരുന്നു പരിശീലനം. ട്രെയിനിംഗു പൂർത്തിയാക്കി എയർഫോഴ്സിൽ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. പടിപടിയായി ഉയർന്നു. 35-ാം വയസിൽ സ്വാഭാവികലീഡർ പദവിയിലെത്തി. വ്യോമസേനയിലെ അപകടസാധ്യതയെക്കുറിച്ച് തള്ളയുടെ ആലോചന അവൻ ചിലപ്പോൾ കേൾക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനമന്ത്രി, പ്രമുഖന്മാർ എന്നിവയെല്ലാം വിമാനത്തിൽ പറക്കൽ സർവ്വസാധാരണമാണെന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്ന ദൈവം വ്യോമസേനയെ കാത്തുകൊള്ളുമെന്നും പറഞ്ഞത്രേ അവൻ അമ്മയെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. പിതൃസഹോദരനായ ഫാ. ജോസഫ് വടക്കേക്കരയോടു അവൻ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: “വിമാനത്തിൽ പറന്നുയരുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തോടും ദൈവത്തോടും സമീപസ്ഥമാകുകയാണ്. അവിടെനിന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്താൻ എളുപ്പമാണ്.”

സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള ധീരമായ പറന്നുയരലാണ് 1977 നവംബർ 4-ാം തീയതി മാതൃ നിർവ്വഹിച്ചത്.

നവംബർ മാസം മരിച്ചവരെ അനുസ്മരിക്കുന്നു; ആദ്യവെള്ളി ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശുമരണത്തെയും. നവംബർ മാസത്തിലെ ആദ്യവെള്ളിയാഴ്ചയാണ് മാതൃവിന്റെ മരണം.

II

മാക്സിമില്യൻ കോൾബെ*

I കുരുതിക്കളത്തിൽ സൗഗന്ധികം

പോളണ്ടിലെ ക്രാക്കോയിൽനിന്നു അധികദൂരത്തു
 ല്ല ഓഷ്‌വിറ്റ്സ് (Aushchwitz). ഭീകരതയുടെ പ
 റ്യായമാണു തടങ്കൽപ്പാളയം. ഹിറ്റ്‌ലറിന്റെ ആ
 കോൺസൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിനെ ഞെട്ടലോടുകൂടിയല്ലാ
 തെ സ്മരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. മനുഷ്യസൃഷ്ടിയായ
 കൊടിയ നരകമെന്നും ആ കൊലക്കളത്തെ വിളിക്കാം.
 അറുപതിനായിരം പേരെ ഒറ്റദിവസംതന്നെ കരുതിക
 ഴിക്കാനുള്ള രാക്ഷസീയസജ്ജീകരണങ്ങൾ ആ തടവറ
 യിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അതിനെ പ്രത്യാശയു
 ടെ സ്വർഗ്ഗീയസുഗന്ധം പരത്തുന്ന സ്ഥാനമായി കാ
 ണാൻ കർദ്ദിനാൾ വൊയ്‌റ്റീവ (ഇന്നത്തെ ജോൺ
 പോൾ രണ്ടാമൻപാപ്പാ) മടിച്ചില്ല. ആത്മാഹുതിയുടെ
 ഒരു സംഭവമാണു അദ്ദേഹത്തെ പ്രത്യാശയ്ക്കു പ്രേരിപ്പി
 ച്ചതു്. കാലുഷ്യത്തിന്റെ കൊടുംവരുതിയിൽ അവിടെ
 സ്നേഹത്തിന്റെ നറുതേന്നൊഴുകി; ദീനനായ സുഹൃത്തി

---

* 1990 മെയ്, ജൂൺ ലക്കങ്ങളിലെ 'പ്രേഷിതകേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്.

നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു ഫ്രാൻസിസ്കൻവൈദികൻ ജീവൻ ബലികഴിച്ചു. ധീരോദാത്തനായ മാക്സിമില്യൻ കോലബെ ഇന്നു പ്രഖ്യാതനാണ്. ആ ത്യാഗിയുടെ സ്മരണയ്ക്കുമ്പോൾ പതിനായിരങ്ങൾ അഞ്ചലീബലരായിത്തീരുന്നു.

1972-ൽ കർദ്ദിനാൾ വൊയ്റീവ പ്രസ്താവിച്ചു; “മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തെ ചവിട്ടിത്തേച്ചു കൂരുതിക്കളമായിരുന്നു ഔഷ്വിറ്റ്സ”. സ്റ്റേഹത്തിന്റെ തെളിയുറവില്ലാതെ അവിടം വറ്റിപ്പോയി; വിദ്വേഷപ്പട്ടത്തിൽ ദഹിച്ചു; പൈശാചികതയുടെ ക്രൂരവാഴ്ച തുത്തമാടി. ഇന്നെല്ലാം മാറി; ദൈവപരിപാലന സ്ഥിതിഗതികളെ മാറ്റി. വിദ്വേഷത്തിന്റെ കൂരമ്പുകളുടെ മേൽ സ്നേഹം വിജയംനേടി; മനുഷ്യചൈതന്യം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. മാക്സിമില്യൻ കോലബെയുടെ ജീവിതവും മരണവുമാണ് ഈ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ മാറ്റം വരുത്തിയതു”.

II അറിയപ്പെടുന്ന വ്യക്താനന്തം

പോളണ്ടിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കഥയാണ് ഫാ. കോലബെയുടേതു്. മരണത്തിനുമുമ്പും അദ്ദേഹം അംഗീകൃതനായിരുന്നു. ആ ഫ്രാൻസിസ്കൻ വൈദികൻ ഉണർത്തിയ ആന്തരികപ്രചോദനംകൊണ്ടു പ്രബുദ്ധരായ വർ അനവധിയുണ്ടു്. പോപ്പു ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ അനുഭവസ്ഥനാണ്. ആധ്യാത്മികചലനങ്ങൾക്കു പോളണ്ടിൽ നേതൃത്വംകൊടുത്ത അതിബൃഹത്തായ ഒരു ആശ്രമമത്രേ “നിപ്പക്കലാനെ” (Neipokalanow). 1927-ൽ ഫാ. കോലബെയും സഹസന്നയാസികളുംചേർന്നു സ്ഥാപിച്ചതാണതു്.

“എന്റെ ഇംഗിതം എന്തെന്നല്ലേ? വിശുദ്ധ നാകൽ. നിങ്ങളും അങ്ങനെ ആകണം. കേവലം അലങ്കാരമല്ല വിശുദ്ധജീവിതം. പിന്തെയോ, ഉത്തരവാദിത്വമത്രേ—ശ്രദ്ധിച്ചാൽ അതു ഭസ്സുരമല്ല.”

വി. മാക്സീമിയൻ കോറമ്പേ

വിവിധതരം പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്നു “നിപ്പക്കലാനെ”. ഡോക്ടറന്മാർ, കർഷകർ, സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധർ, തയ്യൽക്കാർ, കെട്ടിടനിർമ്മാതാക്കൾ, മുദ്രണക്കാർ, ചെരിപ്പുകർമ്മങ്ങൾ, പാചകജോലിക്കാർ തുടങ്ങി 752-ഓളം അന്താരാഷ്ട്രീയ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. സെമിനാരി, പ്രേഷിതകേന്ദ്രം, മുദ്രാലയം, റേഡിയോസ്റ്റേഷൻ തുടങ്ങി എല്ലാം അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചു. അവിടെനിന്നും ആരംഭിച്ച “അമലോത്ഭവസൈന്യം” മാസിക ആദ്യം 5000 കോപ്പിയാണ് അടിച്ചത്; അതു ഏഴുപതിനായിരമായി ഉയർന്നു. ഏഴുലക്ഷത്തിത്തൊള്ളായിരമായി വളർന്നു. അത്യന്താധുനികസംവിധാനം മുദ്രണകലയിൽ വരുത്താൻ ഫാ. കോരബെ പ്രേരിതനായി. 1935-ൽ ഒരു പ്രതിദിനപ്പത്രം തുടങ്ങി. അതു പോളണ്ടിൽ ഏറ്റവും പ്രചാരമുള്ള പത്രമായിത്തീർന്നു. സാധാരണദിവസങ്ങളിൽ അതിന്റെ ഒരുലക്ഷത്തിമുപ്പത്തേഴായിരം കോപ്പികൾ അടിച്ചു; ഞായറാഴ്ചകളിൽ രണ്ടുലക്ഷത്തി ഇരുപത്തയ്യായിരവും. ആധ്യാത്മികചൈതന്യം ഉണർത്തുന്ന ഒരു റേഡിയോ നിലയവും അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങി.

III ജപ്പാനിലും ഇന്ത്യയിലും

ഫാ. മാക്സിമിലിയൻ കോരബെ 1930-ൽ ജപ്പാനിലേക്കു പോയി; അവിടെയും പ്രവർത്തനനിരതനായി. ജപ്പാൻഭാഷ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല; എന്നിട്ടും “അമലോത്ഭവസൈന്യം” മാസിക അവിടെയും ആരംഭിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ പ്രസ്തുതമാസിക തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു ഡോക്ടർ ബി

രുടെങ്ങളെക്കുറിച്ചു. നാഗസംക്കീർമ്മന്മാർ അറിഞ്ഞു. തന്മൂലം, അവിടത്തെ സെമിനാരിയിലെ ഫിലോസഫി പ്രൊഫസറായി ആ പോളീഷ്യവൈദികൻ നിയമിതനായി.

ജപ്പാനിൽനിന്നു ആ മിഷനറി കേരളത്തിലേക്കു വന്നു. 1932-ലാണതു്. “അമലോത്ഭവസൈന്യം” ഇവിടെയും പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാണു്; അധികാരികൾ തിരികെ വിളിക്കയാൽ ആഗ്രഹം സാധിതപ്രായമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. റഷ്യയിലൂടെയുള്ള മടക്കയാത്രയിൽ അവിടത്തെ ഭാഷ പഠിക്കയും സാഹിത്യജ്ഞാനം അല്പമായി സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തു. റഷ്യൻ ഭാഷയിലും “അമലോത്ഭവസൈന്യം” പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആഗ്രഹം.

1936-ൽ കോൾബെ പോളണ്ടിലെത്തി; ആരോഗ്യം അപ്പോൾ നന്നേ കുറഞ്ഞിരുന്നു; ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ ആക്രമണം ക്രൂരമായുണ്ടായി; തലവേദനയുടെ അലട്ടൽ ഏറെ അനുഭവപ്പെട്ടു; വ്രണങ്ങളുടെ വേദനയും സഹിക്കേണ്ടിവന്നു.

IV ഹിറാൾറുടെ ചങ്ങല

ഹിറാൾറുടെ യുദ്ധക്കൊതി ലോകത്തെ വിറപ്പിച്ചു. ജർമ്മൻ പട്ടാളം പോളണ്ടിനെ ആക്രമിക്കുകയും വേട്ടയാടുകയും ചെയ്തു. 1939 സെപ്റ്റംബർ 13-ാം തീയതി അവർ “നിപ്പക്കലാനേ” കൈയേറി. ഫാ. കോൾബെയും സഹപ്രവർത്തകരും അറസ്റ്റിനു വിധേനരായി.

മൂന്നുമാസത്തെ ജയിൽവാസത്തിനുശേഷം ഫാ. മാ

ക്ലിമില്യൻ കോൾബെ വിമോചിതനായി. “നിപ്പക്കലാനേ” ഓരോർത്ഥികേന്ദ്രമാക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യം അതായിരുന്നു. മൂവായിരം അയോർത്ഥികൾക്കാണ് അവിടെ സങ്കേതം നൽകിയത്. അതിൽ രണ്ടായിരംപേർ യഹൂദരായിരുന്നു. അടിച്ചോടിക്കപ്പെട്ട അവർക്ക് എല്ലാ സഹായങ്ങളും നൽകാൻ സന്നയാസികൾ നിശ്ചയിച്ചു. ആ നിസ്സഹായർക്ക് പാർപ്പിടം നൽകി. ഭക്ഷണം കൊടുത്തു; സഹായസഹകരണം ലഭ്യമാക്കി.

“നിപ്പക്കലാനേ”യിലെ അയോർത്ഥിസംരക്ഷണം ഹിറോളറെ കപിതനാക്കി. മാക്സിമില്യൻ കോൾബെയുടെ ലേഖനങ്ങൾ “അമലോത്ഭവ സൈന്യ”ത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. 1941 ആരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹമെഴുതി: “സത്യത്തെ മാറ്റാൻ ആർക്കു കഴിയും? സത്യം കണ്ടുപിടിക്കുകയും സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയുമാണ് നമ്മുടെ ധർമ്മം. ആന്തരികസംഘട്ടനമാണ് ഏറ്റവും വലുത്. നന്മയും തിന്മയുംതമ്മിലും സ്നേഹവും പാപവുംതമ്മിലുമുള്ള നമരം. ആന്തരികസമരത്തിൽ പരാജയപ്പെടുന്നെങ്കിൽ പുറമെയുള്ള യുദ്ധങ്ങളെത്തിലെ വിജയംകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം?

V തടവറയിൽ

1941 ഫെബ്രുവരി 17-ാംതീയതി ഫാ. കോൾബെ വീണ്ടും അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ടു. പാവിയക്ക് (Pawiak) എന്ന തടവറയിലാണ് അടയ്ക്കപ്പെട്ടത്. ക്രൂരമായ പെരുമാറ്റത്തിന് അവിടം പേരെടുത്തിരുന്നു. ഫ്രാൻസിസ്കൻ കുപ്പായമണിഞ്ഞ ജപമാലധാരിയായ

ആ സന്നയാസിയോടു അവിടത്തെ പട്ടാളക്കാരൻ ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?”

“തീർച്ചയായും.”

ദയയില്ലാത്ത പ്രഹരമായിരുന്നു ഉടനെ ഏല്പേണ്ടി വന്നത്. ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. ഉത്തരം പഴയതുതന്നെ. പ്രഹരവും തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. താമസംവിനാവൈദികന്റെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ ഉടുപ്പു അഴിച്ചുമാറ്റി; തടവുപള്ളിയുടെ ഉടുപ്പു അണിയിച്ചു.

തടവുപള്ളികളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നതു നമ്പർ കൊണ്ടാണ്. 16670 എന്നതായിരുന്നു ഫാ. കോൾ ബെയുടെമേൽ പതിഞ്ഞ നമ്പർ. കഠിനാധ്വാനത്തിൽ നിന്നു ഒഴിവുകഴിവി ആർക്കും ലഭിച്ചില്ല. ശുശാന്തതിന്റെ മതിൽപ്പണി അന്നു നടന്നിരുന്നു. അതിനു കരീങ്കൽ ചുമക്കുന്ന ജോലിയാണ് നമ്പർ 16670 ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു. തടിമുറിക്കൽ, മുട്ടംചുമക്കൽ തുടങ്ങിയ പണി തുടർന്നു കിട്ടി. വിശ്രമമില്ലാതെ ജോലിചെയ്യേണ്ടിവന്നു. പണി ശീഘ്രമാക്കുവാൻ അടിയും കിട്ടിയിരുന്നു. മാടിനെ പണിയെടുപ്പിക്കാൻ അടിക്കുന്നതുപോലെ. കഠിനജോലികളാണു ചെയ്യിപ്പിച്ചിരുന്നതു; ശ്വാസകോശം സംബന്ധിച്ച അസുഖംകൊണ്ടു വലഞ്ഞിരുന്നു; എന്നിട്ടും കിട്ടുന്ന ജോലിയേതും ശാന്തതയോടെ ഫാ. കോൾബേ സ്വീകരിച്ചു. സഹപ്രവർത്തകരുടെ സഹായം ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അവയെ നിരന്തരം ഹൃദയപ്പുഴുത്തുകയായിരുന്നു പതിവു. മറ്റുള്ളവർക്കു അപകടമുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചില്ല. ആ സംയമശീലൻ പറഞ്ഞു; “വേണ്ടോ, ദൈവമാതാവു ശക്തിനല്കും. എല്ലാം നന്മയിൽ കലാശിക്കും”.

ദൃഷ്ടാന്തവേണ്ടെന്ന് ഒന്നും രണ്ടുമല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ആ സന്യാസിയുടെ ചുമലിൽ ഭാരമേറിയ പലക കൈട്ടു ഒരുദിവസം ഏറ്ററിക്കൊടുത്തു. ചുമടുപേറി ഓടുന്നതിനാണു് സുഗ്രീവാജ്ഞ കിട്ടിയതു്. ഓടുന്നതിനിടയിൽ ആ ക്ഷീണപരവശൻ വീണുപോയി. കടുത്ത തൊഴിയായിരുന്നു ഉടനെ ഏറ്ററതു്. മുഖത്തേക്കും വയറത്തേക്കും നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം തൊഴി. ബോധഹീനനായ വൈദികനെ ചേറിലേക്കു തള്ളിയതേയുള്ളു. അവിടെ കിടന്നു ചത്തുകൊള്ളുമെന്നത്രേ കരുതിയതു്. രഹസ്യത്തിൽ ആരോ ക്യാമ്പുആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചു. വളരെ സഹിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും, മറ്റുള്ളവരുടെ പാപസങ്കീർത്തനം ശ്രവിക്കാനും ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു അവരോടു പറയാനും മടിച്ചില്ല.

കരളലിയിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ തടവറയിലെ അനുഭവം. ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ എല്ലാവരും ആർത്തിയോടെ ഓടിയടുക്കും. പ്രാൻസിസ് അസീസിയുടെ ആ അനുയായിമാത്രം ഒഴിഞ്ഞുമാറിനില്ക്കും. മിച്ചം വരാത്തതുകൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ ഭക്ഷണം കിട്ടിയില്ലെന്നുവരും; കിട്ടുന്നതുതന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കു പങ്കിടുകയും ചെയ്യും. ജീവൻ നിലനിർത്താൻ തത്രപ്പെടേണ്ട ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇത്തരം ത്യാഗംകാട്ടൽ ബുദ്ധിശൂന്യതയല്ലേയെന്നു ചോദിച്ചവരുണ്ടു്. ഫാ. കോൾബെ പറഞ്ഞു: “എല്ലാവർക്കും ലക്ഷ്യമുണ്ടു്. തിരിച്ചു വീട്ടിലെത്തി കണ്ടുണ്ടളെയും ഭാര്യയേയും പ്രാപിക്കുന്നതാണു് പലർക്കും ലക്ഷ്യം. എന്നിക്കാകട്ടെ, മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ജീവൻ വിനിയോഗിക്കുന്നതു്”.

VI മരണംവരിക്കൽ

ജയിലറയിൽനിന്നു ഒരു കുറവാളി കാണാതായി. ആരോ തടവു ചാടിയത്രേ. പകരം പത്തുപേർ കൊല്ലപ്പെടണമെന്നായിരുന്നു ക്രൂരനിശ്ചയം. പട്ടിണികിടന്നാണു് ആ ദുർഭഗർ മരിക്കപ്പെടേണ്ടതു്. ഭ്രൂൾഭത്തിലെ യോനകഗൃഹകളിൽ വിശപ്പും ദാഹവും സഹിച്ചു ഇഞ്ചിഞ്ചായി മരിക്കണം. (ഒളിച്ചോടിയെന്നു ആരോ പിടിച്ചെടുത്ത കുറവാളി ക്യാമ്പിലെ കള്ളുസിൽ മുങ്ങിപ്പുത്തുകിടക്കുന്നതു ഏറെക്കഴിഞ്ഞു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. തന്മൂലം, ആ പ്രതികാരനടപടി തീർത്തും അനാവശ്യമായിരുന്നു).

ചിട്ടിവിണ പത്തു ഭാഗ്യഹീനരിൽ ഒരുവൻ— ഫ്രാൻസിസ് ഗയോണിഷക്കു—ദീനദീനം കരഞ്ഞു. ഭാര്യയേയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഇനിയൊരിക്കലും കാണാനൊക്കാത്ത ദുസ്ഥിതി നിനച്ചാണു് ആ വിലാപം. മറ്റുള്ളവർ പകച്ചുനിന്നു. കാണികളെ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കിയ ഒരു സംഭവം അതിനിടയിലുണ്ടായി. ഗയോണിഷയ്ക്കു പകരം മരണംവരിക്കാൻ ഒരാൾ മുമ്പോട്ടുവന്നു. 16670_ാ.നമ്പർ തടവുപള്ളി ഫാ. മാക്സിമില്യൻ കോൾബെ ആയിരുന്നു അതു്.

കമാൻഡർ ഫ്രീക്സ് ഫാ. കോൾബെയോടു ചോദിച്ചു:

“തനിക്കു് എന്തുവേണം?”

“മരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഒരാളുടെ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു്” ഫാ. കോൾബെ പറഞ്ഞു.

“എന്തുകൊണ്ട്?”

“ഞാൻ വൃദ്ധനും രോഗിയുമാണ്. എന്നെക്കൊണ്ടു ഇനി വലിയ ഉപകാരമില്ല. ഭാര്യയും കുട്ടികളുമുള്ള ആ മനുഷ്യൻ പകരം മരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്”

ഇത്രയും പറഞ്ഞു ഫാ. കോൾബെ ഗയോണിഷ് ക്കിന്റെ നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടി.

“താങ്കൾ ആരാണ്?” “ഫ്രീക്സ്” വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“ഞാനൊരു പുരോഹിതനാണ്. കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതൻ” ഫാ. കോൾബെ മറുപടി നല്കി.

അപേക്ഷ സ്വീകൃതമായി. ഭൂഗർഭത്തിലെ മരണ അറയിലേക്കു ഫാ. കോൾബെയും കൂട്ടരും നീങ്ങി. ബ്രൂണോബർഗോവിഷ് എന്ന പട്ടാളക്കാരൻ ഈ രക്ത സാക്ഷിത്വത്തിനു ദൃക്സാക്ഷിയായാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

“ഭൂഗർഭകോരാഗൃഹത്തിന്റെ കാര്യദർശിയായിരുന്നു ഞാൻ. ദ്വിഭാഷിയായും പ്രവർത്തിച്ചു. മരണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിൽ ഫാ. മാക്സിമില്യൻ കോൾബെ കാട്ടിയ ധീരത നാസി രഹസ്യപ്പോലീസിനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. എന്നെയും അതു ആശ്ചര്യത്തിലാഴ്ത്തി. തന്മൂലം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള ദിനങ്ങളിലെ ഒരു യഥാർത്ഥ റിപ്പോർട്ടു ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തി.

“തുറകിന്റെ വലതുവശത്താണ് ഞങ്ങളുടെ ബ്ലോക്ക്. ആറ്റമീറ്റർ ഉയരമുള്ള മതിലിനാൽ ബ്ലോക്കു ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനടിയിലാണ് ഭൂഗർഭഗൃഹകൾ. ഓവുചാൽകഴലുകളുടെ നിരയിലാണ് ഈ സെല്ലുകൾ. ഇരുട്ടുകളിൽ ചിലേടത്തെല്ലാം പ്രകാശരശ്മികൾ ക

യറത്തക്കവണ്ണം ചെറുഭാരങ്ങളും കിടക്കകളും ഉണ്ട്. മറ്റു പല അറകളും ഇരുട്ടുനീറഞ്ഞതും കിടക്ക ഇല്ലാത്തതുമാണ്. 1941 ജൂലൈ മാസത്തിൽ ഈ മുറികളിലേക്കു 14-ാം ബ്ലോക്കിലെ തടവുകാരെ (ഫാ. കേരംബെയേയും കൂട്ടരെയും) പ്രവേശിപ്പിച്ചു. വസ്രമെല്ലാം അഴിച്ചുമാറിയിട്ടേ ആ ഇരുട്ടുകൂട്ടിൽ അവരെ കയറിയുള്ളൂ.

“പൊരിയുന്ന വയറിനു ആഹാരമോ വരളുന്ന തൊണ്ടയ്ക്കു ഭാഹനീരോ അതിനുശേഷം അവർക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല. അവിടെക്കിടന്നു ചത്തൊടുങ്ങണമെന്നേ അവരെക്കുറിച്ചു ഉദ്ദേശ്യമുള്ളൂ. ഓരോ പ്രഭാതത്തിലും തലേരാത്രി മരിച്ചവരുടെ ശവശരീരം നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനു് കാവൽപടയാളികളുടെ വരവുണ്ട്. ആ സന്ദർശനത്തിൽ ഞാനും പങ്കുചേർന്നു. മരിച്ചയാളിന്റെ നമ്പർ കുറിച്ചെടുക്കുന്നതിനും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായുള്ള സംഭാഷണം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനുമായിരുന്നു ഞാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്”.

“ഈ മരണമുറിയിൽനിന്നു പ്രാർത്ഥനയുടെ സ്വരം ഓരോ ദിവസവും കേട്ടിരുന്നു; ജപമാല പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുന്നതും ആധ്യാത്മികഗാനങ്ങൾ ആലപിക്കുന്നതുമായ മധുരശബ്ദം. അടുത്ത അറകളിലെ തടവുകാരും ഈ പ്രാർത്ഥനയോടു സഹകരിച്ചു. താഴെയുള്ള തുറങ്കിലേക്കു ഞാൻ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുകയും അതിവേദനക്കാരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്”.

“പ്രാർത്ഥനകളും ഭക്തഗാനങ്ങളും ഭൂഗർഭഗൃഹകളിൽ മുഴങ്ങി. ഫാ. മാക്സിമില്യൻ ആണ് പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ആരംഭമിട്ടിരുന്നതു്. മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റുചൊല്ലി. പ്രാർത്ഥനയിൽ പൂർണ്ണമായി മുഴുകുന്നതുകൊണ്ടു് കാവൽഭടന്റെ ആഗമനം പലപ്പോഴും അവർ അറിഞ്ഞില്ല.

“കതക തുറന്നാൽ മതി, ദുർഗേശുടെ ദീനരോദനം കേൾക്കാം. ഒരുകഷണം റൊട്ടിക്കും ഇത്തീരി വെള്ളത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള കരച്ചിൽ. ഒന്നും അവർക്കു കിട്ടിയിരുന്നില്ല. വെള്ളമിറക്കുന്നതിനുപോലും അനുവാദമില്ല. ആരെങ്കിലും ധൈര്യപ്പെട്ടു വാതിൽക്കൽ എത്തിപ്പോയെങ്കിലോ? പട്ടാളക്കാരന്റെ തൊഴിയാണ് ഏറ്റവും വാങ്ങേണ്ടിവരിക. ഒറ്റത്തൊഴികൊണ്ടു മറിഞ്ഞുവീഴും; പിടഞ്ഞു കഥകഴിയും. എന്തൊരു രക്തസാക്ഷിത്വം! അവർ മൃതംകൂടിച്ചു ഭാഹമടക്കി.

“വീരോചിതം എന്നത്രേ ആ ഫ്രാൻസിസ്കൻ പാതിരിയുടെ സഹനത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടതു്. അദ്ദേഹം വിങ്ങിപ്പൊട്ടിയില്ല; പിറുപിറുത്തുമില്ല; സഹോദരങ്ങൾക്കു ആശ്വാസം നല്കി; ധൈര്യം പകർന്നു. ഏറെ സമയംകൊണ്ടു് എല്ലാവരും അവശരായി. പ്രാർത്ഥന മന്ത്രിക്കുന്നതിനുമാത്രമേ ശ്രമിച്ചുള്ളൂ എന്നുവന്നു.

“പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന തടവുകാരൻ—അങ്ങനെയായിരുന്നു ഓരോ സന്ദർശനവേളയിലും ആ അസാധാരണ മനക്കരുത്തൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. തുറകിന്റെ നടുവിൽ മുട്ടിന്മേൽനിന്നുകൊണ്ടുള്ള പ്രാർത്ഥന, അല്ലെങ്കിൽ എഴുന്നേറ്റു കൈകൾ വിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതു്. സന്ദർശകരെ അദ്ദേഹം ശാന്തമായി നോക്കി. മറ്റുള്ളവർ തറയിൽ വീണു അപ്പോൾ മയങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

“സാധാരണക്കാരനല്ലിദ്ദേഹം. ഇതുപോലെയാരും ഇവിടെ ഇതിനുമുമ്പു വന്നിട്ടില്ല.” കാവൽഭടന്മാർ അതുതംപുണ്ടു. ഫാ. കോൾബെയുടെ അസാധാരണത്വം ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

“രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു, തടവുകാർ ഒരോരുത്തരായി

ചത്തൊടുങ്ങി. മൂന്നാം ആഴ്ചയുടെ അവസാനത്തോടെ നാലുപേർമാത്രം ബാക്കിയായി. ഫാ. മാക്സിമില്യനായിരുന്നു അവരിൽ ഒരാൾ. നവാഗതരായ തടവുകാർക്ക് സെല്ലുകൾ തികയാതെവന്നു. മുറികൾ ഒഴിവാക്കേണ്ടതു അധികാരികൾക്കു ആവശ്യമായി.

“ചികിത്സാകേന്ദ്രത്തിന്റെ ഡയറക്ടർ ജർമ്മൻകാരനായ ബോക്ക് (Bock) അവിടെ ആനയിക്കപ്പെട്ടു. —1941 ജൂലൈ 14-ാംതീയതി പ്രഭാതത്തിൽ. കാർബോളിക് ആസിഡ് (Carbolic acid) എന്ന മാരക വിഷം അയാൾ തടവുപള്ളികളുടെ ഇടംകൈകളിൽ കുത്തിവെച്ചു. ആരാച്ചാരുടെ മുമ്പിലേക്കു ഫാ. കോൾബെ കൈയ്യയർത്തിക്കൊടുത്തു. അപ്പോഴും ചുണ്ടുകൾ കൊണ്ടു പ്രാർത്ഥന ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

“കണ്ടുനില്ക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അന്യഥാ ജോലിയുണ്ടെന്ന നാട്യത്തിൽ ഞാൻ അവിടെനിന്നു പോയി. കുത്തിവെച്ചു കൊലയാളിയും കാവൽഭടനും സ്ഥലംവിട്ടു.

“സെല്ലിൽ ഞാൻ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ഫാ. കോൾബെ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കണ്ടാൽ മരിച്ചെന്നു തോന്നിക്കുകയില്ല. പിന്നിലുള്ള ഭിത്തിയിലേക്കു ചാഞ്ഞു്, കണ്ണുകൾ തുറന്നു്, തല ഒരു വശത്തേക്കു അല്പം ചരിഞ്ഞു് പതിവുരീതിയിൽ അദ്ദേഹം ഇരുന്നിരുന്നു. ആമുഖം തെളിമയുള്ളതും സൗമ്യവുമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ മുതദേഹങ്ങൾ ശോകകാലുഷ്യം വെളിപ്പെടുത്തി”.

VII അന്യഗൃഹനിലാവ്

മൃത്യുഗർത്തത്തിൽനിന്നു മുക്തി കിട്ടിയെങ്കിലും തുറന്നിരിക്കുന്ന മോചനത്തിനു മുന്നോടിയായി കിട്ടിയ ഗയോണിഷയ്ക്കു കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. യുദ്ധാനന്തരം വിമോചിതരായ 500പേരിൽ അദ്ദേഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവർ തീർത്തും അവശരായിരുന്നു; ദിവസങ്ങളോളം കാൽനടയായി അനേകമൈൽ യാത്ര ചെയ്തവേണം പുറത്തുകടക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്; പട്ടിണിയായും രോഗത്തായും ഗ്രസിക്കുകയായിരുന്നു; പലരും വഴിയരികിൽ തളന്ന്വീണു മരിച്ചു. ഇരുപതുപേർ മാത്രമായിരുന്നു ജീവനോടെ ശേഷിച്ചതു്. ഗയോണിഷക്കു ആയിരുന്നു ഒരാരം.

ക്ഷയരോഗം ശോഷിപ്പിച്ച ഒരു അസ്ഥിപഞ്ചരമായിട്ടത്രേ ഗയോണിഷക്കു തിരിച്ചെത്തിയതു്. മരണം ആസന്നമെന്നു് അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. തനിക്കു പകരം മരിച്ച ധീരാഗ്രണിയെ ആ ദയനീയൻ നന്ദിച്ചു് സ്മരിച്ചു. “അങ്ങു ഒരിക്കൽ എന്നെ രക്ഷിച്ചുവല്ലോ. വീണ്ടും ഒരിക്കൽകൂടി എന്നെ രക്ഷിക്കുക” എന്നു വിങ്ങിപ്പൊട്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആ അദ്യർത്ഥന ഫലമണിഞ്ഞു. അ അതുതരോഗശമനം ഗയോണിഷയ്ക്കുണ്ടായി. ഇന്നും അദ്ദേഹം വിളിച്ചുപറയുന്നു: “ഫാ. മാക്സിമില്യൻ എന്നിങ്ങനെ മരിച്ചു; അദ്ദേഹം എന്നിക്കു സൗഖ്യം തന്നു.”

1971 ഒക്ടോബർ 17-ാംതീയതി ധന്യരുടെ നിരയിലേക്കു ഫാ. കോലബെ ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ആറാം പൗലൂസ് പാപ്പായാണു് അതു വിളംബരം ചെയ്തതു്. പോളണ്ടിലെ കർദ്ദിനാൾ വൊയ്റാറീവ സ്വന്തനാടിനു ലഭിച്ച ഭാഗ്യത്തിൽ അഭിമാനിച്ചു. ഔഷ്വിറ്റ്സിലെ

ത്യാഗിയെ വിശുദ്ധനെന്നു വിളിക്കാൻ പോളണ്ടിൽനിന്നു ഒരു പാപ്പാ ഉണ്ടാകുമോ? അന്നാരും കരുതിയില്ല; കരുതുക എഴുപ്പമായിരുന്നില്ല. ഇരുമ്പുമായിലുള്ളവനു കേപ്പാഹായന്റെ സിംഹാസനം കൊതിക്കാനാവുമായിരുന്നില്ല. ഇററലിയുടെ അതിർത്തിക്കു അപ്പുറത്തുനിന്നുള്ളവൻ ആസ്ഥാനത്തേക്കു എങ്ങനെ ഏത്തിനോക്കും? 455 വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ അത്തരം അനുഭവം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെറ്റാകുന്ന മാറ്റംവന്നു. ഫാ. കോൾബെയുടെ ത്യാഗം അത്തരം പ്രവർത്തിച്ചു; ഔഷ്വിറ്റ്സിലെ കുരുതിക്കളത്തിൽനിന്നു അനുഗ്രഹത്തിന്റെ തൂനിലാവൊഴുകി. പോളണ്ടിൽനിന്നു പാപ്പാ ഉയന്നു. ആ പാപ്പാതന്നെ മാക്സിമില്യൻ കോൾബെയെ വിശുദ്ധനെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. പോപ്പ് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമന്റെ പ്രസ്തുത പ്രഖ്യാപനം 1982 ഒക്ടോബർ 10-ാംതീയതി ലോകം ശ്രവിച്ചു.

III

മലയാളക്കരയെ സ്നേഹിച്ച രണ്ടു ദൈവദാസന്മാർ*

ഫാ. സക്കറിയായ്ക്കും ഫാ. ഔറേലിയനും—രണ്ടു പേരും മലയാളികളല്ല; മലയാളക്കരയെ അതിമാത്രം സ്നേഹിച്ചവരാണ്; ജീവിതത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും ഈ പുണ്യമണ്ണിലത്രേ അവർ ചെലവഴിച്ചത്; പെരിയാറിന്റെ തീരത്തുതന്നെ അവർ ആശ്രമവാടമുണ്ടാക്കി; ആദിശങ്കരനെ പോറ്റിയത് ആ നദീതടമാണെന്ന വസ്തുത അവർക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയിരിക്കാം.

ഇളയ ആളാണ് ആദ്യം അന്തരിച്ചത്. നാലുമാസം ഇളപ്പമുണ്ട് ഫാ. സക്കറിയായ്ക്കും. മുപ്പൻ പിന്നെയും ആറുവർഷവും ആറുമാസവും കൂടി ജീവിച്ചു, സക്കറിയായ്ക്കന്റെ ദേഹവിയോഗം 1957 മെയ് 23-ാം തീയതിയായിരുന്നെങ്കിൽ ആത്മസൂഹൃത്തിന്റേതു് 1963 നവംബർ 16-ാംതീയതിയായിരുന്നു. ഫാ. ഔറേലിയൻ 1887 ജൂൺ 27-ാംതീയതി ജനിച്ചു, ഫാ. സക്ക

---

* 'ദൈവദാസന്മാരുടെ ജന്മശതാബ്ദി' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ 1987 നവംബർ 22-ാംതീയതിയിലെ ദീപികയിൽ ചേർത്തത്.

റിയോസ് 1887 നവംബർ 5-ാംതീയതിയും. തന്മൂലം, രണ്ടുപേരുടേയും ജന്മശതാബ്ദി 1987-ൽ കേരളം കൊണ്ടാടി.

ഹിസ്റ്റാനിയായാണ് ഇരുവരുടേയും നാടു. ആ രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കുഭാഗത്തു പശ്ചിമപിരനീസ് പദ്മ്യതം കിടക്കുന്നു. അതിന്റെ താഴ്വരയിലത്രേ അബദിയാനോഗ്രാമം. അവിടെ ഇബർഗുരൻ എന്ന സ്ഥലത്തു ഫാ. സക്കറിയോസ് ജനിച്ചു. വെനാൻസിയ യാ വിസുകാരയും ബർത്തലോമിയോ സൽത്തരായിനു മായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ. നെൽ വിളവാണ് നദിയുടെ കരയിൽ അർതൂർദ്ദവോഗാ എന്ന സ്ഥലത്തു ഇന്ന് ഒരു കൂറ്റൻഫാക്ടറി കാണാം. ഫാ. ഔറേലിയന്റെ കുടുംബം നിലനിന്ന സ്ഥാനത്തത്രേ ആ ഫാക്ടറി പുകക്കുഴലുകൾ ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു ഡോൺ പേദ്രോ ലന്തേത്തായും മാതാവു ഡോണാ മറിയ അന്തോനിയായും ആയിരുന്നു.

ഉത്തമകത്തോലിക്കാകുടുംബങ്ങളിലെ പരിശീലനം രണ്ടുപേർക്കും കുട്ടിക്കാലത്തു കിട്ടി. കടുത്ത തപശ്ചര്യയുള്ള കമ്മലീത്താ സന്ന്യാസസമൂഹത്തിൽ ഇരുവരും അംഗങ്ങളായി. ലെറേയ എന്ന സ്ഥലത്തെ കർമ്മലീത്താവേനത്തിൽവെച്ചാണ് അവർ പരിചിതരായതു്. 1903-മുതലുള്ള ആ ആത്മസൗഹൃദം ആജീവനാന്തം നിലനിന്നു. അവർ മിഷനറിമാരായി ഇന്ത്യയിലെത്തി, മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരിയത്രേ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രമാക്കിയതു്. കേരളക്കരയിലെ സാമൂഹ്യവും സാസ്കാരികവും മതപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു.

മരണത്തോടുകൂടി ആ പുണ്യചരിതരുടെ സ്മരണ നിലച്ചില്ല. ആ ത്യാഗികളുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മംഗലപ്പുഴയിലെ കുഴിമാടങ്ങളിലേക്കു തീർത്ഥാടകരുടെ വരവു തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധപദപ്രഖ്യാപന പ്രക്രിയയുടെ ഒന്നാംഘട്ടം രണ്ടുപേരെ സംബന്ധിച്ചു. സമാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഫാദർ ഔറേലിയന്റെ കാനനൈസേഷൻ നടപടി 1980 നവംബർ 16-ാംതീയതി ആരംഭിച്ചു. 60-ഓളം സാക്ഷികളെ പ്രസ്തുത ട്രിബ്യൂണൽ വിസ്തരിച്ചു. അവരിൽ 4 ബിഷപ്പുമാരും 6 കന്യാസ്ത്രീകളും 14 അല്മായരും 35 വൈദികരും 1 സന്യാസസഹോദരനും ഉൾപ്പെടുന്നു. റവ. ഡോക്ടർ അനസ്താസിയോ ഗോമസ് ഒ. സി. ഡി. യാണ് വൈസ്പോസ്റ്റുലേറ്ററായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചത്. 1984 ജനുവരി 1-ാംതീയതി ഇതിന്റെ ഒന്നാംഘട്ടം സമാപിച്ചു. അന്നുതന്നെ ഫാ. സക്കറിയായിനെക്കുറിച്ചുള്ള തെളിവെടുപ്പ് ആരംഭിച്ചു. 136 സെഷനുകളിലായി 80 സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചു. 1 മെത്രാപ്പോലീത്തയും 5 മെത്രാന്മാരും 10 മോൺസിഞ്ഞോർമാരും വൈദികർ, കന്യാസ്ത്രീകൾ, അല്മായർ എന്നിവർ ചേർന്ന 64 പേരും സാക്ഷികളായി തെളിവു നല്കാൻ ഹാജരായി. തുടർന്നുള്ള നാലു സെഷനുകളിൽ കുഴിമാടം തുറക്കൽ, ഭൗതികാവശിഷ്ടപരിശോധന തുടങ്ങിയവയും നടന്നു. റവ. ഡോക്ടർ ഗബ്രിയേൽ മാളിയേക്കൽ ഒ. സി. ഡി. യാണ് വൈസ്പോസ്റ്റുലേറ്ററായി പ്രവർത്തിച്ചത്. ഇനിയും മൂന്നു ഘട്ടങ്ങൾ കൂടിയാണ് അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. വന്ദനീയൻ (Venerable), വാഴ്ചപ്പെട്ടവൻ (Blessed), വിശുദ്ധൻ (Saint) എന്നീ വിളികൾക്കർഹതപ്പെടുന്നതിനു്

ഈ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളിൽ ഓരോന്നും തരണം ചെയ്യണം. റോമിലെ തിരുസംഘമാണം ഇവ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു്.

ഒറ്റത്തെട്ടിലെ ഇരട്ടപ്പൂക്കൾപോലെ ശോഭിക്കുന്ന ഈ സുകൃതാഗ്രണികളിൽ വൈയക്തികതയുടെ വൈ സാദൃശ്യങ്ങളും ദൃശ്യമാണം. സന്നയാസപ്രവേശസന്ദർഭത്തിൽ ഇരുവരും തെരഞ്ഞെടുത്ത നാമധേയങ്ങൾ അവരുടെ സഹജപ്രകൃതി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ ഔറേലിയൻ എന്ന് ഒരാരം അറിയപ്പെടുമ്പോൾ മറേയാൾ വി. തെരേസായുടെ സക്കറിയായാണ്. സക്രാരീയിൽനിന്നു ശക്തി സംഭരിക്കുന്നതിനാണ് ഫാ. ഔറേലിയന്റെ യത്നം; വനിതാസോളമൻ എന്നു അപരനാമമുള്ള ആവിലായിലെ വി. തെരേസായുടെ വേദപാരംഗതസ്ഥിതിയോടാണു ഫാദർ സക്കറിയായിന്നു കമ്പം.

വി. പീറ്റർ ജൂലിയൻ ഏയ്മാർഡിന്റെ കർമ്മപദ്ധതി പിഞ്ചെല്ലവാൻ ഔറേലിയനച്ചൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ വി. ഫ്രാൻസിസ് സാലസാണ് സക്കറിയ സച്ചനെ വശീകരിച്ച മാർഗ്ഗദീപം. വി. കുർബ്ബാനയുടെ ആരാധനയ്ക്കുവേണ്ടി സ്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കുമായി രണ്ടു സന്നയാസസമൂഹങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയാണ് വി. ഏയ്മാർഡു ചെയ്തതു്. സാഹിത്യസേവനംകൊണ്ടു സഭയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു വി. സാലസ്. വൈദികരുടെ ദിവ്യകാരുണ്യസഖ്യം, വീടുകളിലെ രാത്രിയാരാധന, ദിവ്യകാരുണ്യകോൺഗ്രസ്സ്, നിത്യാരാധനാദിനം, പെർപ്പെച്ചൽ കലണ്ടർ (നിത്യാരാധനാപഞ്ചാംഗം) എന്നിവയിലൂടെ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി ഉറപ്പിക്കാൻ ഫാ. ഔറേലിയൻ യതിച്ചു. എസ്. എച്ച്. ലീഗെന്ന പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണശാല, നിരവധി ഗ്ര

നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം, കത്തോലിക്കാകടംബം, പ്രേഷിതകേരളം തുടങ്ങിയ ആനുകാലികങ്ങൾ, സാഹിത്യസംഘടനകൾ ആദിയായ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ സക്കറിയോസച്ചൻ കേരളസഭയെ പരിപോഷിപ്പിച്ചു.

ഒരാരം മികച്ച സംഘാടകനായിരുന്നെങ്കിൽ അപരൻ സഭാസ്നേഹിയായ മാടമ്പിയായിരുന്നു. 1931-ലെ ഗോവാദിവ്യകാരുണ്യകോൺഗ്രസ്, 1937-ലെ മദ്രാസ് ദിവ്യകാരുണ്യകോൺഗ്രസ്, 1951-ൽ എറണാകുളത്തു നടന്ന മറിയൻ കോൺഗ്രസ്, 1952-ൽ എറണാകുളത്തു നടന്ന ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ സെൻറ് തോമസ്-സെൻറ് സേവ്യർ ശതാബ്ദിയാഘോഷം എന്നീ അനിതരസാധാരണസംഭവങ്ങൾക്കു ചുക്കാൻ പിടിച്ചതു് ഫാ. ഞരേലിയന്റെ സംഘാടകശേഷിയത്രേ. ദുർഘടഘട്ടങ്ങളിൽ സഭയെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ധീരോദാത്തമായ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യമാണു് ഫാ. സക്കറിയോസ് പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയ ഐ.സി.,-ഡാനിയൽ വ്യവഹാരവേളയിൽ മോൺ. നടുവത്തുശ്ശേരിക്കും ഷെവ. ഐ. സി. ചാക്കോയ്ക്കും സഹായഹസ്തം നല്കി; “ലോകമതങ്ങളിലെ യേശുക്രിസ്തു” എന്ന ക്രിസ്തുമതവിരുദ്ധകൃതിയിലൂടെ സർ സി. പി. ചന്ദ്രഹാസമിളക്കിയപ്പോൾ Christianity Vindicated (സർ സി. പി. യും ക്രിസ്തുമതവും) എന്ന സമർത്ഥപ്രതിരോധഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു; യുക്തിവാദിപ്പോരാട്ടത്തെ നേരിട്ടുകൊണ്ടു് “Is there a God?” എന്ന പുസ്തകം തയ്യാറാക്കി മുന്നോട്ടുവച്ചു; “ആസ്തിക്യവാദം”, “ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലോ കത്തോലിക്കാമതം?” എന്നീ കൃതികൾ രചിക്കാൻ ശ്രീ എം. പി. പോളിനു പ്രചോദനം നല്കി;

“കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയസാഹിത്യം” എന്ന പ്രാമാണികകൃതി തയ്യാറാക്കാൻ ഡോ. പി. ജെ. തോമസിന് ആധികാരികഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊടുത്തു സഹായിച്ചു—ഒന്നോ രണ്ടോ വിധത്തിലല്ല ഫാ. സക്കറിയാസിന്റെ ധിഷണാവ്യാപാരം.

ഒരാരം ആധ്യാത്മികതീക്ഷ്ണതയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തപ്പോൾ അപരൻ പ്രേഷിതമുന്നേറ്റത്തിനു ചാലുകൾ കീറി. ഭക്തിമാഗ്ഗ്ത്തിലേക്കു് അനേകരെ തിരിക്കാൻ ഫാ. ഔറേലിയൻ കഴിഞ്ഞു. വൈദികരുടെ ദിവ്യകാരണ്യസഖ്യാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ 3000 ആക്കി; രാത്രിയാരാധകരുടെ എണ്ണം 180000 ആയി ഉയർന്നു; ക്രൂസേയ്ഡ് ഓഫ് പ്രേയറിൽ അനേകലക്ഷങ്ങൾ സഹകരിച്ചു; നിത്യാരാധനാ പെർപ്പെച്ചാൽ കലണ്ടറിൽ 867 സഭകൾ ഉൾപ്പെട്ടു—ഫാ. ഔറേലിയൻ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ച ആധ്യാത്മികതീക്ഷ്ണത ചെറുതല്ല. പ്രേഷിതക്കളത്തിലേക്കു് അനേകായിരം യുവതീയുവാക്കന്മാരെ തിരിച്ചുവിടാൻ ഫാ. സക്കറിയാസ് മുൻകൈയെടുത്തു. തൽഫലമായി കേരളത്തിലെ അനേകം ചെറുപ്പക്കാർ ഭാരതത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിലേക്കും ഭാരതത്തിനു പുറത്തേക്കും പുറപ്പെട്ടു. ഫാ. ഫിലിപ്പ് കുടക്കച്ചിറ, ഫാ. ജോജ്ജ് വയലിൽ ആദിയായവർ അങ്ങനെ ആദ്യകാലത്തു മുന്നേറിയ മിഷനറിമാരാണ്. ഫാ. സക്കറിയാസ് തുടങ്ങിവച്ച പ്രേഷിതമുന്നേറ്റം ഇന്നും കേരളത്തിൽ തുടരുന്നു.

ഈശ്വരനിന്ദനത്തിനു പരിഹാരം, പാപികളുടെ മാനസാന്തരം, പ്രേഷിതവിജയം എന്നിവയാണ് ഫാ. ഔറേലിയൻ ഉന്നംവെച്ചതു്. സാമൂഹ്യജീവിതം ഭൃന്ധരമാക്കുന്ന അനീതികളെ ചെറുക്കാൻ ഫാ. സക്കറിയ

സം മടിച്ചില്ല. ആലുവാ സ്റ്റാൻഡാർഡു പോട്ടറീസി
ലെ തൊഴിലാളിപ്രശ്നത്തിലും ആലുവാ സെററിൽ
മെൻറിലെ പണിമുടക്കിലും അച്ചൻ ഏർപ്പെടുകയും
വിജയംവരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പ്രസക്തങ്ങളായ സന്ദേശങ്ങളാണ് ആധുനികലോ
കത്തിന് ഈ ദൈവദാസന്മാർ നൽകുന്നത്. ദിവ്യ
കാരണ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ ക്രൈസ്തവജീവിതമാണ് ഔ
റേലിയനച്ചൻ കാണിച്ചുതന്നത്. സഭാചൈതന്യ
ത്തോടു സമന്വയിക്കുന്ന വേദവിജ്ഞാനീയത്തെ സക്ക
റിയോസച്ചൻ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നു. കരിശുകൂടാതെയുള്ള
ക്രിസ്തുവിനെ, ബലികൂടാതെയുള്ള മതത്തെ, ത്യാഗംകൂ
ടാതെയുള്ള ജീവിതത്തെ സ്വപ്നം കാണുന്നവർക്ക് ദിവ്യ
കാരണ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ ജീവിതം നല്ലൊരു സിദ്ധൗഷ
ധമായിരിക്കും. ദൈവവിജ്ഞാനീയം കേവലം യുക്തി
ചിന്ത മാത്രമായി തരംതാഴാതിരിക്കണമെങ്കിൽ സഭാ
ചൈതന്യവുമായി അവിഭേദബന്ധം പുലർത്തിയേ
മതിയാവൂ.

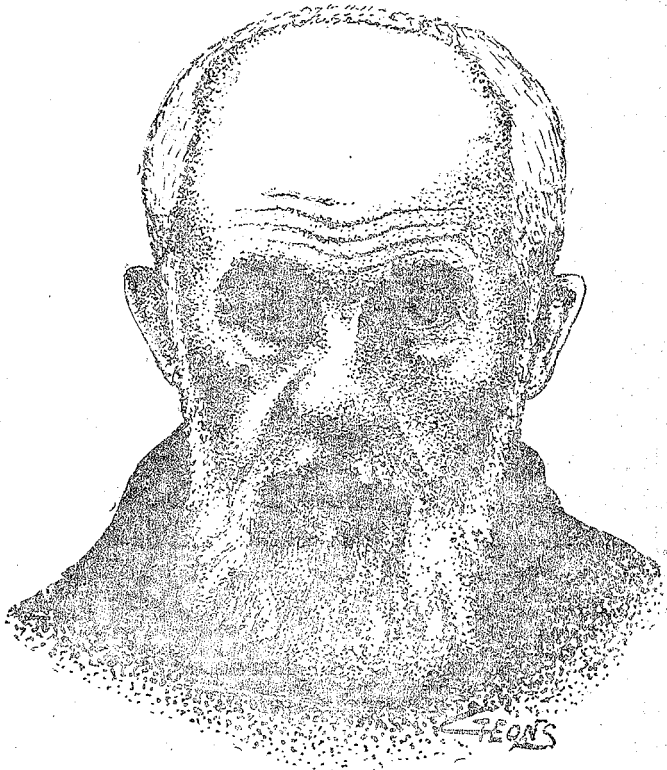
IV

ഫാ. സക്കറീയാസ്, അനുരഞ്ജനദൂതൻ*

സ്വന്തം സഭാതത്വങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും സഫടികസഫ്ടം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു; ഇതരമതങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരപ്പാൻ അറിവു; മതവികാരത്തെ മാനിക്കുന്ന മനോഭാവത്തിന്റെ മികവു; സ്വന്തം മതത്തിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇതരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വക്തിരിവു; സ്വന്തം പ്രയോഗരീതികളും അവതരണസമ്പ്രദായങ്ങളും വിധേയജിതശൂന്യകൾക്ക് വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടു ഗ്രഹിക്കുന്ന മഹാമനസ്സായുടെ തികവു— ഒരു ഉത്തമ ഡയലോഗുകാർന്റെ ലക്ഷണയുക്തത ഫാ. സക്കറീയാസിനുണ്ട്. സഭയിൽ എകൃമെനിസം ഉടലെടുക്കുന്നതിനു മുന്പുതന്നെ ആ ചിന്താധാര പ്രായോഗികമാക്കിയ മഹാനഭാവനാണഭേദം. ഹിന്ദുക്കളും മുഹമ്മദീയരും വിവിധക്രിസ്തീയവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരും ഒട്ടനവധി പേർ ആ ഗുരുപാദരുടെ സൗഹൃദവലയത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

---

* പ്രേഷിതകേരളം 1987 നവംബർ-ഡിസംബർ ലക്കത്തിൽ ചേർത്തതു്.

“അന്നത്തെ ബുദ്ധിജീവികളുടെ സഭാപ്രവർത്തനത്തിന് ഒരു തണൽമരംതന്നെയായിരുന്നു അച്ഛൻ. ഇന്നത്തെ ബുദ്ധിജീവികൾക്ക് അതു പോലെ ഒരു തണൽമരം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് ദയനീയത.”

കാലിഫോണിയായിലെ ആൽബർട്ട് കാർഡിനൽ മേയർ (Albert Cardinal Mayer) വരച്ചുകാട്ടുന്ന എക്യുമെനിസത്തിന്റെ വിശാലവൃത്തമാണ് സക്കറിയോസച്ചൻ ഉദ്ദേശനം ചെയ്യുകയും പുലത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നതു്. കാർഡിനൽ മേയറിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല എക്യുമെനിസം പരക്കേണ്ടതു്. യഹൂദന്മാരിലേക്കും മുഹമ്മദീയരിലേക്കും പൗരസ്ത്യമതസ്ഥരിലേക്കും അതു വ്യാപിക്കണം. പൂർവ്വിതാവായ അബ്രഹാമിലൂടെ പൊതുബന്ധമുള്ളവരാണ് യഹൂദന്മാർ; ഒരേ ദൈവത്തേയും പ്രവാചകന്മാരേയും സ്വീകരിക്കുന്ന മുഹമ്മദുനബിയുടെ അന്തരായി കളാഞ്ചു മുഹമ്മദീയർ; ഈശ്വരസാക്ഷാത്ക്കാരം അംഗീകരിക്കുന്നവരാണ് പൗരസ്ത്യമതക്കാർ (Albert Cardinal Mayer, The scandal of a devided Christendom, in steps to Christian Unity, Edited by John A'O' Brien Great Britain, 1964). സക്കറിയോസച്ചന്റെ ഐക്യബോധം ഒരു മതസ്ഥരേയും ദൂരസ്ഥരായി കരുതിയില്ല.

ശക്തമായ ആകർഷണവലയമാണ് സക്കറിയോസച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികഗുരുത്വമുയർത്തിയതു്. ആലുവായു. സി. കോളേജിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസറായിരുന്നു ഫാ. റി. വി. ജോൺ എം. എ. എൽ. റി. ഫാദർ സക്കറിയോസുമായി നടത്തിയ ഒരു സംഭാഷണം അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“ഫാ. ജോൺ, അങ്ങു കാതോലികസഭയിലേക്കു വരിക.”

“കൊള്ളാം! ഞാൻ കാതോലിക സഭയിൽത്തന്നെ യാണല്ലോ.”

“കാതോലികസഭയുടെ ദൃശ്യമായ ഐക്യത്തിൽ തന്നെയോ?”

“അങ്ങനെയാവണമെന്നു അങ്ങു എന്നോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണു?”

“എന്തുകൊണ്ടെന്നോ? കാതോലികസഭയിൽ അങ്ങു സ്വസ്ഥതയും സമാധാനവും കണ്ടെത്തും.”

“അങ്ങേക്കു തീർച്ചയുണ്ടോ?”

“തീർച്ചതന്നെ”

ഈ സംഭാഷണം അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു ഫാ. ജോൺ പറയുന്നു : “എന്റെ കർമ്മപരിപാടികൾ കുന്നപ്പുപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഈ സംഭാഷണവും ഒരു പ്രേരകമായി. എന്റെ പുനരൈക്യവേളയിൽ അദ്ദേഹവും സന്നിഹിതനായിരുന്നുവെന്നതു് സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ സ്മരിക്കുന്നു”. (പ്രേഷിതകേരളം, ജൂൺ, 1957)

പുനരൈക്യപ്രസംഗാനന്തിന്റെ അദ്യുദയകാംക്ഷി

മാർ ഈവാനിയോസിനാൽ സമാരബ്ധമായ സഭൈക്യപ്രസ്ഥാനത്തോടു അതീവതാത്പര്യമാണു് സക്കറിയോസച്ചൻ പ്രകടിപ്പിച്ചതു്. ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രജതജൂബിലി പ്രമാണിച്ചു 1955ൽ അദ്ദേഹമെഴുതി: “കേരളസഭാചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രജതജൂബിലി ആഘോഷിച്ചുകൊണ്ടു് കടന്നുപോകുകയാണു് ഇക്കൊല്ലം. ഇരുപത്തഞ്ചാണ്ടുമുമ്പു് സത്യാന്വേഷികളായ അഞ്ചാളുകൾ ഒന്നുചേർന്നു തുടങ്ങിവച്ച പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനം വിജയത്തിൽനിന്നും വിജയത്തിലേക്കു മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.” മലങ്കരസഭകളുടെ

ഉൽക്കൃഷ്ടതയാണ് അദ്ദേഹം തുടൻ പറയുന്നത്: “മലങ്കരയിലെ എണ്ണപ്പെട്ട രണ്ടു ക്രിസ്തീയ സമുദായങ്ങളാണ് യാക്കോബായസഭയും മാത്തോമ്മാ സമുദായവും. സാമുദായികവും സാമ്പത്തികവും വൈജ്ഞാനികവും ആയ മണ്ഡലങ്ങളിൽ മുൻപന്തിയിൽ തന്നെയാണ്. സഭകളുടെ സംയോജനത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം റോമിന്റെ നില ആ ഐക്യസ്നേഹി എടുത്തുകാണിക്കുന്നു: “അന്ത്യോക്യയിലെ സിറിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് തൽസ്ഥാനത്തേക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ട ഉടനെ റോമിൽചെന്നു പത്രണ്ടാംപിയൂസ് തിരുമേനിയെ സന്ദർശിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ പ. പിതാവു അദ്ദേഹത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “പ്രിയ മകനെ, താങ്കളിൽക്കൂടി പൗരസ്ത്യദിക്കിലെ സമസ്തക്രിസ്ത്യാനികളെയുമാണ് നാം ആലിംഗനം ചെയ്യുക!” (അവതാരിക, ഐക്യത്തിന്റെ വിളി, 1955) മാർപ്പാപ്പയുടെ ഇംഗിതം സാധിതമാക്കുന്ന പ്രവർത്തനത്തെ അദ്ദേഹം സർവ്വാത്മനാ ആദരിച്ചു.

പുനരൈക്യം ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപ്പൻ എസ്. എച്ച്. ലീഗിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ശ്രീ. വി. സി. ജോർജിന്റെ “പുനരൈക്യം,” എസ്. തോമസ് അയിരൂരിന്റെ “പുനരൈക്യസാഹ്യം”, റവ. ഡോ. എ. ഡി. മററത്തിന്റെ “ശാന്തിനികേതനത്തിലേക്കു,” ഫാ. തോമസ് പരുവനാനിയുടെ “ഗലിലേയന്റെ സേനയിൽ” ഈ ലേഖകന്റെ ഐക്യത്തിന്റെ വിളി” തുടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾ അക്കൂട്ടത്തിൽപെടുന്നു.

മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരിയിൽ പ്രവർത്തിച്ച “ക്രൂസേയ്ഡ് ഓഫ് ലവ്” (Crusade of love) എന്ന സംഘ

ടന സക്കറിയോസച്ചന്റെ പുനരൈക്യപ്രവർത്തനതീക്ഷ്ണതകളേ വേറൊരു തെളിവാണ്. പ്രാർത്ഥനയാലും കത്തോലിക്കാപ്രസിഡീകരണങ്ങളാലും സ്റ്റേഹസമന്വൃതമായ കത്തുകൾ മുഖേനയും “എല്ലാവരും ഒന്നാകുക” എന്ന ലക്ഷ്യം പ്രാവർത്തികമാക്കുകയത്രേ പ്രസ്തുത സംഘടന ചെയ്തതു്. അതിന്റെ ഒന്നാം വാർഷികറിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു: “മുന്തരോളം പുനരൈക്യങ്ങൾ ക്രൂസേയ്ഡിന്റെ നേരിട്ടും അല്ലാതെയുമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ ഒരു പ്രമുഖവ്യക്തിയാണ്. 1953-ൽ തിരുസഭയിൽ ചേർന്ന മി. കെ. എം. മാമ്മൻ ബി. എ., ബി. എൽ. 1954 മാർച്ചിൽ റാനിയിൽനിന്നു മി. കെ. സക്കറിയോസ് ബി. എ. ഓണേഴ്സും ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പു് എം. ജി. മത്തായി 70-ഓളം യാക്കോബായ മാർത്തോമ്മാ അംഗങ്ങളോടുകൂടിയും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പ്രവേശിച്ചു.”

സക്കറിയോസച്ചന്റെ പ്രചോദനം സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉണർത്തി. പുനരൈക്യവിഷയങ്ങളിൽ അവർ ഉത്സുകരായി. മോൺ. തോമസ് വടശ്ശേരി, ഫാ. തോമസ് ഇഞ്ചയ്ക്കലോടി എന്നിവരുടെ കൃതികൾക്കു് അവർ ഹൃദയമായ സ്വാഗതമേകി. മംഗലപ്പുഴയിലെ അനുഭവം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കത്തു് റവ. ജേക്കബു് ഞായല്ലൂർ അന്നെഴുതി. “കത്തോലിക്കാസഭയും യാക്കോബായവാദങ്ങളും” എന്ന ബൃഹൽഗ്രന്ഥം വായിച്ചു വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉത്സാഹപ്രകാശം ഗ്രന്ഥകാരനായ മോൺ. വടശ്ശേരിയെ എഴുതി അറിയിക്കുന്നതാണു കത്തു്: “.....ഇത്ര ഉത്സാഹത്തോടും രസത്തോടുംകൂടി ഈ സെമിനാരിയിൽ ആരും ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഒരു രസികൻ നോവൽ വായിക്കുന്നതിൽ

കൂടുതൽ രസമാണ് എല്ലാവരും കാണിച്ചത്. ഒരു രണ്ടാഴ്ചത്തേക്കു എവിടെയും ആരുടെ കയ്യിലും ഈ പുസ്തകം മാത്രം. ലളിതവും സുന്ദരവുമായ ഭാഷ; കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന പ്രയോഗം. രസം തുളുമ്പുന്ന ആശയപ്രകടനവൈഭവം! പിന്നെ ആരു പുസ്തകം താഴെവെക്കും." പുനരെ കൃസാഹിത്യത്തിന് യുവവിദ്യാർത്ഥികൾ നല്കിയ അത്യുത്സാഹം!

സഭൈക്യമോ? മാനസാന്തരമോ?

സഭൈക്യത്തിന് ഉന്നതനിലകൾ മിഷനറി നീക്കങ്ങൾക്കു മങ്ങൽ വരുത്തുമെന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട്. ഫാ. സക്കറിയായ് ആ ഗണത്തിലല്ല. ഭിന്നിപ്പിന്റെ മാർകമായ രോഗം സഭയുടെ ശ്വാസകോശമായ മിഷനറി സംരംഭത്തെ നിഷ്പന്ദമാക്കുമെന്ന ദൃഢബോധമാണ് ആ വിശ്വാലപ്രദയനണ്ടായിരുന്നത്. സഭൈക്യവും അനാഗതമാനസാന്തരവും സഭയുടെ മിഷനറിനീക്കത്തിലെ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവതല്ലാത്ത രണ്ടു ഘടകങ്ങളായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. അച്ചന്റെ ഈ മനോഭാവം തുറന്നു കാട്ടുന്ന ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. പ്രേഷിതകേരളത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷാൽപതിപ്പിൽ ഷെവ. ജോസഫ് തളിയത്തിന്റെ ഒരു ലേഖനം ചേർക്കാൻ അന്നത്തെ എഡിറ്റോറിയൽബോർഡു തീരുമാനിച്ചു. "അടുത്തവരേ മറക്കരുത്" എന്ന ലേഖനമാണ് ഷെവലിയറിൽനിന്നു ലഭിച്ചത്. കാര്യമാത്ര പ്രസക്തമായ ഒരു ലേഖനം. കേരളത്തിലെ പുനരെക്യനീക്കം ലോകത്തിലെ വലിയൊരു മിഷൻസംരംഭമാണെന്നും അതിനെ പാലുട്ടിവളർത്താനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഇവിടുത്തെ കത്തോലിക്കർക്ക് ഉണ്ടെന്നുമത്രേ ലേഖനത്തിൽ സമർപ്പിച്ചി

രുന്നതു്. അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക സമീചീനമായി എ ഡിറോറിയൽ ബോർഡു കരുതിയില്ല. തള്ളാനും കൊള്ളാനും വഹിയാതെ അവൻ കഴങ്ങി; അവസാനം ലേഖനം സൗകര്യപൂർവ്വം മാററിവച്ചു. സക്കറിയോസച്ചൻ ഇക്കാര്യം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇതറിഞ്ഞ ക്ഷണം അദ്ദേഹം അസത്തുഷ്ടനായി. തുടർന്നുള്ള ലക്കത്തിൽ അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സഭയ്ക്കു കൃത്യതങ്ങളേയും മിഷനറിനീക്കങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ വീക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള സമചിത്തത ആ സഭാസ്നേഹിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

സത്യംവെടിഞ്ഞ സ്നേഹമോ?

സഭാസത്യങ്ങളെ ഗോപനം ചെയ്തു സ്നേഹംകാട്ടുന്നവരും “നല്ല പിള്ള” ചമയുന്നവരും ഇന്നത്തെ എക്യുമെനിസിക്കാരിലുണ്ടു്. സഭാതത്ത്വങ്ങൾ സൗകര്യപൂർവ്വം ഒളിച്ചുവെക്കുന്ന കൗശലം! ഈ പ്രവണതയെ റിച്ചാർഡു കാർഡിനൽ ക്ഷിംഗ്ര അപലപിക്കുന്നുണ്ടു്. (Cfr, Richard Cardinal Cushing, Grass - Roots steps to Unity, scupp 193-196) സഭാതത്ത്വങ്ങളുടെ ശോഭായമാനത മങ്ങൽകൂടാതെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിൽനിന്നു് ഫാ. സക്കറിയോസ് ഒരിക്കലും പിൻമാറിയിരുന്നില്ല. കത്തോലിക്കാസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കടക്കൽ കോടാലിവെച്ചുകൊണ്ടത്രേ കെ. എൻ. ഡാനിയേലിന്റെ “പാപ്പാധിപത്യം” പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. മോൺ. നടുവത്തുശേരിയും ഷെവ. ഐ. സി. ചാക്കോയും അതിനെ എതിർത്തു. വാദകോലാഹലം മാത്രമല്ല, കോടതി വ്യവഹാരവുമുണ്ടായി. കത്തോലിക്കാപക്ഷം വിജയശ്രീലാളിതമാകുകതന്നെ ചെയ്തു. അതിനു പിന്നു

ണനലകിയ ബലിഷ്ഠഹസ്തം ഫാ. സക്കറിയായിസിന്റേതായിരുന്നു. അന്നത്തെ ബുദ്ധിജീവികളുടെ സഭാപ്രവർത്തനത്തിന് ഒരു തണൽമരം തന്നെയായിരുന്നു അച്ഛൻ. ഇന്നത്തെ ബുദ്ധിജീവികൾക്കു അതുപോലെ ഒരു തണൽമരം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് ദയനീയത.

ഭിന്നതയുടെ മൂലപ്ഠോദനം

സഭാഭിന്നതയ്ക്കു നിദാനം ദൈവശാസ്ത്രപരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ (theological factors) ഉണ്ടോ ദൈവശാസ്ത്രപരങ്ങളല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ (Non theological factors) ഉണ്ടോ എന്നു തർക്കമുണ്ടാകാം. വികാരാവേശത്തിന്റെ ആളിക്കത്തലിലൂടെ രൂപം പ്രാപിക്കുന്ന ചേരിതീരിവിനു അടിത്തറ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പിന്നാലെ കയറിപ്പറന്നതാണ് യുക്ത്യധിഷ്ഠിതകാര്യങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നവരുണ്ട്.

പിളർപ്പുണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. വികാരാവേശം ഭിന്നതയ്ക്കു ഹേതുവാകും. 1952-ൽ അത്തരമൊരു സഭർഭൂമുണ്ടായി. മാർത്തോമ്മാശ്രീഹായുടെ ഭാരതപ്രവേശനത്തിന്റെ 19-ാം ശതാബ്ദിയും വി. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ ആഗമനത്തിന്റെ നാലാം ശതാബ്ദിയും ഒന്നിച്ചാഘോഷിക്കാൻ കേരളം ഒരുക്കം പൂർത്തിയാക്കി. സിഡ്നി മെത്രാപ്പോലീത്താ കാർഡിനൽ ഗിൽറോയി ആയിരുന്നു മാർപ്പാപ്പയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ആഘോഷങ്ങൾക്കു ആധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ നിയുക്തനായത്. പേപ്പൽലെഗേറിയനുള്ള അധികാരപത്രത്തിൽ മാർത്തോമ്മാശ്രീഹായുടെ 19-ാം ശതാബ്ദിക്കാര്യം പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. “ഒസ്സെർവത്തോറെ റോമാനോ”യിലെ അറിയിപ്പിലും അക്കാര്യം ഉണ്ടാ

യിരുന്നില്ല. ഇതു തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കു ഇടംനല്കി. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതപ്രവേശനത്തെക്കുറിച്ച് റോം സംശയിക്കുന്നതായി വ്യാഖ്യാനം വന്നു. അകത്തോലിക്കരും കിരുകിരത്തു. ജൂബിലിഘോഷക്കാർക്കു ഇച്ഛാഭം ഗമുണ്ടായി. ജൂബിലി മുടങ്ങുമെന്ന ഘട്ടം വന്നു. വികാര തീവ്രത പലരിലും ഓളം വെട്ടി.

സന്ദർഭത്തിന്റെ ഗൗരവം ഫാ. സക്കറിയായ്കണ്ടു; ഇത്തരം അവസരങ്ങളിലെ അലസഭാവം ഉണ്ടാക്കാവുന്ന ഭവിയ്ക്കുന്ന ആ ക്രാന്തദർശി മനസ്സിലാക്കി. ഇതിനുവേണ്ടിമാത്രം റോമിലേക്കു പറക്കാൻ ആ വയോധികൻ ബുദ്ധിമുട്ടു പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. ആലോചിച്ചു നില്ക്കാൻ നേരമില്ലായിരുന്നു. ആ നവംബർ 2-ാം തീയതി അദ്ദേഹം റോമിലേക്കു യാത്രയായി. അവിടെ അദ്ദേഹം കയറാത്ത കവാടങ്ങളില്ല; കണ്ടുമുട്ടാത്ത നേതൃസ്ഥാനങ്ങളില്ല. ഫാ. മൈക്കിൾ ഏഞ്ചൽ, ഫാ. ലൊംബോർഡി, ഫാ. ഷർഹാവർ, മോൺ. മൊന്തീനി, കർട്ടി. ഫ്യൂമസോണി, കർട്ടി. തിസരോങ് എന്നിവർ അദ്ദേഹം ആശ്രയം തേടിയവരിൽപ്പെടുന്നു. അച്ചന്റെ ഭൗത്യം വിജയിച്ചു. മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു അനുകൂലമായ തീരുമാനം വത്തിക്കാനിൽ നിന്നുണ്ടായി. വത്തിക്കാനിലെ ഔദ്യോഗികജീഹ്വയിലൂടെ അതു പ്രഖ്യാപിതമാവുകയും ചെയ്തു.

ഫാ. സക്കറിയായിസിന്റെ ഈ റോമായാത്രയ്ക്കു സമാനമായിട്ടുള്ള വേറൊരു റോമായാത്ര ഡോ. കരിയാറിയുടെതാണ്. രണ്ടു യാത്രകളും സഭയിൽ വിളിപ്പാൽ തീർക്കുന്നതിനായിരുന്നു. ഒന്നും, ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞ പിളർപ്പും, മററതും, ഉണ്ടാകാമായിരുന്ന ഭിന്നത; ദുർഘടം പിടിച്ചതായിരുന്നു രണ്ടു യാത്രകളും, പാക്കപ്പൽ പോ

കുറേ 9 വർഷം ദീർഘിച്ചപ്പോൾ ഗഗനവാഹനയാനം 15 ദിവസം കൊണ്ടു മുഴുമാക്കി കഴിഞ്ഞു; രണ്ടു യാത്രയും വിജയസമാപ്തിയിലെത്തി. ഭൗത്യപ്രാപ്തിയോടെ പ്രയാഗമിച്ച സക്കറിയായാസച്ചൻ കേരളസഭയെ കോരിത്തരിപ്പിച്ചു, കരിയാറ്റിമല്ലാൻ തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ ശ്രേയസ്സുരണ്ടളായ മാറ്റം മറികൾ ഇവിടുത്തെ സഭാചരിത്രത്തിലുണ്ടാകുമായിരുന്നു.

ഫാ. സക്കറിയായാസിനെപ്പോലെ സഭയെക്കുറിച്ചാലി കളായിരുന്നില്ല കേരളത്തിലെത്തിയ മിഷനറിമാർ ഏറിയകൂറും. ആയിരുന്നെങ്കിൽ കേരളക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചിത്രം ഇന്നത്തേതാകുമായിരുന്നില്ല. കൂനൻകുരിശും ആലത്തൂർകളും ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുമായിരുന്നില്ല; പുത്തൻകൂർ, പഴയകൂർ വിഭജനം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല; ഡോ. കരിയാറ്റിയുടെ റോമായാത്ര വേണ്ടി വരുമായിരുന്നില്ല; പാദ്രവാദോപ്രൊപ്പഗാന്താ തർക്കം ആവിർഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല, റീത്തുവൈവിധ്യം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല; ഭിന്നതയുടെ നൂലാമാലകൾക്കു കളം തെളിയുമായിരുന്നില്ല.

വികാരസംഹോടനത്തിന്റെ ഭീഷണി ആ അനുരഞ്ജനദൂതൻ അതിസമർത്ഥമായി ഒഴിവാക്കി.

“വരമേകോളണി പുത്രോനചമൂർഖശതാന്യപി”

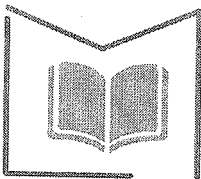
ലിറ്റർജിയുടെ പ്രാധാന്യം

സക്കറിയായാസച്ചന്റെ വാക്കുകൾ ഓർക്കുന്നു; “ബ്രദർ, മലങ്കരീത്തല്ലേ? ലിറ്റർജിക്കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കണം കേട്ടോ” മലങ്കരലിറ്റർജി പരിശീലിപ്പിക്കുവാൻ ആലുവാസെമിനാരിയിൽ അന്നാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

നില; ഒരാളെ നിയോഗിക്കാൻ വൈദികവൈരഭ്യം മൂലം മലങ്കരകത്തോലിക്കാഹയരാർക്കിക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഈ നിസ്സഹായതയിൽ സക്കറിയാസച്ചനും സെമിനാരി അധികൃതർക്കും സഹതാപം തോന്നി. ആലുവായിക്കടുത്തു മേക്കാടു എന്ന സ്ഥലത്തു പുനരെ ക്യപ്പെട്ട ഒരു വൈദികനുമായിരുന്നു, ഫാ. മാത്യു വാഴപ്പിള്ളി. മലങ്കരസുറിയാനി ആരാധനക്രമം പരിശീലിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിയുക്തനായി. അവധിദിവസങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സെമിനാരിയിൽ വന്നു ക്ലാസ്സെടുക്കും. ആ ക്ലാസ്സിൽ ജാഗരൂകത കാട്ടുന്നതിനത്രേ അച്ചന്റെ നിർദ്ദേശം. മലങ്കരലിറ്റർച്ചിയുടെ പ്രാധാന്യം അദ്ദേഹം എടുത്തുപറയും. പാശ്ചാത്യർക്കും പൗരസ്ത്യർക്കും സഭയിലുള്ള സമാവകാശം ഓർമ്മിപ്പിക്കും; അതിനു മാർപ്പാപ്പായുടെ പ്രസ്താവം ഹാജരാക്കും: “പ്രദേശികമായ ജീവിതരീതികളേയും ആചാരങ്ങളേയും പരിത്യജിക്കണമെന്നു സഭ ആരേയും നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല; വൈദേശിക ആചാരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു മതിയാവൂ എന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല; പാശ്ചാത്യർക്കും പൗരസ്ത്യർക്കും സമാവകാശമാണു സഭയിലുള്ളതു്”. “(പന്ത്രണ്ടാം പി യൂസ് പാപ്പാ) എന്ന വാക്യം അച്ചൻ പലപ്പോഴും ആവർത്തിക്കും. ഐക്യ (Unity)വും ഐകരൂപ്യ (Uniformity)വും ഒന്നല്ലെന്നും പുനരെക്യപ്പെടുന്നതിനു സ്വന്തരീതിയിൽ ആരാധന ലഭ്യമാക്കണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. സക്കറിയാസച്ചന്റെ നയം സഭാഹൃദയത്തോടു എന്തുമാത്രം ഇഴുകി ഇണങ്ങുന്നതു്! പുനരെക്യപ്പെടുന്നവരെ അന്യരീതിയിൽ ലയിപ്പിച്ചുകളയാമെന്നു കരുതുന്നവരുടെ മനോഭാവം സഭാഹൃദയത്തിൽ നിന്നും എത്രയധികം വിഭ്രമമായതു്!

മനീഷികൾ നല്ല പാഠം എത്ര സ്വീകാര്യം! പഠവൂർ, തൃപ്പൂണിത്തുറ, മേക്കാട്, മൂക്കന്തൂർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ പ്രമുഖവ്യക്തികൾ പുനരൈക്യപ്പെട്ടിട്ടും അവിടെ ഐക്യനീക്കം വളരാതെ പോയതിനു ഹേതു സ്വന്താറിത്തിൽ ആരാധനാസൗകര്യത്തിനു നേരിട്ട അഭാവമല്ലാതെ മറെറന്താണ്?

പത്രങ്ങളുംപിയ്യസു പാപ്പായുടെ ഒരു വാക്യം ആ ധന്യാത്മാവ് ആവർത്തിക്കുമായിരുന്നു; ക്രിസ്തീയ ഐക്യത്തെ ഹൃദയംഗമമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏവരും ഒത്തുചേർന്നു സഭകളുടെ സംയോജിപ്പിനായി, ഐക്യത്തിന്റെയും ശാന്തിയുടെയും വിശുദ്ധിയുടെയും ഉറവിടമായ ദൈവത്തോടു ഹൃദയം തുറന്നു പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നു നാം അഭിലഷിക്കുന്നു." മാർപ്പാപ്പായുടെ ഈ അഭിലാഷത്തോടു ഒത്തുചേർന്നവനാണ് ഫാ. സക്കറിയായ്. ക്രൈസ്തവൈക്യത്തിനുവേണ്ടി പിടഞ്ഞ ഹൃദയമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. അത്തരം സഭാസ്നേഹികൾ തലയുയർത്തുമ്പോൾ സഭൈക്യം തളിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ മുരടിക്കും.

MALANKARA
LIBRARY

V

ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവ്*

“ഇതുകണക്കില്ല വേറെ വിനോദം” എന്ന അഭിപ്രായമാണ് കായികകലകളെക്കുറിച്ചു ഫാ. വൊയ്റീവ്യുണ്ടായിരുന്നതു്. മഞ്ഞിൻപരപ്പിലൂടെ തെന്നിനീങ്ങൽ; ഓളപ്പാത്തികളിൽ കൊതുന്ദുതോണി തുഴയൽ എന്നീ വിനോദങ്ങളിൽ ആ യുവവൈദികൻ കുതുകിയായി. സഭയുടെ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു അദ്ദേഹം എത്തിനോക്കിയില്ല; അതിനു് അവസരം ലഭിച്ചില്ല. മസൂറിയൻ തടാകത്തിലൂടെ ചിറോടം തുഴയുന്ന ലഹരിയിൽ പതിവുപോലെ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം മുഴുകി. അപ്പോഴാണ് മെത്രാനായി ഉയർത്തപ്പെട്ടുവെന്ന വാർത്ത ശ്രവിച്ചതു്. കർട്ടിനാൾ വിഷിൻസ്സി ആ സന്തോഷവൃത്താന്തം ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. പോളണ്ടിലെ ഏറ്റവും പ്രായംകുറഞ്ഞ മെത്രാനായിത്തീർന്ന ഫാ. വൊയ്റീവ്. അന്നു അദ്ദേഹത്തിനു 38 വയസ്സേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ക്രാക്കോ രൂപതയുടെ സഹായമെത്രാനായത്രേ ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവ് അഭിഷിക്തനായതു്. മോൺ.

---

* പ്രേഷിതകേരളം 1990 ഫെബ്രുവരി, ഏപ്രിൽ ലക്കങ്ങളിൽ ചേർത്തതു്.

ബാസിയാക്ക് ആയിരുന്നു അവിടത്തെ അപ്പസ്തോലിക് അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ. 1958 സെപ്റ്റംബർ 28-ാം തീയതി വെയ്വൽ കത്തീഡ്രലിൽവെച്ച് അഭിഷേക കർമ്മം നടന്നു. കൃത്യം ഒരുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുതിയ പാപ്പാ ഉണ്ടായി. ആഞ്ജലോ റൊക്കാളി ജോൺ 23-ാമൻ എന്ന പേരോടുകൂടി പാപ്പാസ്ഥാനത്തേക്കു ആരോഹണം ചെയ്തു.

സ്ഥാനലബ്ധി ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവയുടെ ജീവിതശൈലിയിൽ പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കിയില്ല. ശീലിപ്പിച്ചു പാലിക്കാൻ അദ്ദേഹം വിരതു കാട്ടി. രണ്ടു മുറികളുള്ള വസതിയിലാണ് ആ മിതവ്യയശീലൻ താമസിച്ചിരുന്നതു്. കൂടുതൽ അധിവാസയോഗ്യത ആരായേണ്ട കാര്യമൊന്നും കണ്ടില്ല. ഇഷ്ടസവാരികൾ സൈക്കിളിൽത്തന്നെ നടത്തി. കീറിത്തുന്നിയ ഉടുപ്പുകളുടെ ഉപയോഗം പഴയപടി തുടർന്നു.

സൗഹൃദത്തിന്റെ വഴികൾ

കൂട്ടായ്മയുടെ അപ്പം മുറിക്കൽ എന്നൊരു പരിപാടി വൊയ്റീവമെത്രാൻ നടപ്പാക്കി. രാജ്യമൊട്ടാകെ അതു പടർന്നു. ക്രിസ്തുമസ് രാത്രിയിൽ അപ്പം മുറിക്കലും പരസ്പരം നൽകലും ചെയ്യുന്ന പതിവു പോളണ്ടിലുണ്ടു്. സൗഹൃദത്തിന്റെ അടയാളമായിട്ടത്രേ ഇതു നടത്തിയിരുന്നതു്. അന്തിമഭോജനത്തിന്റെയും കന്യാബയ്യടേയും തിരുപ്പിറവിയുടേയും ചിത്രങ്ങൾ ആലേഖിതമായിട്ടുള്ള അപ്പമാണു് ഇതിനു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. വാക്സിപ്പട്ട ഈ അപ്പം വി. കുറുബാനയായിരുന്നില്ല, പിന്നെയോ, ഐക്യഭാർദ്യത്തിന്റെ പ്രതീകമാത്രമായിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻനാട്ടിലെ അഗാപ്തേക്കു

“സ്രീപുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം സാമൂഹ്യ മോ രാഷ്ട്രീയമോ അല്ല, പിന്നെയോ, സാന്മാർഗ്ഗികക്രമത്തിന് നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഭീഷണിയാണ്”

ബിഷപ്പ് ഖായ്റീവ.

സമാനം. ഈ സമ്പർക്കപരിപാടി തുടങ്ങിയതു് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സെൻറു് ആൻസു പള്ളിയിലാണു്. അറിഞ്ഞവരെല്ലാം സഹകരിച്ചു; കൂടുതൽ പള്ളികളിൽ വ്യാപൃതമായി.

അവിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മയും ആ അജപാലൻ അഭിലഷിച്ചു; അപ്പംമുറിക്കലിൽ അവരേയും പങ്കെടുപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഭിഷഗ്വരന്മാർ, കലാകാരന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, അഭിഭാഷകന്മാർ, വിദ്യാർത്ഥികൾ, തൊഴിലാളികൾ തുടങ്ങിയവരുടെ കൂട്ടങ്ങളെ വിശ്വാസികളെന്നോ അവിശ്വാസികളെന്നോ ഭേദംകൂടാതെ ക്ഷണിച്ചു. ഒരു ചെറിയ ശാലയിൽ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചുകൂടി. സത്ക്കാരമല്ല, പിന്നെയോ അപ്പംമുറിക്കലായിരുന്നു അവിടെ പ്രധാനം. അലങ്കരിച്ച ഒരു ഭക്ഷണമേശയ്ക്കു ചുറ്റും കൂടിയവർക്കു് അല്പം വീഞ്ഞുമാത്രമാണു ലഭിച്ചിരുന്നതു്. എങ്കിലും പങ്കുകൊണ്ടവരെല്ലാം ഈ കൂട്ടംകൂടലിനെ വിലമതിച്ചു. ഒരുത്തരും സന്ദർഭം പാഴാക്കിയില്ല. എല്ലാവരുടേയും പേരും പ്രകൃതിയും അഭിവന്ദ്യ ആതിഥേയൻ അടുത്തറിഞ്ഞു. നാടോടിപ്പാട്ടും സംഗീതവുമാണു് അവസാനിച്ചടങ്ങു്. എല്ലാവരേയും ഒന്നിപ്പിക്കുവാനുള്ള അസാധാരണപാടവം ആ സൂക്ഷ്മഗ്രാഹികളാണായിരുന്നു.

മെത്രാന്റെ സൗഹൃദം ബുദ്ധിജീവികൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവരിൽ മാർക്സിസ്മിന്റുചിന്തകരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശാസ്ത്രത്തേയും മതത്തേയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന പാലംപണിയിൽ ആ പണ്ഡിതന്മാരുള്ള പാടവം അവർ വിലമതിച്ചു. മതവും ശാസ്ത്രവുംതമ്മിലും ശാസ്ത്രവും വിശ്വാസവുംതമ്മിലും ഒത്തുപോകയില്ലെന്നു കടുപിടുത്തം ഉള്ളവരുണ്ടു്. ആ ചിന്താഗതിക്കെതിരെ അദ്ദേഹം യുക്തികൾ നിരത്തി. അതു ഡിബേറ്റു ആയിരുന്നില്ല. സ്വന്തം ആശയങ്ങൾ

മറുത്തുവരുത്തുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കൽ മാത്രം. വിശ്വാസവിഷയങ്ങളിൽ അവഗാഹതയുണ്ടായിരുന്നു; തന്മൂലം, വിമർശനങ്ങളെ ആ ക്രാന്തദർശി പേടിച്ചില്ല. മറുത്തുവരുടെ ചിന്തയിൽ അദ്ദേഹം പ്രകാശംകൊണ്ടു; സ്വന്തം ചിന്തയുടെ ആഴം മറുത്തുവരെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു.

തീർത്ഥയാത്രകളും മറ്റും

അപ്പംമുറിക്കൽ സമ്മേളനം വേറെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും വഴിതുറന്നു. അഭിഭാഷകന്മാരുടേയും ഭിഷഗ്വരന്മാരുടേയും സംഘങ്ങളോടൊപ്പം തീർത്ഥാടനം നടത്തി; ധ്യാനകേന്ദ്രങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. ഒരു ഭിഷഗ്വരൻ അനുസ്മരിക്കുന്നു: “കൊടിയ ശൈത്യകാലം, ചുറ്റും മഞ്ഞുമൂടിയിരിക്കുന്നു. ഭിഷഗ്വരന്മാർ എത്തി. കമ്പിളിക്കുപ്പായമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും തണുപ്പുകുറവാൻ അവർ പാടുപെട്ടു. ബിഷപ്പു വൊയ്ററീവ കീറിയ കുപ്പായം മാത്രമേ ധരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. തണുപ്പിന്റെ കാര്യം അദ്ദേഹം തെല്ലും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഞങ്ങളുടെ തീർത്ഥാടനം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ആ സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയുടെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകൃതമായി. മങ്ങാത്ത സ്മരണ നല്കുന്ന അനുഭവം..”

തിരക്കുകൾ ഏറിക്കൊള്ളട്ടെ, എന്നാലും വിദ്യാത്മികൾക്കുവേണ്ടി ബിഷപ്പു വൊയ്ററീവ സമയം കണ്ടെത്തും. ഇളംപ്രായക്കാരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹം ചെറുപ്പക്കാരനായി. മതമൂല്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ട അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് ആ ചെറുപ്പക്കാർ വളർന്നത്. ക്രിസ്തുവിന്റെയും സുവിശേഷത്തിന്റെയും പ്രസക്തി അവരിൽ ഉണർത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ഉത്സാഹിച്ചു. സെൻറ് ആൻസുപള്ളിയിൽ അവർക്കുവേണ്ടി ധ്യാനപരമ്പര നടത്തി.

പരീക്ഷാവേളയ്ക്കുമുമ്പായി പ്രാർത്ഥനാദിനം സംഘടിപ്പിച്ചു. അവരോടൊത്തു സൈക്കിൾയാത്ര ചെയ്തു; ചിറോടംകളിയിൽ മുഴുകി; മഞ്ഞുമേഖലയിൽ തെന്നിനീങ്ങുന്ന വിനോദത്തിലേർപ്പെട്ടു. തുറന്ന ഡയലോഗും ധ്യാനവും നടത്തി.

സോക്രട്ടീസ് ഡയലോഗിലൂടെ പഠിപ്പിച്ചു; സഭാഷണത്തിലൂടെ ക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരെ ഉത്സൃജനം ചെയ്തു; സൗഹൃദസംവാദത്തിലൂടെ പഠിപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണ് ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവ സ്വീകരിച്ചത്.

സ്നൈയിംഗ് നടത്തവേ കാലോടിഞ്ഞ ഒരു അമേരിക്കൻ മഹിള ആശുപത്രിയിലാക്കപ്പെട്ടു. അവരെ സന്ദർശിക്കാൻ ഒരു കൂട്ടം ചെറുപ്പക്കാരെത്തി. കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഗിത്താറിസ്റ്റർ ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവ യാണെന്നു വളരെക്കഴിഞ്ഞേ മഹിള മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ.

സെൻറ് ഫ്ലോറൻസിയിൽനിന്നുള്ള ഒരു മഹിളയെ ബിഷപ്പ് കണ്ടുമുട്ടി. കൂടെത്താമസിക്കുന്ന കുട്ടിയുടെ കഥയാണ് അവൾ പറഞ്ഞത്. പീറ്റർ എന്നാണ് കുട്ടിയുടെ പേര്. അവളുടെ സഹോദരീപുത്രൻ. ദുർഭഗനായ കുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ യുദ്ധകാലത്തു കൊല്ലപ്പെട്ടു. മുത്തശ്ശിയും പിതൃസഹോദരന്മാരും അവനെ മാറിമാറി വളർത്തി. ബിഷപ്പ് വിധിച്ചു: “കുട്ടി തീർച്ചയായും ആവശ്യപ്പെടുന്നത് പിതൃലാളനമാണ്.” അന്നു വൈകിട്ട് ഒരു വൈദികൻ മഹതിയുടെ പാർപ്പിടത്തിലെത്തി. ബിഷപ്പും ഒരു സംഘം വിദ്യാർത്ഥികളും പുറത്തു വാഹനത്തിൽ കാത്തുനില്ക്കുന്നു. സ്നൈയിംഗിനത്രേയാത്ര. മഞ്ഞുമേഖലയിൽ തെന്നിനീങ്ങുന്നതിനു ഒരാൾക്കുകൂടിയുള്ള ഉപകരണം അവരുടെ പക്കലുണ്ട്. അവ

രോടൊത്തു ഉല്ലാസയാത്രയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പീറ്ററിനു താല്പര്യമുണ്ടോ എന്നാണ് അറിയേണ്ടതു്. ഒട്ടും ചിന്തിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. പീറ്റർ പടി ചാടി ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

അജപാലനത്തിന്റെ ആഴമേറിയ തലങ്ങൾ

ബിഷപ്പു വൊയ്റീവ അടുത്തറിഞ്ഞു സമകാലീന ഓർഗനികമേഖലകൾ. അജപാലനത്തിന്റെ ആന്തരികതലങ്ങളിലേക്കു അദ്ദേഹമിറങ്ങി. സ്വേച്ഛാധിപത്യരാഷ്ട്രീയനീക്കങ്ങളാണ് ചുറ്റുപാടും. വ്യക്തിത്വനിഷ്ഠാജ്ഞ. കൊടികത്തിവാഴുകയാണ്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ കർക്കശ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കു വിധേയമാകാത്ത ഒരു മേഖല കമ്മ്യൂണിസ്മിനു പോളണ്ടിലുള്ളതു കടുംബജീവിതം മാത്രമത്രേ. വ്യക്തിത്വവികസനം സാധിക്കാവുന്ന ഒരു രംഗവും തന്മൂലം അതുതന്നെ. വ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു “സ്നേഹവും ഉത്തരവാദിത്വവും” എന്ന ഗ്രന്ഥം 1960-ൽ ബിഷപ്പു വൊയ്റീവ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഓർഗനികനായ മാക്ഷിലറിന്റെ ചിന്തകൾ ഇക്കൂട്ടിയുടെ രചനയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വൈകാരിക വികസനം സാധിക്കണം; വ്യക്തിഗതബന്ധങ്ങൾ ഇടനാടെ തുടരണം.—ഇതിനെല്ലാം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതാണീ ഗ്രന്ഥം. കത്തോലിക്കാ ധർമ്മികദർശനത്തിന്റെ വിസ്തൃതമായ ഒരാവിഷ്കരണമെന്നു ഇക്കൂട്ടിയെ വിളിക്കാം. പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം തന്നെയാണു പ്രമേയം. പരസ്പരം ചൂഷണം ചെയ്യലല്ല സ്ത്രീപുരുഷപ്രേമം, പിന്നെയോ, പരസ്പരമുള്ള ആത്മസമർപ്പണമാണു്. കേവലം ലൈംഗികാസ്വാദനമല്ല സ്നേഹം. ഒരു വ്യക്തിയെ അപരൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന സാധ്യ

തയെ നീക്കംചെയ്യാൻ സ്നേഹത്തിനമാത്രമേ കഴിയൂ. വൊയ്റീവയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ സ്രീപുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം സാമൂഹ്യമോ രാഷ്ട്രീയമോ അല്ല, പിന്നെയോ സാമ്പത്തികക്രമത്തിന് നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഭീഷണിയാണ്.

പുസ്തകം പ്രസാധനം ചെയ്തത് ലൂബ്ബിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയാണ്. അത്യുദ്ദാമ്യമായ സ്വീകരണമാണ് ഉണ്ടായത്. ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഗ്രൂപ്പായ "സ്റ്റാക്ക" 1962-ൽ രണ്ടാംപതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിന്റെയും കോപ്പികൾ അതിവേഗം വിറ്റഴിഞ്ഞു. 1968-ൽ പുറത്തുവന്ന *Humanae Vitae* എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തെ മുൻകൂട്ടി നിഴലിപ്പിക്കുവാൻ ഇക്കൂട്ടിക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തിനും അനന്യമായ ഉത്തരവാദിത്വത്തിനും വൊയ്റീവയുടെ കൃതി ഉന്നതം കൊടുക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ നാടകരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണ് "രത്നവ്യാപാരിയുടെ കടയ്ക്കുമമ്പിൽ" എന്ന കൃതി. ആന്ത്രോജോവിയൻ എന്ന രൂപികാനാമത്തിലാണ് ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ

ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവയെ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സ്വാധീനിച്ചു; മുൻനിരയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം നിൽക്കപ്പെട്ടു. പോളണ്ടിന്റെ പരിമിതികളെപ്പറ്റിമുള്ള ഒരു വിശാലലോകം കൗൺസിൽ ആ യുവചിന്തകന്മാർ കാട്ടിക്കൊടുത്തു. വ്യത്യസ്തജീവിതാനുഭവങ്ങളുള്ള

മനുഷ്യരുടെ ആശയചക്രവാളങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഒർശിച്ചു. 'കൗൺസിലിനാൽ രൂപീകൃതനായവൻ', 'കൗൺസിലിനോടൊത്തു വളന്നവൻ' എന്നെല്ലാം വൊയ്ററീവയെ കേറ്റിച്ചു പറയാം. കൗൺസിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുതുറന്നു; ലോകവീക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തു. കൗൺസിലിന്റെ ഫലമായത്രേ 23-ാം ജോൺ പാപ്പായുടെ ചൈതന്യത്തിലേക്കു ബിഷപ്പു വൊയ്ററീവ ആഴ്ന്നിറങ്ങിയതു്.

പാപ്പാസ്ഥാനത്തു ജോൺ 23-ാമൻ അവരോധിതനായതു് 1958-ലാണു്. അദ്ദേഹം വയോധികനായിരുന്നു; ജീവിതശിഷ്ടം തുച്ഛമെന്ന ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. ലഭ്യമായ സമയംകൊണ്ടു് ഏതു ചെയ്യണം? ആ പരിഷ്കൃതാവു സംശയാലുവായില്ല. സഭയുടെ മുഖച്ഛായ മാറ്റുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണു നടന്നതു്. കോട്ടകൊത്തളങ്ങളുടെ മതമെന്നു പറയുണ്ടാം. പീയൂസുപാപ്പായുടെ കാലത്തെ ക്രിസ്തീയതയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. സെക്കുലർ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കടന്നാക്രമണങ്ങളെ ചെറുക്കുന്ന കോട്ടകൊത്തളങ്ങളുമായത്രേ സഭ നിലകൊണ്ടതു്. ലോകത്തിന്റെ നടുവിലേക്കു സഭയെ കൊണ്ടുവരണം — അതിനാണു് 23-ാം ജോൺ പാപ്പാ ആഗ്രഹിച്ചതു്. വാതായനങ്ങൾ തുറക്കണം; ശുദ്ധവായു പ്രവേശിക്കണം; പൊടിയും കരടും തുടച്ചുമാറ്റപ്പെടണം; സഭ ശുദ്ധീകൃതമാകണം. ശാശ്വതസത്യമാണു് സഭയുടേതു്. ആ സത്യങ്ങൾ സുവിശേഷത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കാൻ അവൾക്കു കടമയുണ്ടു്. ആലയം ക്രമീകൃതമായിരിക്കുമെങ്കിൽ കവാടങ്ങൾ തുറക്കുന്നതിൽ എന്താണു തകരാറു്? പരിശുദ്ധാത്മാവു നയിച്ചുകൊള്ളും.—പോപ്പു ജോണിനു ശുഭാപ്തിവിശ്വാസമാണു്.

കാര്യങ്ങൾ താമസിപ്പിച്ചില്ല. ഒരു പൊതു സുന്ന

ഹദോസിനുള്ള ആഗ്രഹം പാപ്പാ പ്രകടിപ്പിച്ചു. 1959 ജനുവരിയിൽ സഭൈക്യത്തിനായുള്ള അഷ്ടദിനപ്രാർത്ഥനയുടെ അവസാനവേളയിലാണ് ഈ അഭിലാഷം വെളിപ്പെട്ടത്. കർദ്ദിനാളന്മാർ അമ്പരന്നു; കൗൺസിൽ ഏടാകൂടം ഉണ്ടാക്കുമെന്നു യേശുപ്പെട്ടു. അവരുടെ നല്ല പ്രതികരണം പാപ്പാ പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല; പ്രതീക്ഷിച്ചെങ്കിൽ നിരാശനാകുമായിരുന്നു. കർദ്ദിനാളന്മാർ മിണ്ടടങ്ങി; “ഒസ്റ്റർവത്തോരെ റൊമാനോ”പ്പത്രം നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചു. പിന്നെങ്ങനെ പുതിയ ആശയശിശു വളരും? അതു മുരണ്ടുമുരടിക്കുമെന്നവർ ഓർത്തു. പാപ്പാ പിന്തിരിഞ്ഞില്ല. 1959-ലെ പെന്തിക്കസ്റ്റിപ്പെരുന്നാളിൽ ഒരു പ്രാരംഭ കമ്മീഷൻ സ്ഥാപിതമായി. കൗൺസിലിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള രൂപതകളിൽനിന്നു നിർദ്ദേശങ്ങൾ ആരായുന്നതിനായിരുന്നു അത്. ഒരു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ രണ്ടായിരം നിർദ്ദേശങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു. പ്രമാണരേഖകളുടെ കരടുരൂപം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു 11 കമ്മീഷനുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി.

1960 നവംബർമുതൽ വിവിധകമ്മീഷനുകൾ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. 1962 ഒക്ടോബറിൽ എല്ലാ മെത്രാന്മാരും റോമിൽ സമ്മേളിക്കത്തക്കവിധം ക്ഷണക്കത്തുകൾ നീങ്ങി. മെത്രാന്മാർ ഒരുമിച്ചുകൂടുന്നതിനു് ഒരു മാസംമുമ്പ് കൗൺസിലിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പോപ്പു ജോൺ ലോകത്തെ അറിയിച്ചു. വത്തിക്കാൻ റേഡിയോവില്ലുടെ ബലിഷ്ഠമായ കോട്ടയുടെ കവചിത ധർമ്മത്തിൽനിന്നു സഭയെ ലോകത്തിന്റെ ആപണവീഥിയിലേക്കു ആനയിക്കുന്നതിനുള്ള ആഹ്വാനമുയർന്നു.

കൗൺസിലിന്റെ തുടക്കം മുതൽതന്നെ ബിഷപ്പു

വൊയ്ററീവ ശ്രദ്ധേയനായി. യുവസഹജമായ ചുറ്റു ചുറ്റും ചൊടിചൊടിപ്പുമാണ് അതിനു പ്രേരകമായത്. അസാധാരണ ഭാഷാപാടവം മറ്റൊരു കാരണമായി.

കൗൺസിലിൽ അന്നുവെച്ചെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യം മെത്രാന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എടുത്തുപറയത്തക്ക ഒരു സവിശേഷതയാണ്. റോമായുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്ക് ആജ്ഞാനുവർത്തികളായി കഴിഞ്ഞിട്ടേയുള്ള അവർ ഇതുവരെ. കൂരിയായുടെ നിയന്ത്രണം കൗൺസിൽ ചടങ്ങുകളിൽ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയ കൂരിയാ അംഗങ്ങളുമുണ്ട്. മാറ്റത്തിനുള്ള നീക്കത്തെ അവർ ചെറുത്തു. ആ ശ്രമം വ്യഥാവിധിയായി. കൂരിയായുടെ കൗശലപദ്ധതികളെയെല്ലാം പിൻതള്ളിക്കൊണ്ട് പൂണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രയോഗിക്കാൻ മെത്രാന്മാർ കഴിഞ്ഞു. തങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സഭയുടെ മുഖച്ഛായയ്ക്ക് അവർ രൂപംനല്കി.

ഒന്നാം സമ്മേളനത്തിന്റെ നടപടിക്രമം ലത്തീനിലായിരുന്നു. മുതലെടുക്കാമെന്നു കൂരിയാ പ്രതീക്ഷിച്ച ഒരു സൗകര്യാവസ്ഥയാണിത്. കുറെ മെത്രാന്മാർ ഇതു ബുദ്ധിമുട്ടായി. ബിഷപ്പു വൊയ്ററീവ ചഞ്ചലപ്പെട്ടില്ല. പ്രാചീന ഭാഷകളിലും അർച്ചാചീനഭാഷകളിലും അദ്ദേഹം നിഷ്ണാതനായിരുന്നു. ലാറ്റിൻ, ഇറ്റാലിയൻ, ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, ജർമ്മൻ, റഷ്യൻ എന്നീ ഭാഷകളിൽ തികഞ്ഞ അവഗാഹത. 'ആരാധനക്രമം' എന്ന ആദ്യത്തെ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും തുടർന്നുവന്ന 'ദൈവാവിഷ്കരണം' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ചർച്ചയിൽ ആ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ സജീവപങ്കാളിയായി. ചർച്ചകൾ ഒരുകാര്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തി, കൂ

രിയാ പിടിച്ച യാഥാസ്ഥിതികമായ വഴിയിലൂടെ കാ
ര്യങ്ങൾ നീങ്ങുകയില്ലെന്നു്.

കൗൺസിലിന്റെ ഉഴുതും പാവവും നിരത്തുന്നതിനേ
ന്നും സമ്മേളനത്തിനു കഴിഞ്ഞുള്ളു. വീണ്ടും ശരത്ക്കാ
ലവേളയിൽ കൂടുന്നതിനാണു പിരിഞ്ഞതു്. ആ സ
മ്മേളനം കൂടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സുന്നഹദോസിന്റെ
വിധാതാവു് അന്തരിച്ചു. പോപ്പു് ജോണിനെ ശക്ത
മായി പിന്തുണച്ചിരുന്ന ജിയോവാനി ബാപ്റ്റിസ്റ്റാ
മൊന്തിനി പാപ്പായായി, പോൾ ആറാമൻ എന്ന പേ
രിൽ സിംഹാസനത്തിലേറി.

ബിഷപ്പു് വൊയ്റീവയുടെ സാന്നിധ്യം നിത
രാം അനുഭവപ്പെട്ടതു് കൗൺസിലിന്റെ രണ്ടാംസമ്മേ
ളനത്തിലാണു്. ആ ശബ്ദം സാക്ഷരം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു.
സെപ്റ്റംബർ 23-ാം തീയതി 'ജനതകളുടെ പ്രകാശം'
എന്ന പ്രമാണരേഖയുടെ ചർച്ചയാരംഭിച്ചു. "ദൈവ
ത്തിന്റെ ജനം" എന്നു സഭയെ കാണൽ ആദ്യം; സ
ഭാസംവിധാനത്തെക്കുറിച്ചു ചർച്ച പിന്നെ—എന്നായി
വൊയ്റീവയുടെ ഉപക്ഷേപം. വൈദികാധിപത്യ
സമീപനത്തിൽനിന്നും സഭയ്ക്കു് അല്പം അയവു വരുത്ത
ണമെന്നാണു് ഉദ്ദേശ്യം. ഇത്തരം ഉപക്ഷേപം പോള
ണ്ടുമെത്രാനിൽനിന്നു് ഒരുത്തരും പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല.

അന്താരാഷ്ട്രസംഘടനകളിലെ അംഗത്വംകൊണ്ടു
പ്രഖ്യാതനാണു് പാട്രിക് കീഗൻ. അദ്ദേഹം കൗൺ
സിൽ നിരീക്ഷകനായിരുന്നു. 'ജനതകളുടെ പ്രകാശം'
എന്ന പ്രമാണരേഖയ്ക്കു വൊയ്റീവ വഹിച്ച പങ്കിനെ
പ്പറ്റി അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു: "സഭയെക്കുറിച്ചു
ള്ള ധാരണയ്ക്കു് അടിമുടി കലുക്കമുണ്ടായ ഒരു പുനർരൂ

പീകരണമാണ് “ജനതകളുടെ പ്രകാശ”ത്തിലേതു്. അതിന്റെ പ്രമുഖശില്പികളിലൊരാൾ വൊയ്ററീവ യത്രേ. രാജകീയപിരമിഡിന്റെ ആകൃതി എന്ന് സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ ഇതുമൂലം മാറി; പകരം വിശ്വാസികൾക്കെല്ലാം തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള ഘടന വന്നു. സഭാഭൗതികനിർവ്വഹണത്തിൽ അല്മായന്മാർ ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടായി. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ വരുത്തിയ ഒരു മൗലികവ്യതിയാനമാണിതു്. ഇതുമൂലം സഭ ഒരു പുതിയ ചാലിലൂടെ പലിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.”

1968 നവംബർ 26-ാംതീയതി വത്തിക്കാൻ റേഡിയോയിലൂടെ ബിഷപ്പ് വൊയ്ററീവ പ്രഖ്യാപിച്ചു: “ദൈവത്തിന്റെ ജനം” എന്ന ആശയത്തിന്റെ മർമ്മം മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധമാണ്. ശാരീരികമൂല്യം മാത്രമല്ല പിന്നെയും ആധ്യാത്മികമൂല്യവും അതിൽപ്പെടും. മനുഷ്യമഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയണം. ഇതിനുവേണ്ടി രക്തം ചൊരിയുന്നതിനു പോലും മനസ്സാകേണ്ടതാണ്. കർത്താവു നമുക്കുവേണ്ടി ചോരചിന്തിയല്ലോ.”

സമകാലീനയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തികഞ്ഞ ബോധം ബിഷപ്പ് വൊയ്ററീവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അദ്ദേഹം മുറുകെപ്പിടിച്ചു. ഏതു മതസമൂഹത്തിനും ഏതു സാഹചര്യത്തിലും അതു ലഭ്യമാകണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറച്ച നിലപാടു്. ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചാവേളയിൽ അദ്ദേഹം ആക്രോശിച്ചു: “മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ആഹ്വാനം ചെയ്യാൻ ഒട്ടും മടിക്കേണ്ടതില്ല. കമ്മ്യൂണിസം റൂറേണത്തിൽ കഴിയുന്ന ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു പരമപ്രധാനമാണ്.”

ജോൺ 23-ാമന്റെ വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവം ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവ അരക്കിട്ടറപ്പിച്ചു. “ഭൂമിയിൽ സമാധാനം” (Pacem in terris) എന്ന പേരിൽ മനുഷ്യാവകാശങ്ങളേയും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള ചാക്രിക ലേഖനത്തിൽ ജോൺ 23-ാമൻ എഴുതി: “മനസ്സാക്ഷി പ്രകാരമുള്ള ഈശ്വരാദായന നടത്തുന്നതിന് ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവകാശമുണ്ട്; രഹസ്യമായും പരസ്യമായും മതം പ്രകടിപ്പിക്കാനും അവകാശമുണ്ട്.”

“സഭ ആധുനികയുഗത്തിൽ” എന്ന പ്രമാണരേഖയുടെ ചർച്ചാവേളയിൽ ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: “അവിശ്വാസികളുടെമേൽ അധികാരം ചെലുത്തുക സഭയുടെ ജോലിയല്ല. നമ്മളും സമകാലികരും ഒരു അന്വേഷണത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണ്. സത്യത്തിന്റെ കർത്തക സഭയ്ക്കൊന്നെന്ന അവകാശവാദം നമുക്കു ഉപേക്ഷിക്കാം.”

“സഭ ആധുനികയുഗത്തിൽ” എന്നത് ഒരു അജപാലനരേഖയായിരിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശിച്ചത് ബിഷപ്പ് വൊയ്റീവയാണ്. പ്രായോഗികജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടണമെന്നാണ് അതുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിച്ചത്. വിവാഹം, സമാധാനം, സംസ്ഥാനവികസനവും അന്തരാഷ്ട്രസംഘടനയും തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ തന്മൂലമാണ് അതിൽ പെടുത്തിയത്. ‘വിവാഹവും കുടുംബവും’ എന്ന അധ്യായം പ്രമാണരേഖയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ കൗൺസിലിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും വൊയ്റീവതന്നെ. മാതൃത്വത്തിന്റെയും പിതൃത്വത്തിന്റെയും പൂർണ്ണതയിലേക്കു നയിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ സമൃദ്ധം എന്നത്രേ കുടുംബത്തിനു നല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം.

VI

മാർ യൗസേപ്പ് കരിയാറി*

കരിയാറിമെത്രാപ്പോലീത്താ ദിവംഗമിച്ചിട്ട് 1986 സെപ്റ്റംബർ 9-ാം തീയതി 200 വർഷം തികഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 45-ാം വയസ്സിൽ ആ സഭാനേതാവിനെ സംഭവിച്ച അത്യാഹിതം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ രക്തസാക്ഷിത്വം തന്നെയാണ്. 1786 സെപ്റ്റംബർ 9-ാം തീയതി ഉണ്ടായ ആ മരണത്തിന്റെ കാരണത്തെക്കുറിച്ച് ചരിത്രകാരന്മാർ ഏകാഭിപ്രായക്കാരല്ല.

ഗോവയിൽ വെച്ചാണ് ഡോക്ടർ കരിയാറി അന്തരിച്ചത്. 1777-ൽ കേരളത്തിൽനിന്നു യാത്രതിരിച്ച ശേഷം ജന്മനാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. 9 വർഷക്കാലം റോം, പോർച്ചുഗൽ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആ ധീരൻ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. സമുദായലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സന്ധിയില്ലാത്ത പോരാട്ടമായിരുന്നു അത്. വിജയശ്രീലാളിതമായ മടക്കയാത്രയ്ക്കിടയിൽ മരണം ആ ധന്യജീവിതത്തെ ഒടുക്കി.

അപകടം പതിയിരിക്കുന്നതായിരുന്നു അന്നത്തെ

---

* ഐക്യദീപം 1986 നവംബർ ലക്കത്തിൽ ചേർത്തത്.

യാത്ര. ആഫ്രിക്കാഭൂഖണ്ഡം ചുറ്റി പാക്കപ്പലിലുള്ള പോക്ക്. പത്തുമാസം വേണ്ടിവന്നു കപ്പൽ പോർച്ചുഗലിലെത്താൻ. യാത്രയ്ക്കിടയിലുണ്ടായ കെടുതികൾ ഒന്നുംരണ്ടുമായിരുന്നില്ല. ചുഴലിക്കാറ്റു ചീറിയടുത്തു; ദീനങ്ങളുണ്ടായി; ഭക്ഷണം നന്നായി കിട്ടിയില്ല; ചൂട് അസഹ്യമായിരുന്നു; നിരവന്നു കാലുവീർത്തു; കുപ്പം പോലെയുള്ള ചിരങ്ങു ദേഹത്തുപൊങ്ങി; ശ്വാസംമുട്ടൽ അനുഭവപ്പെട്ടു; മരിക്കുമെന്നുള്ള സ്ഥിതിവരെയെത്തി — എല്ലാം സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ സാഹസികയാത്രയുടെ സരസവിവരണമത്രേ “വർത്തമാനപ്പുസ്തകം” എന്ന പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥം. ഭാരതീയ ഭാഷകളിലെ പ്രഥമയാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥമെന്നറിയപ്പെടുന്ന ഇതിന്റെ കർത്താവു ഡോ. കരിയാറിയുടെ സഹചരണം സഹപ്രവർത്തകനുമായ പാരേമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാരാണ്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ, ചേന്ദമംഗലം, ആലങ്ങാട് എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ അന്നു സെമിനാരികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആലങ്ങാട് സെമിനാരിയിലെ മൽപ്പാനായിരുന്നു ഡോ. കരിയാറി. കേരളസഭയുടെ അഭിമാനസ്തംഭമായി ആ അഗാധപണ്ഡിതൻ ശോഭിച്ചു. റോമിലെ പ്രോപ്പഗാന്താ കോളജിലാണ് അദ്ദേഹം അഭ്യസനം നടത്തിയത്. തത്ത്വശാസ്ത്രം, ദൈവശാസ്ത്രം, കാനൻനിയമം എന്നിവയിൽ ഡോക്ടർബിരുദം നേടാൻ ആ ധീഷണാശാലിക്കു പ്രയാസം നേരിട്ടില്ല. ഭാരതീയരിലാകും ഇതിനുമുമ്പു ഒരു പാശ്ചാത്യസർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു ഡോക്ടർസ്ഥാനം നേടിയിട്ടില്ല. ലത്തീൻ, പോർച്ചുഗീസ്, ഇറ്റാല്യൻ, ഫ്രഞ്ചു തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലും സംസ്കൃതം, തമിഴ്, കന്നട, തെലുങ്ക് തുടങ്ങിയ ഭാരതീയ ഭാഷകളിലും ആ വ്യുൽപത്തിഭദ്രനു അവഗാഹതയുണ്ടായിരുന്നു.

“അങ്ങേക്കുവേണ്ടി ഞാൻ വീണ്ടും രോമ്മ
യിൽ പോകുന്നതും കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനു
വേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നതുമാണ്”

മാർ യൗസേപ്പ് കരിയാറി.

സമുദായസ്നേഹം ജ്വലിക്കുന്ന ഹൃദയമായിരുന്നു കരിയാറിമൽപ്പാൻറേതു്. ബുദ്ധിമുട്ടുന്നിറഞ്ഞ ദീർഘയാത്രയ്ക്കു ആ ധീരാത്മാവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണം മറ്റൊന്നായിരുന്നില്ല. അന്നു കേരള സുറിയാനിസമൂഹം ഇരുചേരികളിലായി കീറിമുറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സഭാഗാത്രത്തിലേ ആ മുറിവിൽ വേദനിക്കാത്തവർ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സുറിയാനിസമൂഹം പിളർന്നിട്ടു ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1656 ജനുവരി 3-ാം തീയതിയാണ് കൂനൻ കുരിശുസത്യം നടന്നതു്. ആ നിർഭാഗ്യസംഭവമല്ല സുറിയാനിസമുദായത്തെ പിളർത്തിയതു്. നസ്രാണികളുടെ സിംഹഭാഗവും ആ ഉഗ്രശപഥത്തിനു പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നു. ശപഥം ചെയ്തു കക്ഷിക്കു മെത്രാന്മാരുണ്ടായിരുന്നില്ല. പത്രണ്ടു അച്ചന്മാർകൂടി ഒരു മെത്രാനെ വാഴിച്ചു. “ ഏലികളൊരായിരമൊരുമിച്ചാലൊരു പുലി ” ആകയില്ല എന്നായി ഒരു കൂട്ടരുടെ വാദം. അങ്ങനെ നസ്രാണികളും രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞു. അച്ചന്മാർ വാഴിച്ച മെത്രാനെ സ്വീകരിച്ചവർ ഒന്ന്, സ്വീകരിക്കാത്തവർ മറ്റൊന്ന്.

രണ്ടു കൂട്ടരും — പുത്തൻകൂറുകാരും പഴയകൂറുകാരും — ആദ്യമാദ്യം ഒരേ ദൈവാലയത്തിൽ ആരാധന നടത്തി. പിറവം, കോട്ടയം, അങ്കമാലി, അകപ്പറമ്പ്, തൃപ്പൂണിത്തുറ, പറവൂർ തുടങ്ങി അനേക പള്ളികൾ രണ്ടു കൂട്ടരും കൈവശം വെച്ചുനുഭവിച്ചുപോന്നു.

പുത്തൻകൂറുകാർ യാക്കോബായ കൂട്ടുകെട്ടിൽ പെട്ടുപോയി. അവർക്കു പട്ടം നല്ലവാൻ 1665-ൽ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്ന യാക്കോബായ മെത്രാനാണ് സന്മനസ്സുണ്ടായതു്. സഭൈക്യശ്രമം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ നടന്നു

വന്നു. ഒന്നാം മാർ ദീവന്യാസ്യോസ് എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആറാം മാർത്തോമ്മായുടെ ശ്രമങ്ങളിൽ സഹകരിക്കാതിരിക്കാൻ സമുദായസ്നേഹം യശസേപ്പ മൽപ്പാണെ അനുവദിച്ചില്ല.

1765 — 1808 വരെയാണ് ആറാംമാർത്തോമ്മായുടെ കാലം. പുത്തൻകൂറിലേ നിരണം ഭദ്രാസനം അദ്ദേഹം ഭരിക്കുന്നു. കുറവിലങ്ങാട് പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിൽപെട്ടവനത്രേ ആ സമുദായനേതാവ്. ഐക്യദാഹം ആ ചിന്തകനെ പുനരെകൃത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു. വരാപ്പഴമെത്രാൻ ഫ്രാൻസിസ്കോസ് സാലസിന്റെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥന ഉയർത്തി. കരിയാറ്റി മൽപ്പാന്റെ സന്നിധിയിലും ആ സഹായപ്രാർത്ഥന എത്തിച്ചേർന്നു.

അത്മശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാത്ത മറുപടിയത്രേ സാലസ് മെത്രാനിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ചത്. മാർത്തോമ്മായ്ക്കു് അനുക്രമമായിരുന്നില്ല ആ പ്രത്യുത്തരം: “മാർത്തോമ്മായെ മെത്രാനായി തുടരുവാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. മറ്റൊരന്തെങ്കിലും സ്ഥാനം റോമ്മിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. മെത്രാൻസ്ഥാനം കൂടിയേ കഴിയൂ എങ്കിൽ യൂറോപ്പിലേക്കു അദ്ദേഹത്തെ അയയ്ക്കാൻ ശ്രമം ചെയ്യാം.”

മാർത്തോമ്മായുടെ ഹൃദയംനൊന്തു. കരിയാറ്റിലും ചിന്താവ്യഥയിൽ മുഴുകി. സമുദായഗാത്രത്തിലേ മുറിവു കരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉപരിയായ ഒരുകാര്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പണ്ഡിതനായ ആ ഹൃദയാലുമാർത്തോമ്മായെ സമീപിച്ചു സാന്ത്വനം നല്കി: “അങ്ങേക്കുവേണ്ടി ഞാൻ വീണ്ടും റോമ്മയിൽ പോകുന്നതും

7 കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നതുമായ

ണം." ബുദ്ധിമുട്ടേറിയ യാത്രയ്ക്കു മൽപ്പാണെ പ്രേരിപ്പിച്ച സാഹചര്യം ഇതാണ്. കസേരയിലിരുന്നു കാര്യം കാണാൻ വ്യഗ്രതകാട്ടുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രകൃതി ആ പ്രയത്നശാലികളായിരുന്നില്ല.

പോർച്ചുഗലിലെ മേരിരാജ്ഞിയെയാണ് മൽപ്പാൻ ആദ്യമായി സമീപിച്ചത്. കേരളത്തിലെ പറ്റുകിട പ്രതിബന്ധം ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കയില്ല. അതിനു മുൻകരുതൽ വേണം. രാജ്ഞിയെ സമീപിച്ചതു ആ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടിയത്രേ. അവിടെ സമർപ്പിച്ച നിവേദനത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു: "അൻപതിനായിരം വിശ്വാസികളോടുകൂടി നിരണം ഭദ്രാസനത്തിന്റെ മാതേന്താമ്മാമെത്രാൻ ശുദ്ധമാന കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിയുടെ വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാൻ മനസ്സായിരിക്കുന്നു. ആകുന്ന സഹായങ്ങളെല്ലാം അതിനു ചെയ്യാൻ തിരുമനസ്സുണ്ടാകണം."

മൽപ്പാൻ റോമിലെത്തിയതു 1780 ജനുവരി 3-ാം തീയതിയാണ്. ആറാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായെ സന്ദർശിച്ച അദ്വൈതന ഇങ്ങനെ സമർപ്പിച്ചു: "ശുദ്ധതനിറഞ്ഞ പിതാവേ, കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഏറിയതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ യാത്ര. റോമാപുരി കാണുന്നതിനായിട്ടല്ല ഈ ക്ലേശങ്ങൾ ഞങ്ങൾ സഹിച്ചത്. ....മാതേന്താമ്മായുടെയും ആ ഇടവകയിലുള്ള തലപ്പെട്ടവരൊക്കെയുടെയും അപേക്ഷമൂലമത്രേ ഈ നീണ്ടയാത്ര ഞങ്ങൾ നടത്തിയതു്. വഴിച്ചെലവിനു വേണ്ടുന്നതൊക്കെയും ആ സമൂഹംതന്നെ പിരിവെടുത്തു തന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ അങ്ങയുടെ ശുദ്ധത കൈക്കൊള്ളുമെന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സംശയമില്ല. കാതോലിക്കായിക്കടുത്ത ഐക്യമത്യത്തിലേക്കു കൂട്ടവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മക

നായ മാതോമ്മായെ അനുഗ്രഹമുള്ള ബാവാച്ചെപ്പോ
 ലെ അങ്ങു സ്വീകരിക്കണേ. ബാല്യകാലത്തു പള്ളി
 യോടു ചൊല്ലുവിളിയുള്ള പുത്രനായിരുന്നു മാതോമ്മാ.
 പിന്നീടു, പുത്തൻകൂറിൽ അകപ്പെട്ടു. അവിടെനിന്നു
 യാക്കോബായ ശീശൂയിൽ വീണുപോയി. മാർ ഗ്രി
 ഗോറിയോസ് എന്ന യാക്കോബായ മെത്രാപ്പോലീ
 തായിൽനിന്നു 1772-ാമാണ്ടിൽ മെത്രാൻസംഘാനം
 കൈക്കൊണ്ടു. നിരണമെന്ന ഇടവകയാണ് അദ്ദേഹം
 ഭരിക്കുന്നത്. പട്ടാങ്ങപെട്ട വിശ്വാസത്തിലേക്കു വീ
 ങ്ങു. തിരിച്ചുവരുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് ആഗ്രഹമു
 ങ്ങു. നിരണത്തിന്റെ മെത്രാനായി തുടരുന്നതിനു് അ
 നുവാദം കിട്ടണമെന്നുമുണ്ടു്. എങ്കിലേ, ജനങ്ങൾ ത
 ന്നോടുകൂടെ പട്ടാങ്ങയായ വിശ്വാസത്തിലേക്കു തിരി
 കെ വരാൻ സംഗതിയാകയുള്ളു.”

ആറാം മാതോമ്മായുടെ നിവേദനം മൽപ്പാൻ
 കൈവശം കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. അതു മാർപ്പാപ്പാജ്ജ
 സാദരം സമർപ്പിച്ചു. ആ അപേക്ഷയിൽ പറയുന്നു:

“ലോകത്തിലുള്ള പള്ളികളൊക്കെയുടേയും മാതാ
 വാകുന്നു എന്ന ശുദ്ധരോമാപ്പള്ളിയുടെ തലവനും മിശി
 ഹായുടെ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നവനുമായ ഞങ്ങളുടെ ശുദ്ധ
 മുളള പിതാവു് ആറാംപീയൂസു് പാപ്പാ തിരുമനസ്സു
 കൊണ്ടു ബോധിപ്പാൻ.

ദീവന്യാസ്യോസ്മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്ന ബ
 ലഹീനനായ ഞാൻ തോമാ എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്ന പേ
 രും കൈയേറ്റിരിക്കുന്നു... കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന ചെറിയ
 പട്ടങ്ങളും വലിയപട്ടങ്ങളും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനങ്ങളും
 പട്ടാങ്ങയുള്ളതല്ലെന്നു് അറിയുകകൊണ്ടു് യാക്കോബായ

കൊരൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈയാലെ പട്ടവും മെത്രാന്റെ സ്ഥാനവും ഞാൻ കൈയേറ്റിട്ടുണ്ട്. ശുദ്ധരോമാപ്പള്ളിയുടെ വിശ്വാസമത്രെ പട്ടാങ്ങയുള്ളതാകുന്നുവെന്നും ഈ വിശ്വാസം കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല എന്ന ആത്മാവുകൾ ഒക്കെക്കും രക്ഷയില്ലെന്നും ഞാൻ അറിയുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രൂപതയുടെയും കൊച്ചി രൂപതയുടെയും മേല്പട്ടക്കാറോട് എന്റെ മനസ്സു പരസ്യപ്പെടുത്തി ഞാൻ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശുദ്ധരോമാപ്പള്ളിയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ എന്നെയും എന്നിക്കു കീഴ്പ്പട്ടിരിക്കുന്ന 50000 ജനത്തെയും ചേർപ്പിക്കണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ രൂപതകളുടെ യജമാനന്മാർ എന്റെ അപേക്ഷ കൈക്കൊണ്ടില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരിക്കുന്ന ഞാൻ അല്പമേനി ആയിരുന്നുകൊണ്ടു ശുദ്ധപള്ളിക്കു വഴക്കം ചെയ്യണമെന്നു അവർ ശരിക്കും ചെയ്തു. ഇതു കാരണത്താൽ ഞങ്ങളുടെ ആവലാതികളും സങ്കടങ്ങളും ശുദ്ധസിംഹാസനത്തിൽ എത്തിക്കേണ്ടതിനു ഉടയതമ്പുരാന്റെ സഹായത്താലെ ബ. കരിയാറിൽ യൗസേപ്പ് മല്പാനേയും പാരോമ്മാക്കൽ തോമ്മാക്കത്തനാ രച്ചനേയും അയയ്ക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ പലരുടേടി ചെലവിന്നെടുത്തുകൊടുത്തത്രേ ഇവരെ യാത്രയാക്കുന്നതു്. ബലഹീനമെത്രാപ്പോലീത്താ ദീവന്യാസ്യോസു ആയ ഞാൻ, ഈ പട്ടക്കാരുടെ അപേക്ഷ കൈക്കൊണ്ടു എന്റെ ദോഷങ്ങളും കുറ്റങ്ങളും പോക്കി എന്നെയും എന്റെ കീഴുള്ള ജനങ്ങളെയും ശുദ്ധരോമാപ്പള്ളിയുടെ സഭയ്ക്കടുത്തിൽ കൂട്ടി ഒന്നിപ്പിച്ചുകൊള്ളണേ. സുറിയാനിപ്പേച്ചുകൾ കുറവുതീർത്തു ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു നല്ലവണ്ണം സുറിയാനി അറിയാവുന്നവരിൽ നാലു മല്പാനാരെ ഇവരോടുകൂടി അയച്ചുതരണേ..... അച്ചന്മാരുടെ അച്ചനും ഇടയന്മാരുടെ ഇടയനുമായിരിക്ക

ന്ന ഞങ്ങളുടെ ബാവാലേ, ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകളെ പ്പോലെയും അച്ചനില്ലാത്ത അടിയാരെപ്പോലെയും ഞങ്ങളായിരിക്കുകൊണ്ടു്..... ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ കൈക്കൊണ്ടു് ഞങ്ങളുടെ ദോഷങ്ങളെ പോക്കി ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെന്നു ഞങ്ങളുപേക്ഷിക്കുന്നു—1778-ാംകാലം മീനം 19-ാംതീയതി എഴുതി.”

നൈയാമികത്വം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരുന്നു മല്ലാന്റെ നിവേദനം. അതിന്റെ സാധുതയിൽ വത്തിക്കാനിലെ നിയമവിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കു പൊതുവെ എതിരഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വേദപ്രചാരസംഘത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിസ്ഥാനത്തുനിന്നു് അന്നു വിരമിതനായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കർദ്ദിനാൾ മറെഫോസ്സി, റോമാപ്പട്ടണത്തിന്റെ വികാരിജനറാൾ യൊർദാനൊ മെത്രാൻ തുടങ്ങിയവർ അനുകൂലഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചവരാണ്. എന്നാൽ, അന്നത്തെ വേദപ്രചാരസംഘാദ്ധ്യക്ഷൻ കർദ്ദിനാൾ കസ്സെല്ലിക്കും സെക്രട്ടറി മോൺ. ബോർജിയായ്ക്കും ഈ നിവേദനം ആരേണീയമായി തോന്നിയില്ല. മല്ലാന്റെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയെ സംശയിക്കാനും അവർ മടിച്ചില്ല. തിരുസിംഹാസനത്തിന്റെ പ്രതികരണം നിരാശാജനകമല്ലായിരുന്നു. മാതോമ്മായുടെ പുനരെ കൃക്കാര്യം അന്വേഷണത്തിനുശേഷം വിധിപറയുന്നതാണെന്ന അവിടത്തെ തീരുമാനം പ്രത്യംശത്തു വക നല്കി.

കേരളത്തിലെ പോർച്ചുഗീസുവൈദികരുടെ കത്തുകൾ വത്തിക്കാനിലേക്കു് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മല്ലാനു പ്രതികൂലമായിരുന്നു അവയെല്ലാം. ലൗകികലക്ഷ്യമാണു് മല്ലാനും കത്തനാർക്കുള്ളതു്; തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനു് അവരോടു നീരസമാണു്; അവരുടെ തിരി

ച്ചവരവോടെ ഇവിടെ കലഹങ്ങളുയരും; സ്വജാതി
 മെത്രാന്മാർക്കു കീഴ്വഴങ്ങുന്നവരല്ല മലങ്കരയിലുള്ളവർ;
 അവർ മല്ലാനെ മെത്രാനായി സ്വീകരിക്കയില്ല; മാർ
 ത്തോമ്മാമെത്രാൻ കത്തോലിക്കനായാൽ ജനങ്ങൾ അ
 ദ്രേഹത്തെ കൈവെടിയും; മാതോമ്മാ വിശുദ്ധവസ്തു
 കൾ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നവനാണ്—തുടങ്ങിയ കാ
 ര്യങ്ങളാണ് കത്തുകളിൽ കൊള്ളിച്ചിരുന്നത്.

മല്ലാനും സഹപ്രവർത്തകനും 1780 ജൂൺ 30-ാംതീ
 യതി പോർച്ചുഗലിലെത്തി. തലസ്ഥാനമായ ലിസ്
 ബണിലാണവർ താമസിച്ചത്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ അതി
 രൂപതയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി ഡോ. കരിയാ
 റിയെ നിയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കല്പന 1782 ഡിസം
 ബർ 16-ാംതീയതിയുണ്ടായി. 11-ാം ക്ലമൻ്റ് മാർപ്പാ
 പ്തായാണ് ആ നിയമനം നടത്തിയത്. ലിസ്ബൺ
 നഗരത്തിൽവെച്ച് 1783 മാർച്ചുമാസത്തിൽ അഭിഷേക
 കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു.

ആറ്റുവടംകൊണ്ടു കരിയാറിമെത്രാപ്പോലീത്തായെ
 കോരിത്തരിപ്പിച്ച ഒരു തീരുമാനം തുടർന്നും റോമിൽ
 നിന്നുണ്ടായി. തങ്ങളുടെ യാത്രയുടെ പരമോദ്ദേശ്യമാ
 ണ് അതുമൂലം സാധിതപ്രായമായത്. മാതോമ്മായു
 ടെ പുനരെക്യം സംബന്ധിച്ച ആകാംക്ഷാനിർഭരമാ
 യ കാര്യം. ആ പുനരെക്യം നടത്തുന്നതിനുള്ള അധി
 കാരം മെത്രാപ്പോലീത്താജ്ഞ ലബ്ധമായി. ഗോവാ
 മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഒരു പ്രതിപുരുഷന്റെ സന്നി
 ധിയിൽവെച്ച് പുനരെക്യം നടത്തുന്നതിനായിരുന്നു
 നിർദ്ദേശം.

ആഫ്രിക്കാവൻകര ചുറ്റിയുള്ള ദുർഘടനനിറഞ്ഞ
 വഴിയേതന്നെയാണ് മടക്കയാത്രയും നടത്തേണ്ടിയിര

നന്ദു്. ക്രൈസ്തവനാണെന്നതുകൊണ്ടും സംതൃപ്തമായ ആ യാത്ര 1785-ൽ പോർച്ചുഗലിൽനിന്നാരംഭിച്ചു. 1786 മെയ് മാസം 1-ാം തീയതി ആ കേരളപ്പത്രൻ ഗോവയിലെത്തി; സഭാസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അവിടെയും കുറെനാൾ താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. തെറ്റിക്കുന്ന ഒരു വാർത്ത ആ സെപ്റ്റംബർ 9-ാം തീയതിയുണ്ടായി; വളരെ ആകസ്മികമായി കരിയാറിന്റെ പ്രാപ്തിയാൽ അന്തരിച്ചു.

സുപ്രതീക്ഷാവിജയിയായ ആ നസ്രാണിനേതാവു് വിജയശ്രീലാളിതനായിട്ടത്രേ നാട്ടിലേക്കു കരിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. എങ്കിലും, ആ ധീരൻ നേടിയെടുത്ത സൽഫലം നുകരവാൻ ഹതഭാഗ്യയായ കേരളസഭയ്ക്കു സാധിച്ചില്ല. ആ ധീരനായകന്റെ സ്മരണയിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നവരാണ് കേരളീയർ. ആ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ ജന്മനാട്ടിലെത്തിക്കുവാൻ അവർ അത്യധ്വാനം ചെയ്തു. 1961 ഏപ്രിൽ 11-ാം തീയതിയാണ് അതു സാധിച്ചതു്. ഗോവയിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇടവകയായ ആലങ്ങൂർപ്പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു.

പാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു സ്മരിക്കുവേ പാലാബിഷപ്പുമാർ സെബാസ്റ്റ്യൻ വയലിൽ പ്രസംഗിച്ചു: “..... ആ വിശ്വാസതീക്ഷ്ണതയോടും സേവനത്വത്വത്തോടും കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ സഭയെ ഭരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ കേരളസഭാചരിത്രംതന്നെ മറ്റൊന്നാകുമായിരുന്നു.” മുൻമുറക്കാരായ മഹാനാരെ വിസ്മരിക്കുന്ന സമുദായം സാംസ്കാരികമായി വളരുകയില്ല.

“താതൻ മറന്നാൽ തനയൻ തുടർന്നു
 തദപ്യത്തവണ്ഡം പരിപൂർണ്ണമാക്കും”

എന്നതാണ് സചികാര്യമായ നയം. കരിയാറിമെത്രാപ്പോലീത്താ കഠിനയത്നം ചെയ്തു നേടാൻ കൊതിച്ച സഭൈക്യക്കാര്യം ഇനിയും നിറവേറിയിട്ടില്ല, അത് അപരിഹൃതമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ധന്യനായ കരിയാറിയുടെ പിൻമുറക്കാരും മാതോമ്മായുടെ പിൻമുറക്കാരും ഇന്നുമുണ്ട്. അന്നത്തെ പ്രതിബന്ധം നീങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നതു നേരുതന്നെ. എന്നാലും, അവർക്കിടയിലുള്ള അകലം ഇനിയും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല; സമുദായഗാത്രത്തിലെ ആ മുറിവു കരിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഐക്യബോധവും സൗഹൃദാന്തരീക്ഷവും ലോകമെമ്പാടും വളരുന്നുണ്ട്. “മാംസത്തിൽനിന്നുള്ള മാംസവും രക്തത്തിൽനിന്നുള്ള രക്തം”വുമായ കേരളസഭയിലെ ഏറ്റവും അടുത്തവർ തമ്മിലുള്ള അകലം കുറയുന്നില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യബോധം ആർക്കും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ധീരനായ മാർ കരിയാറിയുടെ ത്യാഗോജ്ജ്വലത ഒരിക്കൽക്കൂടി വെളിച്ചം തെളിക്കാൻ എത്തിയെങ്കിൽ!

രജതരശ്മികൾ

പി. കിളിച്ചിരല

ത്യാഗോജലതയുടെ ആറു ചിത്രീകരണങ്ങൾ. സ്റ്റാഡ്രൺ ലീഡർ മാത്യു സിറിയക്സ്, മാക്സി മില്യൻ കോരമ്പേ, ഫാ. ഔറേലിയൻ, ഫാ. സക്കറിയോസ്, ബിഷപ്പ് വൊയ്ററീവ, മാർ യൗസേപ്പ് കരിയാറി എന്ന് ധീരമതികളാണ് അണിനിരക്കുന്നത്. ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ അന്യാദൃശ്യത, ആത്മാഹുതിയുടെ അനർഘത, ആധ്യാത്മികോദ്ധ്യതിയുടെ ഉത്തുംഗത, അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ വശ്യത, ധർമ്മികസഫലിംഗത്തിന്റെ ചാരുത, രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ സാഹസികത തുടങ്ങി ഉദാത്തതയുടെ കഥ ഓരോ ചിത്രവും പറയും. ആദർശചരിതങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ടോ? ഈ ചിത്രീകരണങ്ങൾ സ്വീകരിക്കൂ. ഇതിലെ ചടുലമായ ഭാഷയും സരസമായ അവതരണവും നിങ്ങളെ വശീകരിക്കാതിരിക്കയില്ല.

പ്രസാധകർ

എസ്. എച്ച്. ലിഗ്
 ആലുവാ_683 103

വില രൂ. 12

MALANKARA
LIBRARY